Editura CORINT

ALEXANDRU ŞTEFĂNESCU

Jurnal secret

27 februarie. Vizită la Palatul Elisabeta. Pe un perete - două tablouri de dată recentă, reprezentându-i pe regele Mihai şi regina Ana. Sunt atât de prost pictate, în culori pământii, încât **majestăţile** lor seamănă tu Nicolae şi Elena Ceauşescu. Mi se **Spune** că pictorul este italian şi că i s-au plătit bani grei pentru lucrare. Mă enervez şi mă gândesc că, în replică, un artist de-al nostru ar trebui să-**l** picteze pe Silvio Berlusconi ca pe Octavian Cozmâncă.

28 februarie. Aseară, Ion Irimescu, sărbătorit la Academie cu ocazia împlinirii vârstei de **100** de ani, i-a sărutat mâna lui Ion Iliescu. I-a ținut-o strâns, deşi preşedintele încerca să şi-o retragă, s-a aplecat bătrâneşte asupra ei şi i-a sărutat-o! Am văzut scena în reluare, la televizor. Ca să salveze situația, Ion Iliescu i-a sărutat şi el mâna lui Ion Irimescu. Dar gestul n-a fost echivalent. Ion Iliescu a procedat firesc, Ion Irimescu nu. Unui alpinist îi stă bine să escaladeze Everestul. Everestului nu-i stă bine să-**l** escaladeze pe alpinist.

1 martie. O vânzătoare de la pâine m-a făcut să aştept minute în şir, stând întoarsă cu spatele la mine şi vorbind la mobil cu o prietenă. Iar eu am tăcut. Despre preşedintele țării scriu articole vehemente, în care îl fac praf şi pulbere, iar pe o vânzătoare obraznică nu am curaj să o pun la punct. M-am hotărât să nu mai scriu nimic împotriva lui Ion Iliescu până când nu voi fi în stare să o chem la ordine pe o vânzătoare.

îmi vine în minte o întâmplare cu Ion Iliescu (de care el nu ştie!). La sfârşitul anului trecut, trecând pe la Casa Presei Libere, am primit cadou de la fostul meu coleg de facultate, în prezent PDG al Grupului de Publicații „Flacăra", George Arion, un ...şiş! E în stilul lui George Arion să-mi facă daruri de felul ăsta. Am pus şişul în servietă şi, uitând de el, m-am dus la Casa Vernescu, la lansarea noii serii din BPT, care urma să aibă loc în prezența lui Ion Iliescu. SPP-iştii de la poartă m-au percheziționat şi mi-au cerut şi servieta, pe care au deschis-o şi cercetat-o amănunțit. Am încremenit. Era prea târziu să-i anunț că am acolo un cuțit fioros, care se deschide instantaneu, la o apăsare de buton. Mă gândeam cu

groază ce va scrie a doua zi în *Evenimentul zilei:* „Alex. Ştefănescu, cunoscut pentru zecile de articole pe care le-a scris împotriva lui Ion Iliescu, a făcut o tentativă de a pătrunde, la o întâlnire cu acesta, înarmat cu un şiş!" Cine ar fi crezut povestea cu cadoul făcut de George Arion?

Din fericire, SPP-iştii n-au remarcat şişul printre obiectele din servietă.

3 martie. Ar trebui scris un studiu despre ceea ce îţi poate cădea în cap când te plimbi prin Bucureşti, pe lângă blocuri cu multe etaje: coji de banane, mucuri de ţigară aprinse, sticle de bere. Mie mi-a aterizat cândva pe creştet o pijama, ceea ce mi s-a părut un record de originalitate. Azi-dimineaţă însă recordul a fost bătut. Aflându-mă pe Calea Moşilor, mi-a trecut vâjâind pe lângă nas şi a căzut plescăind pe asfalt un ficat. Un ficat întreg, crud şi însângerat. îmi place să cred că nu era de om.

19 martie. Fac parte (iar) din juriul care acordă premiile Uniunii Scriitorilor. Cărţile autorilor dornici să candideze la premii trebuie depuse la secretariatul Uniunii. Dar... Azi m-a vizitat la *România literară* Liviu Ioan Stoiciu şi a încercat să-mi dea ultima lui carte *împotriva voinţei mele.* Cu greu l-am convins să şi-o ia înapoi şi să o ducă unde trebuie. Striga că *sunt obligat* s-o citesc. Ar fi vrut să o citesc sub supravegherea lui, ca să fie sigur că nu sar nici un rând. Avea ochii injectaţi şi venele de la gât umflate.

20 **martie.** Astă-noapte am visat că eram legat de un scaun, cu frânghii groase, şi că Liviu Ioan Stoiciu îmi turna pe gât, cu ajutorul unei pâlnii, literele din ultima lui carte.

21 **martie.** Un poet pe care îl cunosc din vedere, dar nu ştiu cum îl cheamă, m-a oprit pe stradă şi mi-a citit cu glas tare mai multe poeme de-ale lui, ca să mă convingă că sunt geniale. Abia părăsisem Piaţa Amzei şi aveam două sacoşe pline cu salată, ridichi şi ceapă verde. Transpiram, îmi mutam greutatea corpului de pe un picior pe altul. Iar el continua să-mi citească. Mă gândeam că am noroc totuşi fiindcă nu e romancier.

22 **martie.** Am sărutat-o pe Andreea Marin şi mi-am simţit buzele electrizate. Fratele meu, profesor la Politehnică, mi-a explicat cauza: ecranul televizorului este încărcat cu electricitate statică.

24 martie. Doina Uricariu îmi povesteşte la telefon că i s-a furat o uşă din lemn de stejar, de la intrarea în casă. A doua, tot din lemn de stejar, a fost abandonată de hoţi (probabil fiindcă intraseră în criză de timp). La Poliţie, Doinei

Uricaru i s-a reproşat că şi-a făcut uşile *tocmai din* lemn de stejar, pe care nu rămân amprente. Ar fi trebuit să şi le facă din sticlă. Şi să agate la intrare o tuşieră.

26 martie. O nouă ediţie a „întâlnirilor *României literare",* la Clubul Prometheus. Participă şi Ion Iliescu, însoţit de numeroşi SPP-işti (mi se spune că unii dintre ei şi-au petrecut două zile şi două nopţi în clădire, ca să prevină instalarea unor bombe de către teroriştii lui Saddam Hussein). La un moment dat, în mijlocul dezbaterilor, se stinge lumina. Ne aflăm în sala de la subsol şi, în plus, afară s-a întunecat de mult, astfel încât bezna e totală. Nu se vede *absolut nimic.* In sinea mea sunt convins că s-a declanşat un atac terorist. Peste numai câteva secunde însă lumina se aprinde. Ion Iliescu se află la locul lui, nu a încercat să fugă. Dar doi SPP-işti îl ocrotesc *cu trupurile lor.* Scena este înduioşătoare. Dar şi comică... Pentru că până la stingerea luminii SPP-iştii se prefăcuseră că sunt simpli spectatori, interesaţi de dezbaterea noastră.

28 martie. Jubileu literar: primesc a 100-a scrisoare de la Pa-vel Rătundeanu-Ferghete, agent veterinar din comuna Ciubăn-cuţa, judeţul Cluj, care îmi trimite ca de obicei versuri:

„O, spiritu-mi suferă:
inspiră, expiră, transpiră şi speră,
că unul seamănă, dar altul e cu culesul
fiindcă o să fie gonit din iubire,
din omenire,
pentru că guvernează universul
eliminându-şi eul, perversul.
...
Din mine ce rămâne?
la ce bun incert, să fii om de idei?"

Sesizez în aceste versuri o dispoziţie sumbră. Şi mă gândesc cu îngrijorare la animalele pe care le tratează Pavel Rătundeanu-Ferghete.

17 aprilie. Petrecere organizată de Mircea Dinescu cu prilejul lansării revistei *Aspirina săracului.* Ospăţ pantagruelic, în curtea clădirii cu două etaje de pe strada Constantin Daniel nr. 11. Dinu Adam mă anunţă că s-a pus la frigare

un porc. Mă îngrozesc, crezând că e vorba de un personaj politic. Porcul însă e chiar porc. Cineva îl roteşte încet, deasupra jarului, cu ajutorul unei manivele.

20 aprilie. Mă vizitează un prieten şi mă surprinde mâncând. Mă tachinează, amintindu-mi că sunt pe lume plăceri mai mari decât mâncarea. De exemplu, amorul. Ii explic, cu friptura în față:

- Prefer mâncarea. Uită-te la friptura asta. Vreau să o mănânc şi chiar o mănânc, nu trebuie s-o conving în prealabil. Apoi, nu e nevoie să mă ascund cu ea prin unghere întunecoase, o înfulec în văzul lumii. în plus: friptura nu rămâne gravidă; nu îmi cere să o iau de nevastă; nu are SIDA.

L-am convins. îi pun şi lui o porție.

21 aprilie. Trec cu maşina pe lângă Palatul Cotroceni şi îmi amintesc de recepția la care m-a invitat Emil Constantinescu, imediat după câştigarea alegerilor din 1996. într-un salon vast şi fastuos, cu draperii de brocart, cu candelabre, se afla o mare parte din elita politică şi intelectuală a României. Făceai câțiva paşi şi te întâlneai cu Ana Blandiana. Făceai alți câțiva paşi şi îl vedeai pe Dan Grigore. Totul era frumos şi neverosimil. Parcă visam. I-am spus, în glumă, lui Emil Constantinescu:

- Dintr-o clipă în alta trebuie să apară şi Ion Iliescu. O să se mire că ne găseşte aici şi o să ne ceară să părăsim sala: „Gata, copii, jocul s-a terminat!"

Emil Constantinescu n-a gustat gluma şi a zâmbit strâmb. Ion Iliescu şi-a făcut apariția, după patru ani.

24 aprilie. Azi e joi. Mai sunt trei zile până la Paşte. Dar încă de azi nu se mai lucrează în nici o instituție de stat. Toată lumea aleargă, se aprovizionează, se pregăteşte parcă pentru un asediu. Săptămâna următoare va începe şi ea cu o zi liberă (a doua zi de Paşte). Marțea şi miercurea ar trebui să se lucreze, urmând ca joia şi vinerea (1 şi 2 Mai) să fie din nou libere. Dar Guvernul, generos, a hotărât să se facă o punte între Paşte şi 1 Mai. Deci toată săptămâna viitoare va fi liberă!

Mă gândesc că era mult mai bine să se fi făcut o punte, direct, între Paşte şi Crăciun. O punte măreață, românească, prin care ne-am fi remarcat în Europa. Puntea dintre Crăciun şi Anul Nou s-a creat, oricum, încă de anul trecut. Ar mai fi rămas de făcut, apoi, doar puntea dintre Anul Nou şi Paşte.

25 aprilie. Plimbare prin Bucureşti. Mă uit la domnişoarele de pe stradă şi constat că mi s-a împlinit, în sfârşit, un vis din adolescență: toate îşi arată

buricul. Intre bluza prea scurtă şi pantalonii strânşi pe corp există o zonă neacoperită care mă fascinează, la fel ca *zona* din *Călăuza* lui Tarkovski.

- Bună ziua, domnule Alex Ştefănescu!

Tresar, speriat, şi îl văd pe un cunoscut scriitor venind cu mâna întinsă spre mine:

- Ce faceți? Păreți preocupat de ceva...
- Da... Mă gândesc la Tarkovski... Ce regizor!...

28 aprilie. Scenă surprinsă într-un sat de lângă Bucureşti.

Doi bărbați stau în curtea unei case, la o masă, în fața unei sticle cu vin. Unul dintre ei vorbeşte la telefonul celular:

- Nae! Nae, tu eşti? Eu sunt Mitică, mă! Ascultă, bre! Calul are splină? Nu, bă, nu sunt beat! Sunt aici, cu Vasile al lui Pieptene. Şi el zice că... Da' nu-ti spun ce zice, că te enflucnțez. Am pus pariu, bre! Spune tu, că ştii, că ai ținut căruță cu cal! Calul are, bre, splină ori n-are?

29 aprilie. Thomas Mann a scris *Moartea la Veneția.* Eu am să scriu *Moartea la Bucureşti.* La Bucureşti se poate muri în mai multe feluri decât la Veneția. Poți să cazi într-o gură de canal fără capac. Poți să deschizi uşa unui lift şi să păşeşti în gol, fiindcă liftul nu se găseşte acolo. Poți să te electrocutezi când umbli la frigider, întrucât priza prevăzută cu borne pentru legătura cu pământul nu are legătură cu pământul. Poți să te otrăveşti bând whisky falsificat. Poți să te trezeşti cu un cuțit în stomac, pentru că ai protestat, în autobuz, împotriva unor hoți de buzunare. Poți să treci la semafor, pe verde, şi să fii călcat de o maşină care are tot verde, din cauză că semaforul e defect.

Poți să fii răpit de pe stradă şi lichidat, după ce semnezi, sub amenințare, un act de cedare a locuinței. Poți să mori lent, de silicoză, respirând zilnic praful oraşului (300 de tone de praf pe kilometrul pătrat). Poți să sari în aer, în timp ce te uiți la televizor, din cauza unei scurgeri de gaze de la subsolul blocului.

Cel mai ...comic a murit tatăl unui cunoscut al meu: i-a căzut un porc în cap. Un porc crescut de cineva în balcon, la etajul cinci, plictisit brusc de captivitate, a sărit peste balustrada balconului exact în momentul în care bietul om trecea pe acolo.

30 aprilie. II văd pe Ion Cristoiu la televizor şi-mi amintesc de o întâmplare de acum douăzeci de ani. Lucram împreună cu el la SLAST. Prin redacție se perindau mulți scriitori tineri, dornici să colaboreze. Intr-o zi, în biroul lui Jack

(aşa îi spuneam pe atunci cu toții lui Ion Cristoiu) a intrat o tânără prozatoare, Carmen Francesca Banciu, şi, constatând că el nu se afla acolo, s-a aşezat într-un fotoliu, în aşteptarea lui. Carmen, o excentrică, obişnuia să-şi poarte copilul nou-născut cu sine, într-un coş de nuiele împletite. Coşul cu copilul **l-**a depus pe biroul lui Jack, deasupra unui teanc de manuscrise. După un timp, în încăpere a intrat un coleg de-al nostru, seducător de profesie, şi a invitat-o pe prozatoare la o cafea, la bufet. Carmen a plecat cu el, lăsând coşul cu copil cu tot pe birou.

Toate acestea, le-am reconstituit ulterior. Atunci, însă, nu ştiam cum se succedaseră faptele. Mă aflam într-o încăpere alăturată şi l-am auzit pur şi simplu pe Jack țipând îngrozit:

- Alex! Alex! Vino repede aici!

Am alergat la el crezând că se întâmplase o nenorocire. Jack, roşu la față, sufocându-se de spaimă, îmi arăta cu degetul spre propriul lui birou:

- Ce e acolo?!

Am examinat coşul, pedant, şi i-am răspuns:

- Un copil.

Nu de răspunsul ăsta avea nevoie:

- Ştiu că e un copil. Dar ce caută acolo?! Atunci, jucânduTmă, i-am spus:

- Cred că e un copil făcut de tine, în afara căsniciei. Iar tânăra mamă ți l-a adus ca să-l cunoşti şi să-ți aminteşti că ai anumite obligații...

Ion Cristoiu îşi pierduse însă complet umorul:

- Alex, te implor! Ia-l de aici! Ia-l! Să nu-l mai văd! Fă asta pentru mine!

N-am să uit niciodată panica de atunci a lui Jack. Când s-au lămurit lucrurile, a fost atât de bucuros, încât i-a publicat prozatoarei toate textele pe care ni le adusese, fără să le mai citească.

1 mai. Deschid cu o întârziere de patru luni o scrisoare primită de la un necunoscut: Mircea Socolescu. Surpriză! Expeditorul este deținut la penitenciarul din Colibaşi. Ce vrea de la mine? Mă cheamă să-i țin tovărăşie? Parcurg febril scrisoarea şi aflu că îşi doreşte altceva: să citească. O carte, o revistă, orice. Mă roagă insistent să-i trimit chiar şi nişte tipărituri de care nu mai am nevoie, eventual unele pe care tocmai mă pregătesc să le arunc. Cererea lui mă înduioşează. Mă simt vinovat că am deschis scrisoarea atât de târziu (se rătăcise printre miile de hârtii din camera mea).

Acum, ce să fac? Dacă între timp a fost eliberat? Să-i mai trimit sau nu pachetul cu cărți şi reviste? Să i-l trimit aşa, la noroc? Mi-e teamă să nu cadă în mâna altcuiva. Mircea Socolescu prezintă încredere: a fost la terminarea liceului - după cum reiese din scrisoarea lui - şef de promoție. Alții însă n-au fost. Mă gândesc, de pildă, că pachetul ar putea să ajungă la un spărgător de locuințe. Şi că el ar considera un cadou nu cărțile şi revistele, ci adresa mea...

2 mai. Printr-un mesaj trimis prin e-mail, Măria Dincă mă acuză că sunt misogin. După un moment de stupoare, îmi aduc aminte cine este Măria Dincă. O autoare care a publicat o carte de versuri închinate minerilor. Iar eu am comentat acea carte în următorii termeni: „Versurile par scrise pentru a fi recitate pe o scenă a Festivalului Național *Cântarea României.* Stilul lor este bombastic răsunător, ca muzica de fanfară. Autoarea eroi-zează convențional munca minerilor."

Iar autoarea mă acuză acum că sunt misogin. Nu regret. După logica ei, dacă aş fi făcut greşeala să-i laud versurile, m-ar fi considerat afemeiat...

7 **mai.** Traian Băsescu este din nou cercetat penal, în problema flotei. PSD şi-a propus să fie intransigent şi cu prietenii, şi cu duşmanii. Deocamdată se ocupă de duşmani.

8 **mai.** Liderii locali ai PSD din România vor fi instruiți de membri ai PSD din Germania. Nu ştiu de ce, îmi vine să râd în hohote. Sunt aproape sigur că pesediştii noştri nu vor învăța nimic de la pesediştii germani. S-ar putea, însă, ca nemții să învețe câte ceva de la oamenii lui Adrian Năstase.

Dacă se întâmplă aşa, se termină şi cu Germania.

9 mai. Un vecin de-al meu de la etajul cinci (eu locuiesc la etajul trei) îşi renovează complet apartamentul. II reorganizează, îl reconstruieşte, îl întoarce pe dos, nu ştiu ce-i face, dar de o lună încheiată huruie, zdrăngăne, țiuie, bubuie şi râşcâie. Apartamentul dintre noi, de la etajul patru, nu reuşeşte să mă izoleze de această revărsare de zgomote.

Ies pe balcon să-mi trag sufletul, dar dau cu privirea peste o instalație frigorifică, aparținând unei cofetării, *Georgy's,* deschise de puțină vreme. Instalația trepidează din toate articulațiile ei metalice şi scoate un zăngănit înfiorător.

Văd o maşină care tocmai parchează. Un tânăr cu cercei în urechi deschide geamul şi lasă să se înalțe spre mine, în valuri, din patru boxe de mare putere, vocea gâjâită a unui cântăreț de cartier:

„Hai, bă,

Hai, bă,

Să mă,

Să mă".

Ce păcat că nu stau la etajul zece! Dacă mă arunc de la etajul trei doar mă schilodesc. Iar mie sincer îmi vine să mă, să mă.

10 mai. Văd la televizor o emisiune despre Ioan Alexandru, realizată de Ioana Drăgan. Schițând biografia poetului, realizatoarea menționează că el a fost senator în Parlamentul României. Exact aşa s-a exprimat: „senator în Parlamentul României", nu senator al PNȚCD în Parlamentul României, cum ar fi fost corect. Nu este prima dată când acronimul PNȚCD este evitat cu strictețe. PNȚCD este tratat ca un partid aflat în ilegalitate. Mi se întâmplă adeseori ca, înaintea unor întâlniri cu publicul, organizatorii să mă roage speriați: „Vă rugăm frumos, nu spuneți că sunteți membru al PNȚCD! Vă prezentăm ca scriitor şi atât. Altfel dăm de dracu'!"

Organizatorii care procedează astfel sunt de obicei oameni relativ în vârstă, cu figuri onctuoase şi viclene, rămaşi în posturi de activişti culturali încă de pe vremea lui Ceauşescu. Dar Ioana Drăgan?! Să fii tânără, frumoasă, inteligentă şi să fii totuşi fricoasă, ca un funcționar de la Consiliul Culturii şi Educației Socialiste - iată o contradicție greu de explicat.

Aştept cu interes o emisiune TV despre Iuliu Maniu care să înceapă astfel: „Iuliu Maniu a fost preşedinte de partid în România".

13 mai. Mă întâlnesc cu Cristian Tabără (facem parte amândoi din juriul care acordă premiile Asociației Editorilor din România) şi îl privesc atent. Se zvoneşte că va intra în curând în PSD. Ştiu că are pregătire de preot. Când a apărut prima oară la televizor, i-am remarcat firescul, căldura sufletească, înțelepciunea cu care relata chiar şi secvențele cele mai năstruşnice din circul existenței lumii. Ce să caute un om ca el în PSD?

Dar... de ce să mă mai mir, după ce Regele însuşi a trecut de partea LOR? Şi nu numai Regele... ci şi Alexandru Atanasiu, George Pruteanu - oameni pe care îi iubeam... O noapte întreagă n-am dormit după ce am aflat că însuşi Emil

Hurezeanu, inflexibilul anticomunist de la „Europa Liberă", a devenit consilierul lui Adrian Năstase. Ce trădare! Cum ați putut, domnule Emil Hurezeanu, să faceți una ca asta? Un cititor își exprimă indignarea în revista 22 în legătură cu gestul lui Emil Hurezeanu, dar Gabriela Adameşteanu, redactor-şef al revistei, are grijă să-l contrazică, găsind o justificare sofisticată şi falsă pentru convertirile de felul ăsta.

Pe de altă parte, mă miră indecenta aviditate de oameni a PSD. Acest partid are oricum aproape totul. Ce mai vrea? După ce îi va recruta pe toți cetățenii României (cu excepția celor câțiva care se vor opune şi care vor fi persecutați, ca Traian Bă-sescu), cum se va mai extinde? Nu-i mai rămâne decât să coopteze şi pădurile, râurile, păsările cerului, tot ce mişcă-n țara asta. Ca să nu mai mişte.

18 mai. In magazine încă se află mărfuri româneşti proaste, inutilizabile, de genul celor produse cândva de industria comunistă. Câteva exemple: sape, cazmale şi lopeți făcute parcă din staniol - se îndoaie la prima atingere cu pământul; roabe mai grele decât eventualul lor conținut; chit care nu se întăreşte niciodată; insecticid care nu omoară insectele.

Despre insecticid s-ar mai putea spune că nu omoară insectele, dar le amețeşte. Nu m-aş mira ca ele să-l bea de fapt de plăcere, aşa cum bem noi țuică sau vin.

19 **mai.** Remarc, pe Calea Victoriei, o maşină luxoasa. Băl batul de la volan, cu geamul din dreptul lui deschis, vorbeşte la mobil. Vorbeşte foarte tare. Vorbeşte atât de tare, încât n a i mai avea nevoie de mobil ca să se facă auzit de interlocutorul lui, indiferent unde s-ar afla acesta.

20 **mai.** Mi-a sosit prin poştă o carte de la Paris. O carte în limba română, publicată la o editură din România, de un autor român. Şi atunci, de ce mi-a fost expediată de la Paris? Fiindcă autorul s-a stabilit de mulți ani acolo. Nu a reuşit să-şi câştige un loc în viața literară franceză, deşi a încercat, şi acum se străduieşte să-şi recâştige locul pierdut în viața literară de la noi.

Nu este singurul în situația asta. Mircea Iorgulescu, stabilit la Paris, publică săptămânal cronici literare în revista *22* despre cărți apărute în România şi reacționează prompt la ce se scrie în revistele româneşti (inclusiv în cele din provincie, pe care nu ştiu cum şi le procură). Dinu Flămând, stabilit şi el la Paris, îşi tipăreşte volumele de versuri în România şi se zbate apoi să organizeze lansări

la târgurile de carte româneşti. George Asta-loş, alt parizian de origine română, face emisiuni în limba română la TVR. Ş.a.m.d.

Mi se pare comic să stai la Paris şi să încerci, de acolo, să te afirmi la Bucureşti, Este ca şi cum eu, stabilit în Bucureşti, aş încerca să mă afirm la Suceava, oraşul din care provin.

P.S. Mi-aduc aminte cum am făcut cunoştinţă, în 1970, cu Dinu Flămând:

- Dinu Flămând.
- Alex. Ştefănescu, tot flămând.

21 mai. Am intrat cu Renault-ul meu într-o groapă din asfalt, adâncă. Am ieşit cu greu de acolo şi mi-am cerut scuze Renault-ului (care nu comentează niciodată întâmplările de acest fel, dar care - simt eu - este tot mai agasat).

Nu-mi fac iluzii că gropile se vor astupa vreodată. Aşa stând lucrurile, mă gândesc că ar fi bine să se elaboreze hărţi ale gropilor de pe străzile României, ca să ştim din timp când să frânăm şi să le ocolim. S-ar putea înfiinţa IRCG (Institutul Român pentru Cartografierea Gropilor). Ar apărea astfel şi posturi noi pentru oamenii PSD.

22 mai. Două ţărănci, cu desagi în spinare, se amuză citind cu glas tare cuvintele scrise cu neon deasupra unui restaurant: PIZZA HUT. Ele pronunţă ca în limba română, silabisind:

- Piz... za!

Şi râd ruşinate, ascunzându-şi gura cu colţul năframei.

- Hut!

Noi chicote.

După un timp pleacă, făcându-şi cruce discret.

îmi vine în minte, cu acest prilej, comentariul unui bătrân care, pe firma unui magazin de automobile, a văzut substantivul compus SHOW ROOM:

- Uite, dom'le, se reînfiinţează SOVROM-urile! P. S. Avea şi George Pruteanu dreptate...

23 mai. îmi telefonează, de la Mangalia, Gigi Todor, care a înfiinţat cu ani în urmă primul târg de carte particular din România. Este poet şi om de afaceri simultan (nu succesiv, ca Arthur Rimbaud). Discutăm tot felul de chestii şi eu îl previn că am să relatez discuţia în *Aspirina săracului.*

- De acord, zice Gigi Todor, dar promite-mi că n-ai să pomeneşti nimic de aventurile mele amoroase. îmi strici imaginea în familie.

îi promit.

24 mai. Târgul de Carte *Bookarest.* Trec cu greu printre standurile editurilor, nu din cauza aglomerației, ci din cauza numeroaselor „lansări" organizate în acelaşi timp. Fiecare lansare se desfăşoară cam aşa:

Autorul, de obicei unul de care nu a auzit nimeni, stă în fața publicului cu o expresie de falsă modestie. Alături se află directorul editurii, îmbrăcat într-o scurtă de piele, şi un critic literar lipsit de imaginație (pentru că dacă ar fi avut imaginație, ar fi găsit un pretext ca să nu vină la lansare, aşa cum şi-ar fi dorit de fapt din toată inima).

Publicul este compus din două părți: una stabilă şi una fluctuantă. Partea stabilă cuprinde câțiva membri ai familiei autorului, câțiva prieteni ai lui şi câțiva salariați ai editurii. Partea fluctuantă o constituie vizitatorii târgului, care în secundele în care trec prin fața standului în cauză aruncă priviri curioase spre protagoniştii ceremonialului.

La ora fixată se ia cartea, se bagă pe țeava tunului apologetic şi se... lansează. Ea nu ajunge prea departe: urmează o traiectorie de trei-patru metri şi cade la picioarele asistenței, care aplaudă entuziast.

26 mai. Din nou se laudă Ion Iliescu că trăieşte exclusiv din salariul lui şi că nu are proprietăți. Ce caraghios! Este ca şi cum cineva s-ar lăuda că nu-şi plăteşte impozitul sau că nu se spală.

A avea o proprietate înseamnă a avea o răspundere, înseamnă a-ți îndeplini o obligație morală şi socială. Cum să fii mândru că fugi de o răspundere, că refuzi să-ți îndeplineşti o obligație morală şi socială?

Ion Iliescu nu are proprietăți, dar trăieşte ca şi cum ar avea. Se plimbă cu maşini luxoase cărora nu el le schimbă uleiul şi pe care nu el le păzeşte noaptea, de la fereastră, ca să nu li se fure roțile. îşi petrece o mare parte din viață în palate pe care nu el le-a construit, pe care nu el le repară şi ale căror uşi nu el le încuie, la lăsarea întunericului. Se desfată în grădini pe care nu el le-a amenajat şi pe care nu el le udă, când e secetă. Aşa, să tot n-ai proprietăți!

28 mai. Raionul de unelte de grădinărit de la *Praktiker* -Voluntari. Ce bine gândite şi ce atent lucrate sunt cazmalele, sapele şi lopețile germane! Ce frumos stau orânduite în rastelul de sârmă nichelată! Dar...

In spatele meu se hârjonesc două vânzătoare şi un vânzător. Se prefac că pun marfă în rafturi, dar se trag de mâini, de halate, se îmbrâncesc tandru, se

fugăresc în jurul motostivuitorului. La un moment dat, vânzătorul se dezechilibrează şi se reazemă de mine. Aşa am eu noroc: să se dezechilibreze tocmai vânzătorul şi nu una dintre vânzătoare! Toţi trei vorbesc tare şi râd deşănţat. Eu şi ceilalţi clienţi nu contăm, suntem nişte persoane inoportune, mereu prost plasate: oriunde ne refugiem, vânzătorul şi vânzătoarele se împiedică de noi. Mă uit la ceas: este ora 17. De aproape b jumătate de oră aştept, în zadar, să se încheie zgomotosul ritual de împerechere.

Arunc o ultimă privire, de adio, sculelor nemţeşti şi ies repede din magazin. Casiera pe lângă care trec nu se miră că am căruciorul gol. Nici nu mă vede. Un coleg de-al ei tocmai o ciupeşte de fund şi ea chicoteşte flatată.

30 mai. Caut o adresă şi îl întreb pe un trecător.

- Fiţi amabil: aceasta e strada Constantin Brâncoveanu?

In loc să-mi răspundă cu *da* sau *nu,* îşi măreşte ochii, uimit, îşi ridică braţele spre cer, ca şi cum aş fi spus o enormitate, şi exclamă exasperat:

- Cum o să fie, dom'le, *asta,* strada Constantin Brâncoveanu?! N-a fost niciodată.

Şi continuă, pe tonul unui anchetator care a dat de firul unei afaceri tenebroase:

- Cine v-a spus dumneavoastră că asta e?

In România nu poţi niciodată să obţii o informaţie în stare pură. Orice informaţie e însoţită de interjecţii, comentarii şi de o gesticulaţie expresivă. Iar de multe ori constaţi că interjecţiile, comentariile şi gesturile îţi sunt oferite *în locul* informaţiei.

Mi s-a întâmplat, altădată, să o întreb pe o doamnă în vârstă:

- Ce troleibuz pot să iau până la Piaţa Romană? Ea s-a mirat:

- Troleibuz?! De ce vă trebuie troleibuz?! Aveţi numai două staţii până acolo. Mergeţi pe jos! Cu ocazia asta, mai slăbiţi.

-Aveţi dreptate... Dar mă grăbesc...

- Nu e bine să vă grăbiţi. Toată lumea se grăbeşte şi rău face. Nu vedeţi câţi mor de inimă? Luaţi-o încet că tot acolo ajungeţi!

Altădată am vrut să ştiu unde e administraţia financiară. Pensionarul căruia i-am cerut informaţia, un vecin de-al meu, mi-a spus ritos:

- Degeaba vă duceţi! Astăzi nu se încasează impozitele.
- Dar nu vreau să-mi plătesc impozitul...

- A, vă vindeți maşina!

- Nu mi-o vând.

- Şi-atunci, de ce vă duceți acolo? Exasperat, i-am dat un răspuns fantezist:

- Am o amantă şi mi-am dat întâlnire cu ea în fața administrației financiare.

- Nu-i frumos ce faceți. O cunosc pe soția dumneavoastră şi e o femeie cinstită, spală şi găteşte, şi arată şi bine. O să regretați!

Dar să revin la discuția despre strada Constantin Brâncovea-nu. Necunoscutul care s-a declarat uimit de ignoranța mea tocmai se pregăteşte să-mi întoarcă spatele şi să plece. îl opresc disperat:

- O clipă! înteleg că strada pe care ne aflăm nu e Constantin Brâncoveanu: Dar care e?

- Asta nu mai ştiu! De unde să ştiu eu ?! Că sunt o mie de străzi în Bucureşti!

31 mai. Vizitez Vidinul, orăşelul bulgar de peste Dunăre, din dreptul Calafatului, împreună cu încă şase scriitori. Dintr-un fel de avânt tineresc regăsit, ne „facem de cap". Avem la noi, pentru întregul grup, echivalentul a un milion de lei (în jur de treizeci de euro) şi intrăm prin toate localurile pe care le întâlnim în cale. Dar... nu reuşim să ne cheltuim banii.

Mai exact:

Bem câte un rachiu mare, fiecare. Cerem, apoi, câte o farfurie cu mici, cârnați, pui „rulat" şi chiftele la grătar (specialitate bulgărească), la care se adaugă câte un un sfert de pâine şi un castron cu salată. Dăm gata şi câte o bere, de jumătate de litru. In altă parte, luăm îngheţate, cafele, apă minerală, sucuri de toate felurile. Iar la sfârşit constatăm că încă ne-au rămas bani.

Suntem şapte bărbați în toată firea şi ne străduim şi nu reuşim să cheltuim un milion de lei. Ne aflăm însă în Bulgaria.

în România, țară mult mai dinamică, am reuşi imediat.

16 iunie. Mă uit cu jind după femeile care trec pe stradă. Visul meu e să o acostez pe una dintr-un cartier în care nu s-a întrerupt apa caldă (la noi, pe Calea Moşilor, s-a întrerupt) şi să o conving să mă invite la ea acasă. în timp ce ea m-ar aştepta în pat, eu aş intra în baie să fac un duş. M-aş spăla îndelung şi

minuțios, pe întregul corp, cu mult săpun, iar apoi m-aş îmbrăca repede şi aş părăsi pe furiş locuința.

îmi aduc aminte ce mi s-a întâmplat la Paris, în 1991, când am fost găzduit de regretatul L.M. Arcade într-o cameră de la subsolul casei lui, cameră prevăzută cu WC, dar nu şi cu baie. Aflându-mă la Paris pentru prima dată în viața mea, nu mă mai săturam să străbat oraşul pe jos, la întâmplare, îmbătându-mă de farmecul fiecărei străzi. Mergeam şi câte douăsprezece ore pe zi, iar seara, năclăit de transpirație, nu aveam unde să mă spăl (mă ştergeam doar, cu un burete înmuiat în spirt medicinal).

într-o dimineață, L.M. Arcade m-a invitat „sus", în apartamentul spațios în care locuia, ca să-mi citească un capitol din straniul (şi plicticosul) lui roman *Poveste cu țigani.* M-am conformat (deşi mi se rupea inima la gândul că-mi amân plimbarea) şi am luat loc într-un fotoliu, iar L.M. Arcade, aşezat în altul, a început să-mi citească - răspicat, cu veleități de actor -din cartea sa (tipărită în limba română la Paris).

Trecuse aproape o oră (făceam eforturi supraomeneşti să nu adorm), când a sunat telefonul. L.M. Arcade a ridicat receptorul, a schimbat câteva fraze cu un interlocutor agitat, pe care încerca să-l liniştească, iar apoi mi-a explicat că trebuie să lipsească o jumătate de oră. Cerându-şi scuze, mi-a pus cartea în brațe şi m-a invitat, insistent, să continuu lectura de unul singur.

După ce gazda mea a ieşit din încăpere, n-am stat pe gânduri nici o secundă. Prompt, ca un răufăcător versat, am explorat rapid apartamentul şi am găsit aproape imediat baia. Şi ce baie! M-am dezbrăcat în doi timpi şi trei mişcări, am intrat în cadă şi m-am spălat în grabă, dar temeinic, cu o voluptate nebună. Era un adevărat adulter. Cu şampoanele, săpunurile şi sărurile frumos mirositoare ale bietului meu amfitrion am făcut troiene de clăbuci sub care m-am îngropat de mai multe ori şi din care am ieşit în cele din urmă curat şi cu pielea roz ca un copil de țâță îmbăiat de mama lui. M-am şters la iuțeală cu prosoapele mari şi pufoase ale lui L.M. Arcade, m-am îmbrăcat la loc, am îndepărtat orice urmă a trecerii mele prin baie şi m-am aruncat în fotoliul în caret mă lăsase stăpânul casei la plecare.

Exact în clipa aceea,, uşa s-a deschis şi el şi-a făcut apariția. Am mai reuşit să înhaț cartea şi să o deschid la întâmplare.

- A! a făcut L.M. Arcade plăcut surprins. Vă place? Văd că v-a prins romanul...

- Foarte mult, am spus eu. Sunteți un mare scriitor.

în clipa aceea, chiar credeam ce spuneam. Mai mult decât atât, cuprins de entuziasm, m-am ridicat din fotoliu şi l-am îmbrățişat pătimaş pe autor, spre uimirea lui de om sobru.

17 iunie. O întreb pe Domnița (soția mea - fac precizarea pentru cititorii mai puțin cultivați):

- Toate personalitățile au câte o amantă tânără. Eu de ce nu am?

Ea tratează întrebarea ca pe o problemă de logică. Se gândeşte o clipă şi îmi răspunde:

- Pentru că nu eşti o personalitate.

18 **iunie.** Fac un inventar al articolelor mele pe teme politice, în vederea alcătuirii unei cărți. Din 1990 şi până în prezent am scris despre Ion Iliescu de 122 de ori. Ion Iliescu nu a scris niciodată despre mine.

19 **iunie.** Mi-am găsit maşina lovită, în parcare. Mai bine îmi tăia cineva un deget de la o mână. Iar la Poliție! Iar la service! Iar la asigurări, unde toți funcționarii clefăie sandvişuri sau vorbesc la telefon!

Cel mai mult îmi displace să stau, de dimineața până seara, la service, încercând să-i pun în mişcare pe mecanicii apatici. Ca să-i pun în mişcare, trebuie să scot mereu din buzunar câte o bancnotă, ca dresorul de foci de la circ, care le răsplăteşte pe foci după fiecare număr cu câte un peşte.

20 iunie. Nu reuşesc să aflu cine anume mi-a lovit maşina. Sunt convins că vinovatul mi-a lăsat o carte de vizită sub ştergă-torul de parbriz, dar probabil a luat-o vântul (nu suntem în Germania, unde vântul nu bate niciodată şi nu ia cărțile de vizită de sub ştergătoarele de parbriz).

încep să examinez maşinile din împrejurimi, să văd dacă pe bara de protecție a vreuneia s-a păstrat ceva din vopseaua maşinii mele. De undeva, de la o fereastră, de la etajul şapte sau opt al blocului alăturat, cineva mă admonestează:

- Ce faci, bă, iar ai venit să şmangleşti faruri?

23 iunie. M-am întors acasă de la redacție cu şapte-opt kilograme de cărți. In fiecare zi se întâmplă la fel. Unele cărți îmi sosesc la *România literară,* prin poştă. Altele îmi sunt aduse de autorii înşişi, de editori sau de curieri trimişi de

ei. Teancuri de cărți mă aşteaptă şi la Uniunea Scriitorilor, la revista *Flacăra,* la *Ziarul de duminică.* Mi se întâmplă să fiu oprit şi pe stradă de diverşi autori - unii, necunoscuți - care țin să-mi încredințeze producțiile lor. Dacă plec în provincie, mă întorc cu valiza plină de volume proaspăt tipărite. In plus, cumpăr cărți şi din librării (pentru că Soljenițîn şi Semprun, Llosa şi Kundera n-au bunul obicei să-mi trimită ce publică).

Pereții camerei mele de lucru sunt dublați, de sus până jos, de rafturi de bibliotecă, dar aceste rafturi sunt de mult pline de cărți, până la refuz. Am cărți şi pe birou, şi sub birou, şi pe calorifer şi pe jumătate din pervaz (astfel încât unul dintre geamuri nu-l mai pot deschide). Cărțile au invadat în ultimii ani şi camera de zi şi au ajuns şi în dormitor, pe noptieră, până aproape de tavan şi în şifonier, la concurență cu hainele.

Cu toate acestea, folosesc orice ocazie ca să-mi procur noi volume. Nu reuşesc să mă plictisesc niciodată de cărți. Am mai multe decât îmi trebuie, dar îmi trebuie mereu altele.

Nu este vorba de o sete de cultură, ci de o „atracție fatală". La moartea mea, se va descoperi că locuința mi-era integral ocupată de cărți şi că ultimele luni din viață mi le-am petrecut pe străzi.

24 iunie. Locuiesc temporar (nu contează în ce împrejurări) într-una dintre camerele de oaspeți ale primăriei din Oneşti. încăperea este mobilată cu bun-gust. Dar nu-ti permite să citeşti sau să scrii.

în cameră nu există o veioză. Când mă întind seara în pat cu o carte în mâini, lumina din plafon cade exclusiv pe coperte şi nu pot să descifrez un rând. Nici masă de scris nu există. Singura măsuță din încăpere este atât de joasă, încât ar trebui să stau pe burtă, pe covor, şi să mă sprijin în coate, ca să lucrez la ea. în poziția asta n-aş putea să scriu decât pamflete. Aş ajunge un al doilea Mircea Mihăieş.

Situația poate fi întâlnită şi în alte oraşe din țară. Mă întreb pentru ce fel de oaspeți au fost concepute camerele de oaspeți din România.

P.S. Nicolae Manolescu a publicat o carte intitulată *Cititul şi scrisul.* Am să public şi eu una - *Cititul şi scrisul în camerele de oaspeți.* Exact ca într-un manual de sexologie, în paginile ei vor fi descrise... poziții.

25 iunie. Suceava. Sărbătoare populară (prilejuită de „Sânziene") în piața centrală a oraşului. Un interpret de muzică populară cântă pe o estradă, la

microfon, dar vocea lui este acoperită de sunetul strident scos de un dispozitiv de alarmă de la Reiffeisen Bank. Nimeni nu atacă banca, dar dispozitivul, probabil defect, funcționează în neștire. Urletul lui subțire, înfiorător, îți pătrunde dureros prin urechi până în creier.

Şi totuşi, nimeni nu reacționează. Polițiştii şi jandarmii aflați la fața locului se amuză.

Poate că am înțeles greşit situația. Poate că în realitate lumea s-a adunat ca să asculte, de Sânziene, urletul dispozitivului de alarmă, iar elementul perturbator este interpretul de muzică populară.

26 iunie. Ora 10 şi 15. Pe Calea Moşilor, în Bucureşti, trece în sunetele muzicii un alai năstruşnic: clovni care fac jonglerii, tineri îmbrăcați în costume populare, personaje pitoreşti pe picioroange, păpuşari. Urmează un car alegoric, pe care tronează o păpuşă gigantică, Geamalaua, prezentată ca mascotă a alaiului.

Nicolae Onțanu, primarul sectorului 2, a avut o idee frumoasă: să relanseze tradiția Târgului Moşilor. In acest scop a mobilizat multe forțe: funcționari de la primărie, artişti, polițişti. Din nefericire, însă, trecătorii care s-au oprit din drumul lor ca să asiste la insolitul spectacol au figuri triste şi nu se contaminează de veselia teatrală a convoiului. Sunt şi mulți cerşetori, care îşi întind mâinile văicărindu-se.

Târgul Moşilor are, din punct de vedere logistic, tot ceea ce-i trebuie ca să fie o explozie de veselie populară, cum era pe timpul lui Caragiale. Ii lipseşte însă o populație lipsită de griji, care să intre în atmosferă.

Asta trebuia să facă Nicolae Onțanu: în afară de saltimbanci şi jongleri să aducă de undeva (bineînțeles, din altă țară, pentru că în România ar fi fost imposibil de găsit) o populație lipsită de griji.

2 iulie. Îl vizitez pe un bogat om de afaceri, M.C., la sediul uneia dintre multele lui firme. Secretara din anticameră este atât de frumoasă, încât mă zăpăcesc şi nu mai nimeresc uşa. Mă îndrumă ea, după ce încerc de câteva ori să trec prin zid. Rămas singur, cu M.C., îl tachinez:

- Aveți aici o> femeie ca asta şi vă mai arde de afaceri?! Ar merita să o aşezați pe un soclu, ca pe o statuie, şi să o priviți de dimineața până seara.

M.C. se miră sincer:

- Pe cine, pe nenorocita de Suzy?!

- E o blasfemie să vorbiți așa!

- Da? Hai să facem o experiență!

Decis, M.C. apasă pe un buton şi Suzy apare prompt, ca un cuc dintr-un ceas cu cuc. Văzând-o, am din nou o senzație de leşin.

- Stai jos, Suzy!, spune M.C. Dumnealui e Alex. Ştefănescu, cunoscut (stilul lui M.C!) critic literar. Ai auzit de el?

Suzy mă măsoară cu privirea (Doamne, cât de mult regret că sunt gras!) şi răspunde dezinvolt: -Nu.

- Domnul Alex. Ştefănescu a scris o carte despre Nichita Stănescu. Ştii cine a fost Nichita Stănescu?

-Nu.

- A fost un mare poet. Citeşti poezie? -Nu.

N-ai citit niciodată?

- Ba da, în şcoală. îmi aduc aminte de Eminescu...

- Ştii vreo poezie de-a lui?

- Pe de rost?!

- Nu... Dar ți-aminteşti măcar despre ce era vorba în vreo poezie de Eminescu?

- Nu-mi amintesc.

- Dar altceva citeşti?

- Nu.

- De ce?

- Nu-mi place să stau nemişcată. Eu sunt om de acțiune.

- Om de acțiune... Şi ce-ți place să faci cel mai mult?

- Să mi-o trag.

Tresar. Mă uit la delicata unduire a buzelor care pronunță aceste cuvinte. Buze de o frumusețe amețitoare, sublimă capcană de carne în care oricine - în necunoştință de cauză - s-ar lăsa prins extaziat.

- Să ți-o tragi? Cu cine?

- Cu bărbați cu bani.

Suzy nu mi se mai pare atât de frumoasă. Minunații ei ochi rotunzi seamănă tot mai mult cu ochii unei găini burzuluite, cocoțate pe un gard. Iar pe năsucul ei cârn descopăr mici stropi de transpirație, dizgrațioşi. Simțind pulsul sentimentelor mele, M.C. mă întreabă:

- Domnule Alex. Ştefănescu, vreţi s-o mai reţinem pe domnişoara Suzy?

învins, mă grăbesc să răspund:

- Nu, nu. Ea e om de acţiune, n-are rost să mai piardă timpul pe aici.

3 **iulie.** Aseară am fost adus acasă de un *jeep* sofisticat pe care mi l-a pus la dispoziţie M.C. (după ce mi-a oferit o masă „protocol zero" la vila lui din Băneasa). în maşină mai erau şi doi *body-guarzi,* instruiţi să mă păzească întocmai ca pe un prim-mi-nistru.

După ce am fost depus, intact, în faţa intrării în blocul în care locuiesc, *jeep-u* a întors val-vârtej şi a dispărut în noapte, cu tot cu *body-guarzi.* Eu m-am întors în lumea mea, în care nu mă răsfaţă şi nu mă apără nimeni. Doi aurolaci înalţi şi slăbănogi, cu figuri de criminali, aşteptau lângă lift, astfel încât a trebuit să o iau repede pe scări, înainte ca lor să le vină vreo idee. Urcând, m-am întâlnit cu un zugrav care tocmai cobora, cu o bidinea mare şi cu o găleată cu vopsea în mâini. M-a atins din greşeală cu găleata şi mi-a murdărit pantalonii. Tot el m-a înjurat printre dinţi.

Cu numai câteva minute înainte, fusesem un personaj important, iar acum nu mai reprezentam nimic. Când am sunat la uşă şi am auzit-o pe Domniţa întrebând cine e, am răspuns sardonic:

- Nimeni.

6 iulie. Am să mă îmbolnăvesc de schizofrenie! Mi se întâmplă frecvent ca în cursul aceleiaşi zile să trăiesc şi ca un VIP şi ca un om obişnuit. M-am dedublat (în afară de faptul că m-am dublat, din cauza lipsei de mişcare) şi nu mai ştiu cine sunt. Trăiesc o criză de identitate.

Lucrurile se petrec aşa. Diverşi demnitari şi oameni de afaceri nu se mai mulţumesc să-şi etaleze vilele, maşinile, hainele şi bijuteriile. Vor să aibă în preajma lor şi câte un scriitor, actor, cântăreţ sau pictor, ca pe o dovadă de succes social. Pe lista de scriitori a unora dintre ei, mă aflu şi eu, şi, drept urmare, sunt invitat la tot felul de recepţii. Deşi refuz numeroase invitaţii (din lipsă de timp), tot sunt multe cele cărora le dau curs.

Aşa se face că la ora 19, de exemplu, păşesc pe dale de marmură, sub policandre cu sute de lumini aprinse, iar la ora 21 stau în zadar în faţa uşii unui lift hodorogit, care refuză să coboare la comanda mea repetată, şi citesc, la lumina unui bec chior, inscripţia „fuck you" de pe pereţi.

Trecerea de la o situaţie la alta mă zăpăceşte. îmi vine foarte greu ca după ce stau de vorbă cu generali de poliţie emoţionaţi de prezenţa mea să constat că, în troleibuzul care mă duce acasă, hoţii de buzunare, deloc emoţionaţi, mă jefuiesc. Aşa cum îmi vine foarte greu ca, după ce primesc complimente pentru ceea ce scriu de la un ministru sau secretar de stat, să suport impoliteţea unui funcţionar de la un ghişeu oarecare.

Ar fi bine să nu mai fiu invitat nicăieri. Sau... să fiu invitat definitiv.

7 iulie. L-am vizitat azi-dimineaţă pe un prieten care locuieşte în Colentina. A fost greu să ajung la el. Pe aleea care duce la blocul lui se juca fotbal. Jucătorii, tineri de 15-l6 ani, erau atât de pasionaţi, încât umpleau tot spaţiul cu şuturi, bufnituri, urlete şi praf.

Cei mai mulţi dintre bucureşteni au scăpat de o veche dilemă: unde să meargă vara, la munte sau la mare. In ultima vreme, ei îşi petrec concediul sau vacanţa invariabil în Bucureşti, în faţa blocului în care locuiesc.

In decorul cu arbori anemici, prăfuiţi şi maşini ţâfnoase, gata să vocifereze prin intermediul sistemelor de alarmă, se face grătar şi se pun în funcţiune casetofoane. în acelaşi decor, tinerii practică diverse sporturi - fotbal, tenis cu piciorul, mersul pe patine cu rotile etc. - asistaţi de câinii vagabonzi. Unii fac plajă, întinşi pe câte o maşină despre al cărei proprietar ştiu că are ferestrele „în partea cealaltă" şi nu-i poate vedea.

în faţa blocului, pensionarii ies în pijama să joace table, iar îndrăgostiţii se sărută (fără să-şi scoată, bineînţeles, guma de mestecat din gură). Mulţi tineri stau ore întregi pe scările de la intrare, cu sticle de coca-cola în mâini şi vorbesc, vorbesc, până noaptea târziu, spre disperarea celor din apartamentele de deasupra, care vor să doarmă (şi care le mai trântesc în cap, drept represalii, câte o pungă de plastic umplută cu apă).

Pe aleile dintre blocuri şi nu în altă parte, ar trebui să planteze palmieri Dan Matei Agaton. Totul e să nu instituie şi o „taxă de staţiune".

17 iulie. Discuţie, la televizor, între Adrian Păunescu şi Ion Iliescu. Adrian Păunescu, altădată sigur pe el şi autoritar, are acum o voce piţigăiată, înecată de tandreţe, şi face piruete lingvistice în jurul interlocutorului, atent să nu-l supere. Ion Iliescu, mai zglobiu ca oricând, încurajat de faptul că este aprobat, se lansează în elogierea CAP-urilor de altădată. Pretinde, cu aplomb, că agricultura

din Germania de Vest este mai prejos decât agricultura din Germania de Est, unde funcționează încă (nu ca la noi!) cooperativele înființate de comuniști.

Cu alte cuvinte, președintele țării face propagandă comunistă, care este (sau nu este?) interzisă de lege, ca și propaganda fascistă. Sunt îngrijorat. Mi-e teamă că CNA va desființa mâine postul TV care găzduiește discuția și că parchetul îl va pune sub acuzație pe Ion Iliescu. Să sperăm că nimeni în afară de mine n-a urmărit emisiunea.

18 iulie. Foarte mulți dintre trecătorii de pe stradă vorbesc la telefoane mobile. Din cauza asta se creează impresia că Bucureștiul este plin de oameni importanți, care și pe stradă fiind încheie afaceri, oferă consultații, organizează întruniri politice. S-a întâmplat însă să aud ce spun acești oameni importanți la telemobil, din mers, și mi-am notat câteva fraze.

Un bărbat lătăreț, cu pantaloni scurți și șlapi:

- Da, mami. Castraveți am luat. Am luat și pentru Mircică. Da' roșiile nu-s din alea cum vrei tu. Bine, mami. Și brânzică, îți mai trebuie?

Un tânăr de șaptesprezece-optsprezece ani, cu părul vopsit galben:

- 'Te, bă, în p... mea, nu fi nașpa! Vino, bă, că vine și aia, cu craci cu tot. Nu-ți dă voie, mă-ta, asta e. Ha, ha, ha! M-am prins!

O femeie între două vârste, elegantă:

- Ești pe plajă? Cât sunt micii, dragă, acolo? Că m-am contrazis cu Ghighi, care zice că-s douăj-de-mii. Știam eu. Vezi, dragă, miroase-i, să n-aibă *samolnela!*

21 iulie. îmi atrage atenția, în parc, o femeie care se repede la copilul ei, în vârstă de câtiva ani, cu aerul că vrea să-l strângă de gât. îmi trebuie destul timp ca să-mi dau seama că ăsta e, de fapt, modul ei de a-l alinta.

După numai câteva minute, văd, pe o bancă, doi îndrăgostiți care se joacă prefăcându-se că se stranguleazǎ reciproc. Ce se întâmplă? Bate un vânt de nebunie?

De fapt, dacă mă gândesc bine, foarte mulți oameni își exprimă afecțiunea prin gesturi brutale. Cum își salută un bărbat prietenul pe care nu l-a văzut de multă vreme? îi dă un pumn în stomac, făcându-l să icnească. Cum o răsfață amantul pe femeia deasupra căreia se află, în pat? O imobilizează, în glumă, cu brațele în lături, ca la lupte libere. Cum îl laudă tatăl pe puștiul care a recitat fără greșeală o poezie? îi arde o palmă după ceafă.

Relațiile afectuoase dintre semenii mei seamănă cu hârjoa-na dintre fiarele sălbatice. Mă duc la redacție obsedat de această idee. Sesizez orice formă de violență. Tresar când cineva trânteşte nervos telefonul în furcă. Mă cutremur la vederea unei mâini delicate de femeie care trage de fermoarul poşetei ca şi cum ar vrea s-o sfâşie. Şi mă îngrozesc văzându-mă pe mine însumi într-o fereastră, ca într-o oglindă, cum zdrobesc între dinți un măr.

22 iulie. Mi se întâmplă frecvent (aşa cum mi s-a întâmplat şi azi) ca diverşi ziarişti care ştiu că sunt vicepreşedinte al PNȚCD să mă întrebe ironic:

- Ce mai face PNȚCD? Nu se mai aude nimic de el.

Mă gândesc la absurditatea întrebării. PNȚCD face multe, dar presa îl ignoră (sau îl ridiculizează mecanic). Cu alte cuvinte, ziariştii nu scriu despre PNȚCD şi după aceea tot ei se miră că nu află nimic din ziare despre PNȚCD.

23 iulie. Greşeşte cine crede că România e o țară plină de umor. După ce am scris în *Aspirina săracului* că am sărutat imaginea Andreei Marin pe ecranul televizorului şi că m-am curentat la buze, mi s-a recomandat, în diverse publicații literare, să-mi cumpăr o femeie gonflabilă.

In plus, azi am primit prin poştă o scrisoare de la o firmă care vinde televizoare. In scrisoare se precizează: „Referitor la întâmplarea cu Andreea Marin, pe care ați relatat-o în revista *Aspirina săracului,* vă asigurăm că ecranele televizoarelor noastre nu curentează."

24 iulie. Azi, când mă întorceam din oraş şi tocmai îmi căutam în servietă cheia de la intrarea în bloc, un vecin, pensionar, m-a întrebat pe neaşteptate, făcându-mă să tresar:

- Ei, cine v-a mai adus azi acasă?

O clipă n-am înțeles la ce se referă, apoi mi-am amintit. Acum câțiva ani s-a întâmplat să fiu adus acasă cu maşina de Octavian Paler. Vecinul meu, care îşi petrece o mare parte din timp la televizor şi are un cult pentru personalitățile pe care le vede la diverse emisiuni, se afla în momentul acela în curtea blocului. După plecarea maşinii cu Octavian Paler la volan, s-a apropiat de mine paralizat de respect:

- Domnul care v-a adus era Octavian Paler? -Da?
- Chiar Octavian Paler? -Da.
- Mi s-a părut şi mie. Dar nu-mi venea să cred...

Printr-o întâmplare, a doua zi după-amiază m-a adus acasă cu maşina George Pruteanu, care era pe atunci în vogă datorită captivantei lui emisiuni TV „Doar o vorbă să-ți mai spun". Pensionarul a observat, de la fereastră, descinderea mea din maşină şi, în pijama şi papuci, a ieşit repede să mă întâmpine. M-a atacat exact când voiam să intru în lift:

- Nu vă supărați! Domnul care v-a adus cu maşina nu era cumva George Pruteanu?

- Ba da.
- George Pruteanu?! Cel cu...
- Da, cel cu „Doar o vorbă să-ți mai spun".
- Dar...

I-am dat următoarea explicație:

- Am renunțat la serviciile lui Octavian Paler. Nu-mi place cum conduce. De azi încolo o să mă aducă acasă George Pruteanu.

27 iulie. Sunt la țară, în propria mea grădină, printre pomii pe care i-am sădit în urmă cu nouă ani. Pe atunci, arătau ca nişte nuieluşe şi mi-era teamă că hoții îi vor smulge noaptea din pământ.

Acum sunt de două sau chiar de trei ori mai înalți decât mine şi n-ar putea fi smulşi din pământ nici cu tractorul. In frunzişul lor şi-au făcut cuiburi păsările. Mă întind pe spate în iarbă şi contemplu cerul printre ramuri. Nu vreau să mai ştiu de nimic.

Dintr-odată sună telemobilul, în iarbă. Un sunet subțire şi voios, impertinent. Precis e ceva important. II las să sune, fără să mă mişc. Observ, cu o satisfacție răutăcioasă, cum se suie pe el o furnică.

28 iuUe. La o farmacie de lângă mine, de pe Calea Moşilor, se vând sandale. Sunt expuse în vitrină. Odată, când m-am dus să-mi cumpăr enalapril şi nefrix, am fost tentat să încerc o pereche, dar am renunțat, neplăcându-mi situațiile confuze. La chioşcul cu legume şi fructe se găsesc chibrituri. La florărie - sticle de whisky. Aşa se face că ori de câte ori trec pe stradă mă zăpăcesc.

Ceea ce mi s-a întâmplat însă azi a depăşit în bizarerie tot acest spectacol al amestecului de mărfuri. Ieşisem din casă cu câteva hârtii în mână, pe care voiam să le trag la xerox. S-au apropiat de mine un bărbat şi o femeie cu figuri de asiatici, într-o limbă română stricată, bărbatul m-a întrebat dacă nu vreau să mă culc cu femeia, care nu era altcineva decât soția lui. Pe bani, bineînțeles. I-am

privit mai atent şi mi-am dat seama că sunt flămânzi şi disperați. Impresionat, n-am putut să scot o vorbă. Constatând că ezit şi imaginându-şi că am altă orientare sexuală, bărbatul mi-a explicat că, la nevoie, pot să mă culc cu... el.

Nu ştiu ce-am îngăimat. M-am îndepărtat repede de ei şi m-am întors acasă. Abia în momentul în care descuiam uşa de la intrare mi-am dat seama că uitasem să merg la xerox.

29 iulie. întâmplarea de ieri mă obsedează. îmi aduc aminte ce mi-a spus un prieten de-al meu, din Germania, Hans, după o vizită de o săptămână în România, în momentul când l-am condus la aeroport:

- Alex, eu n-am înțeles nimic din România, îi răspund acum, cu întârziere:

- Nici eu.

30 iulie. îmi pare bine că s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu declarația lui Ion Iliescu despre Holocaust şi cu protestele venite din partea conducătorilor Israelului. Poate că va înțelege şi Ion Iliescu cu această ocazie cum trebuie să reacționeze un preşedinte când cineva minimalizează suferințele trăite de poporul lui.

Din 1945 şi până în 1989, în România s-a petrecut o tragedie. Civilizația românească a fost sistematic şi radical distrusă, iar populația - supusă unui proces de degradare fără precedent în istorie. Dar I6n Iliescu n-a deplâns niciodată explicit această catastrofă şi nici nu a luat atitudine împotriva celor care o bagatelizează. A găsit, dimpotrivă, de cuviință să-şi exprime în public simpatia pentru C.A.P.-urile de altădată, deşi înființarea lor cu forța, de către partidul comunist, a însemnat schingiuirea şi împuşcarea a mii de țărani.

România aşteaptă să primească şi ea - cum a primit Israelul -explicații de la Ion Iliescu.

1 august. Dinu Săraru e dezamăgit de Andrei Şerban! Spune asta cu aplomb într-un interviu!

Aproape că nu mă mai mir. Alexandru Mironov s-a declarat cândva, la televizor, dezamăgit de Gabriel Liiceanu. Răzvan Ră-dulescu a explicat, într-un faimos număr din „Dilema", că Emi-nescu nu se ridică la înălțimea aşteptărilor lui. C. V. Tudor a scris despre deziluzia pe care i-a provocat-o Regele Mihai. Vasi-le Popovici a povestit cât de mult l-a decepționat Mircea Eliade.

Nu-mi mai rămâne decât să aflu că o coajă de banană de pe caldarâmul Căii Victoriei e dezamăgită de Ateneul Român.

4 august. Mi-e dor de Collins.

Collins (botezat aşa de copii) era un câine vagabond zban-ghiu, lider al grupului de câini vagabonzi pripăşiţi pe lângă blocul nostru. Blana roşcată de pe spinare şi botul subţire îi dădeau o alură de vulpe. Avea însă în jurul gâtului o aureolă de păr lung şi zbârlit, care îl făcea să semene cu o pupăză pe patru picioare. In plus, dacă te uitai la mutra lui de aproape, descopereai o expresie de înţelept melancolic şi blazat, cu un licăr de ironie în ochii migdalaţi.

Collins inspira şi conducea atacurile haitei de câini ai zonei asupra femeii de serviciu, o fiinţă harnică şi cumsecade, care suporta cu stoicism — în timp ce mătura curtea blocului - lătrăturile furioase. Tot el chema javrele la explorări ale împrejurimilor. După ce îşi lansa semenii în astfel de acţiuni, îi abandona şi se întorcea amuzat în curte.

Altă plăcere a lui Collins era să-i însoţească pe oameni la cumpărături. Dacă îl repezeai, dacă îi dădeai de înţeles, indiferent cum, că n-ai nevoie de companie, se prefăcea că de fapt nu te urmează, că are treburile lui şi că numai întâmplător merge în aceeaşi direcţie cu tine. Dacă însă consimţeai să-ţi fie aghiotant, se bucura nespus. Intra o dată cu tine în magazine, îşi băga curios botul în sacoşele doamnelor sau se aşeza în fund şi îl privea ironic pe vânzător.

Nu toată lumea s-a lăsat însă cucerită de farmecul lui Collins. Câţiva bărbaţi, iritaţi de zgomotoasele lui zbenguieli prin curte, au cumpărat otravă (ca să mi-l omoare, la apus de soare). Eu, mai puţin bărbat, am complotat cu câteva femei din bloc şi l-am dat pe Collins unui ţăran care venea în Piaţa Amzei să vândă ardei. Iar ţăranul l-a dus în satul lui, nu ştiu care. Tocmai asta-i, că nu ştiu care.

Collins, iubitul meu, dacă mai eşti în viaţă şi dacă citeşti numărul ăsta din *Aspirina săracului,* dă-mi un semn!

5 august. Sunt la mare. Azi-dimineaţă, când m-am dus să fac baie, mai era în apă o singură persoană, o femeie tânără, care înota în larg, acolo unde eu n-aş fi avut curaj să mă aventurez. Totuşi îmi făcea plăcere să ştiu că, fie şi de la distanţă, o acom-paniez. îmi spuneam că nu sunt chiar bătrân dacă, dintre toţi bărbaţii de la Neptun, am intrat primul în apă. Femeia din larg a întors, de altfel, la un moment capul şi m-a privit - cel puţin aşa mi s-a părut - cu simpatie.

în scurtă vreme, însă, plaja s-a umplut de vilegiaturişti care îşi instalau cearşafurile şi umbrelele de soare. Inotătoarea solitară a făcut brusc cale întoarsă şi s-a îndreptat spre mine. Eram flatat şi speriat. Se apropia vertiginos şi nu ştiam cum să reacționez. Când a ajuns la un metru distanță, mi-a vorbit precipitat, ascunzându-şi cu o mână sânii goi:

- Vă rog să mă salvați. Mi-am lăsat sutienul şi chiloții pe plajă, crezând că am să fiu singură. Aduceți-mi dumneavoastră chestiile astea, vă rog din suflet.

M-am conformat. Dar în timp ce-i aduceam chestiile alea, mă gândeam îngrozit că ar putea să apară pe neaşteptate Domnița.

P.S. Precizez încă o dată, pentru cititorii mai puțin informați: Domnița e soția mea.

6 **august.** Sunt tot la mare, la Neptun. E seara târziu. Urmăresc la televizor, moțăind, meciul de fotbal Rapid-Anderlecht. Nu l-aş urmări, dar trebuie să par bărbat. Oricum, sper din toată inima să câştige românii. Goool! Clipesc somnoros şi nu-mi vine să cred. Ai noştri chiar au marcat, acum, spre sfârşitul primei reprize. Nici nu mă dezmeticesc bine, şi ei dau încă un gol. E doi-zero pentru noi! La scorul ăsta, partida e câştigată. N-are rost să mă mai chinuiesc luptând cu somnul. Mă întind în pat şi adorm fericit.

7 **august.** La masă, într-un cerc de prieteni, mă grăbesc să fac paradă de competența mea în materie de fotbal. Vorbesc cu entuziasm de victoria Rapidului. Dar nu văd înjur decât fețe posomorâte. Aflu într-un târziu că meciul de aseară s-a terminat cu 3-2 pentru Anderlecht.

15 august. Sunt în continuare la mare. După două săptămâni de concediu, mă simt obosit. Timp de o săptămână m-a chinuit muzica *house* difuzată de o echipă a MTV, prin intermediul unei stații de amplificare amplasate pe plajă, chiar în dreptul Vilei Scriitorilor. Zidurile filtrau melodia şi în cameră nu pătrundea decât sunetul grav şi monoton al tobei: bum-bum, bun>bum, bum-bum - şi tot aşa, la nesfârşit. Apoi, timp de încă o săptămână, am suferit din cauza absenței bum-bum-ului. Cei de la MTV şi-au strâns pe neaşteptate instrumentele de tortură acustică şi au plecat, dar eu devenisem între timp dependent de bubuitul lor.

16 **august.** îmi mai lipseşte ceva: avionul-jucărie care se rotea deasupra vilei lui Adrian Năstase. Un bărbat în vârstă de pe plajă mi-a spus că e vorba de fapt de un aparat de supraveghere, dotat cu o minusculă cameră de luat vederi,

care transmite imagini grupului de SPP-işti însărcinaţi cu paza pri-mului-ministru. Aflând asta, am făcut către aparat semne cordiale cu mâna, de pe plajă. îmi plăcea să ştiu că acolo, sus, cineva veghează. Acum cerul e gol. Trece doar o musculiţă şi îi fac şi ei semne; pentru orice eventualitate. Poate că ea transmite imagini celor ce se ocupă cu paza lui Ion Iliescu.

17 **august.** Ultima dimineaţă petrecută pe plajă. Relativ mulţi vilegiaturişti citesc *Aspirina săracului.* Chiar lângă mine, o blondă fără sutien, sprijinită în coate, întârzie asupra primei pagini a revistei. Se foieşte puţin şi atinge cu un sân editorialul lui Mircea Dinescu. Mă gândesc, emoţionat, că ar putea ajunge la un moment şi la pagina 32. Sunt hotărât să aştept oricât. Dar ea, capricioasă, abandonează pe neaşteptate revista şi intră în apă.

18 **august.** Din nou la Bucureşti. în drum spre redacţie, îl văd pe celălalt trotuar pe un tânăr scriitor, care a scris exact când trebuia o lungă serie de articole împotriva CDR şi care, drept răsplată, a fost angajat nu demult ca funcţionar la un minister. înalt şi brunet, cu o figură de fotbalist brazilian, peste care stăruie acum o gravitate de înalt demnitar, străbate sigur pe el mulţimea. Nu pare să-i fie ruşine că a trecut de partea PSD.

A făcut - la figurat vorbind - pe el, are pantalonii uzi în faţă, dar păşeşte solemn.

19 august. Azi am plătit scump obiceiul de a mă uita după femeile de pe stradă cu minibluze. Am văzut o burtă lăbărţată, revărsată peste pantaloni (mersi, aşa ceva am şi eu!). în calitate de cetăţean, mă simt indignat. Ar trebui o lege care să stabilească cine şi în ce condiţii are dreptul să-şi expună buricul.

21 august. Planeta Marte se va afla în curând aproape de Pământ. Nu din cauza unui accident cosmic, ci pur şi simplu pentru că asta e drumul ei. La Antena 1, crainica, Alessandra Stoicescu, l-a consultat în această problemă pe un cunoscut astronom, Harald Alexandrescu. Apoi, *cu tot atâta respect,* a cerut şi părerea unui... astrolog! Pe ecran a apărut o doamnă cu o expresie gravă, sub a cărei imagine scria: „Tina Rizea - astrolog". Ea a explicat că în actuala conjunctură a planetelor cel mai rău le va merge „vărsătorilor".

Nu este pentru prima dată când la televizor sunt aduşi - şi trataţi ca oameni de ştiinţă - diverşi specialişti în nimic, despre care credeam că au existat numai în evul mediu: cititori în stele, vraci, clarvăzători, vrăjitoare, scoţători de

argint viu din organism, exorcişti. Când îi văd, devin şi eu „vărsător" (în sensul că mi se face greață).

22 august. Tot la Antena 1, dar şi la alte televiziuni, ca şi în unele ziare, a fost sărbătorită ieşirea din închisoare, înainte de termen, prin grațiere, a unei poştărițe dintr-un sat, mamă a şase copii, vinovată de delapidarea a un milion şi trei sute de mii de lei. Bineînțeles că suma este mică, bineînțeles că o mamă a şase copii merita clemență, dar este de neînțeles de ce au privit-o ziariştii pe o hoață ca pe o eroină şi de ce diverse instituții şi firme i-au făcut cadouri. Mai lipsea să se deschidă, la întoarcerea ei acasă, o sticlă de şampanie.

22 august. La New York e simplu să iei un taxi. Îl opreşti, te sui în el şi îi spui taximetristului unde vrei să mergi. La Bucureşti e mai complicat. Taximetristul nu-ți dă voie să urci în maşină, ci îți face semn să vii întâi la geamul deschis din dreptul lui, ca la un ghişeu. Şi începe un dialog de genul:

- Unde vreți să mergeți?
- Pe Calea Plevnei.
- E prea aproape.
- Acolo am nevoie.
- N-am ce să vă fac.

Alt taximetrist cu care duci tratative are alt motiv de nemulțumire:

- Nu trec eu prin Piața Romană la ora asta. E prea mare aglomerație.

Al treilea îți face o mărturisire:

- Dom'le, eu vreau să ajung în Pantelimon, să-mi cumpăr o anvelopă. Dacă mergeți acolo, vă duc.

Visez o grevă a clienților de taxiuri. Aş avea o satisfacție răutăcioasă să-i văd pe taximetrişti oprind pe lângă pietoni şi oferindu-şi în zadar serviciile. îmi imaginez următorul dialog:

- E păcat să mergeți pe jos, cu bagajul pe care îl aveți. Nu vreți să vă duc eu? Nu costă mult...
- Vreau, dar trebuie să închideți întâi casetofonul. Nu-mi plac manelele.
- îl închid.
- Şi să nu vă pronunțați în probleme politice în timpul drumului. Nu aveți competența necesară.
- Am să tac.

- Şi să vă dați, înainte de a mă sui eu în maşină, cu un deodorant.
- N-am, dar am să-mi cumpăr chiar acum unul. Dacă mă aşteptați o clipă.
- Sunt grăbit, nu pot. La revedere!

24 august. II caut la telefon pe Tudor Călin Zarqjanu. Pudic receptorul, formez numărul şi îmi răspunde o voce de femeie: „Numărul solicitat este inexistent." Cum „inexistent"?! Acum câteva luni era existent.

Mai mult de jumătate din numerele de telefon din agenda mea s-au schimbat în ultimii doi-trei ani. In plus, s-au schimbat şi prefixele, la localități, la rețelele de telefonie mobilă. Trăim într-o realitate fluidă. Se schimbă, de la o zi la alta, numele străzilor. Se schimbă sensul circulației pe diferite artere. Se schimbă codul poştal. Se schimbă formularele care trebuie completate la bancă. Se schimbă numele partidelor. Se schimbă apartenența politică a politicienilor.

Mulți dintre prietenii mei şi-au schimbat nevestele. Chiar zilele trecute l-am întâlnit pe unul dintre ei, pe stradă, însoțit de o femeie care părea să-i fie colegă de serviciu, şi l-am întrebat, din politețe:

- Ce mai face Neli? El s-a fâstâcit:
- Nu mai sunt cu Neli...
- Dar cu cine?
- Cu Ani.
- Care Ani?
- O ai în față. Să te prezint...

25 august. Din cauza Gianinei Corondan, am îmbătrânit cu câțiva ani în câteva săptămâni. Nu pentru că aş fi fost îndrăgostit de ea fără speranță (aşa cum i s-a întâmplat nu demult lui Adrian Păunescu, cu altă tânără), ci pentru că m-a enervat, m-a scos din sărite, m-a făcut aproape să-mi pierd mințile. Era pe vremea când prezenta buletinul meteorologic la un post de televiziune, iar eu, pasionat de grădinărit, o urmăream cu atenție în fiecare seară. Voiam să aflu, în mod special, dacă a doua zi va ploua. Dar era imposibil. Gianina sărea într-un picior pe harta României, îşi lăsa capul pe un umăr, răsfățându-se, improviza versuri. „Norii s-au dus, s-au duuus/ spre apus, apuuus./ Totuşi, luați-vă umbrela la dumneavoastră/ altfel situația e albastră." Ceva în genul ăsta.

Au apărut acum alte prezentatoare, cu alte moduri de-a te face să nu înțelegi cum va fi vremea a doua zi. Una, nu ştiu (şi nici nu vreau să ştiu) cum o

cheamă, succesoarea Gianinei, crede că are talent literar şi îşi colorează prezentarea cu expresii populare, hiperbole şi metafore. „Canicula asta ne-a scos sufletul. Să sperăm totuşi că ploaia se milostiveşte de noi. Deocamdată, norii şi-au luat catrafusele şi ne-au lăsat cu ochii în soare. Mâine însă s-ar putea să le vină mintea la cap." Şi aşa mai departe.

26 august. Mă obsedează fetefe care prezintă ininteligibil buletinul meteorologic, din dorința de a fi originale. Nu pot să le las să scape atât de uşor, cu o simplă menționare ironică.

Simt nevoia să le blestem.

Vă blestem, fetelor, ca atunci când veți ajunge în fața ofițerului stării civile şi mirele vostru va fi întrebat dacă de bună voie şi nesilit de nimeni vrea să vă ia de nevastă, el să înceapă să țopăie şi, în loc de banalul *da,* să spună:

- Căsătoria e sarea vieții, dar sarea nu face totdeauna bine, rămâne de văzut cum stă fiecare cu inima, inima mea bate pentru ea, problema e cât o să mai bată...

Am să fiu şi eu acolo, fetelor, la primărie, într-un ungher şi am să zâmbesc sardonic.

1 septembrie. Aştept troleibuzul 86, la Foişorul de Foc. Trece un camion plin de saci cu îngrăşăminte chimice care urmează să fie distribuiți țăranilor. Pe fiecare sac scrie, cu tuş negru: DIN FONDURILE GUVERNULUI ROMÂNIEI. Sunt stupefiat. Guvernul are fonduri proprii? Vreau să mă aşez pe o bancă din apropiere, ca să analizez situația, dar renunț în ultima clipă: şi pe bancă există o inscripție: PRIMĂRIA SECTORULUI 2.

Ce înseamnă asta? înseamnă că țăranul, când primeşte sacul cu îngrăşăminte, trebuie să spună „Mulțumesc din inimă, Guvernului României!". Şi că eu, când mă aşez pe bancă, trebuie să spun, la rândul meu, „Mulțumesc din inimă Primăriei sectorului 2!"

2 septembrie. Astă-noapte am avut un coşmar. Am visat că eram tot în stație la Foişor şi că a venit, în sfârşit, troleibuzul 86. Pe geamurile lui scria cu litere mari: DIN PARTEA LUI ADRIAN NĂSTASE. N-am mai urcat. M-am resemnat să merg pe jos. Numai că şi pe asfalt scria, din doi în doi metri: DIN PARTEA LUI MIRON MITREA. Am oftat adânc. Aerul pe care l-am tras în piept purta şi el o inscripție, aburoasă şi luminiscentă: DIN PARTEA LUI HILDEGARD PUWAK.

M-am uitat disperat înjur. Treceau multe femei frumoase, dintre acelea cu bluze foarte scurte, cum îmi plac mie. Speram că vederea lor o să-mi redea buna dispoziție. Eroare! Pe fâşiile de burți rămase neacoperite scria DIN PARTEA GUVERNULUI ROMÂNIEI.

M-am trezit îngrozit, cu fruntea acoperită de transpirație. Aveam buzele uscate. N-am îndrăznit însă să mă scol şi să beau ceva rece de la frigider. Bănuiam ce-aş putea găsi scris pe frigider.

3 septembrie. O bătrână, exasperată de zgomotul făcut de copiii care jucau fotbal în fața blocului, a aruncat cu o piatră de la balcon şi l-a omorât pe unul dintre ei. Reportera TV care a relatat nefericita întâmplare a considerat că are dreptul - şi capacitatea intelectuală - să comenteze cazul. Ea a calificat-o pe bătrână, cu vehemență, drept o criminală odioasă. Nu s-a gândit nici o clipă că, într-un fel, şi bătrâna este o victimă. Drept urmare, urletele copiilor din România care joacă fotbal sub ferestrele bătrânilor se vor înteți în următoarele zile.

Sunt pline televiziunile de ziariste tinere şi frumoase, care se cred Dostoievski. Deşi n-au auzit de el...

4 septembrie. Americanii dau din cap, încurajator, ori de câte ori stau de vorbă cu cineva. Am constatat asta la fața locului, în Statele Unite. Dar şi în filmele lor se vede că au obiceiul ăsta. Personajele angajate într-o discuție mişcă mereu capul afirmativ, de sus în jos (nu de la stânga la dreapta, ca bulgarii), şi când vorbesc, şi când ascultă. Pe mine gestul ăsta a ajuns să mă obsedeze. Când văd un film american, în loc să mă las cucerit de valoarea lui artistică, nu văd decât mişcări de capete, cu sens aprobator şi optimist.

Dar altceva voiam să spun. Poate că toată povestea cu integrarea noastră în NATO pleacă de la o neînțelegere. Poate că Ion Iliescu, stând de vorbă cu George Bush, l-a văzut mereu dând din cap, în stilul lui americănesc şi a înțeles în mod greşit că gata, s-a făcut, vom intra în NATO.

12 septembrie. Aflu de la Cornel Nistorescu ce am simțit, alături de toți românii, în seara zilei de 10 septembrie, când echipa de fotbal a României a făcut 2-2 cu echipa Danemarcei. „La cinci minute după meci - îmi explică Cornel Nistorescu în editorialul din *Evenimentul zilei* - România era o enormă groapă întunecată... Nimic şi niciodată n-a adus țara într-o stare de asemenea prăbuşire psihică... Nici începutul războiului, nici venirea trupelor sovietice... Meciul acesta va rămâne în sufletele noastre ca o rană pentru treizeci de ani..." etc.

Este curios cum a reuşit Cornel Nistorescu, în numai 24 de ore, să stea de vorbă cu douăzeci şi două de milioane de români, pentru a ajunge la concluzia că un eşec recent al echipei naţionale de fotbal i-a demoralizat PE TOŢI mai mult decât intrarea ţării sub ocupaţie sovietică în 1944. Judecând după afirmaţiile sale, trebuie să presupunem că a făcut o anchetă şi pe lumea cealaltă, întrucât mulţi dintre participanţii la evenimentele de acum aproape 60 de ani sunt astăzi morţi. Asta da, gazetărie!

Pe mine, totuşi, nu m-a consultat. Poate pentru că nu-mi ştia numărul de telefon. Oricum, nu mă recunosc în aprecierile pe care le face în numele tuturor românilor. Corect din partea lui ar fi să-şi publice încă o dată editorialul, cu următoarele rectificări:

„La cinci minute după meci, România, cu excepţia lui Alex. Ştefănescu, era o enormă groapă întunecată... Meciul acesta va rămâne în sufletele noastre, nu şi în sufletul lui Alex. Ştefănescu, ca o rană pentru treizeci de ani..." etc.

In acelaşi număr din *Evenimentul zilei,* un discipol al lui Cornel Nistorescu, Costi Rogozanu, se erijează şi el, cu aceeaşi impoliteţe involuntară (ceea ce înseamnă *intrată în sânge)* în purtător de cuvânt al TUTUROR românilor:

„Miercuri seara, în minutul 95, s-a trezit în noi tot ce era mai rău: s-a trezit câte un mic Vadim în sufletul fiecăruia. Un păgubos sentiment al ciobanului mioritic, al plăieşului nedreptăţit de mai-marii din Vest." etc.

Şi Costi Rogozanu are obligaţia morală să revină asupra afirmaţiilor sale. Textul revizuit ar putea arăta astfel:

„Miercuri seara, în minutul 95, s-a trezit în noi, cu excepţia lui Alex. Ştefănescu, tot ce era mai rău: s-a trezit câte un mic Vadim în sufletul fiecăruia, nu şi în acela al lui Alex. Ştefănescu."

13 septembrie. Mi-ar plăcea să fiu ţigan. Ţigan fiind, nici un taximetrist n-ar mai îndrăzni să refuze să mă ia cu maşina, întrucât aş invoca legea care interzice (şi pedepseşte) discriminarea rasială în România. Ca român, însă, sunt pentru taxime-trişti o victimă sigură. Dacă am bagaje, mi se face semn cu degetul, să mă îndepărtez, ca un personaj indezirabil. Dacă locul unde vreau să ajung se află la numai câţiva kilometri distanţă, sunt respins cu acelaşi dispreţ. Dacă până la destinaţie ar trebui să trecem printr-o zonă aglomerată, taximetristul - care în timp ce vorbeşte cu mine dezleagă intégrame - mă refuză interjecţional: „Nţ!".

Abia aştept următorul recensământ. Ştiu de pe acum ce voi scrie la rubrica „Naționalitatea".

15 septembrie. Mă întâlnesc, în fața unei florării, cu M., o femeie încă tânără şi frumoasă, însoțită de băiatul ei, în vârstă de nouă ani. Ea este emoționată: începe şcoala! El mestecă gumă, impasibil. Ea ține în mâini un buchet de flori, pe care tocmai l-a cumpărat pentru învățătoare. El examinează un BMW parcat pe trotuar.

O salut cu simpatie pe mamă şi, cuprins de nostalgia copilăriei, mă adresez copilului, uitându-mă fix la sacoşa informă pe care o poartă în spate, drept ghiozdan:

- Ai acolo cărți şi caiete noi... Te invidiez. Când eram de vârsta ta, îmi plăcea să învelesc caietele în hârtie albastră. Şi îmi plăcea să răsfoiesc cărțile: miroseau a cerneală de tipar.

Copilul tace, studiind prin parbriz bordul BMW-ului.

- Cum e învățătoarea ta? Pentru ea sunt florile? Ai să i le dai chiar tu? Sau nu îndrăzneşti...

Copilul tace în continuare. M. intervine:

- Răspunde-i domnului! De ce nu-i răspunzi? La care copilul izbucneşte:

- Dacă mă ia cu vrăjeli!

17 septembrie. Ion Iliescu se opune celui mai bun proiect de lege elaborat până în prezent de actualul guvern: impozitarea veniturilor cu o cotă invariabilă de 23 la sută. Ca de obicei, fostul activist al PCR îi instigă pe cei care nu muncesc împotriva celor care muncesc. El socoteşte, în mod greşit, cu cât rămân cetățenii după ce-şi plătesc impozitul, şi strigă indignat: „Unii rămân cu prea mult şi alții cu prea puțin!" Corect ar fi să socotească invers, cu cât contribuie fiecare la bugetul statului, şi să strige la fel de indignat: „Unii contribuie cu prea mult şi alții cu prea puțin!"

După logica lui Ion Iliescu, oamenii ar trebui ajustați cu foarfecă, pentru a deveni riguros egali, ca plantele dintr-un gard viu. Celor inteligenți ar trebui să li se mai reteze din inteligență, fiindcă au mai multă decât alții, celor talentați - să li se ia o parte din talent, ca să nu-i facă să se simtă prost pe semenii lor netalentați, iar celor frumoşi - să li lipească pe față o mască de oameni banali.

19 **septembrie.** în timp ce mănânc, reflectez (fără să țin un deget la tâmplă). Ce caraghios își fac rost oamenii de mâncare! Le trag pe vaci de țâțe ca să le extragă laptele (la concurență cu vițeii), pândesc fundurile găinilor, în așteptarea momentului când ies pe acolo ouăle, le deposedează pe albine de mica lor agoniseală. îmi dau seama cât ne disprețuiesc toate viețuitoarele astea.

20 **septembrie.** O cititoare a revistei *Aspirina săracului* mă întreabă, printr-o scrisoare, cine sunt de fapt eu. Iată cartea mea de vizită:

Sunt bucovinean (deși m-am născut la Lugoj, unde părinții mei s-au aflat temporar). Sunt sentimental și delicat (deși am 1,87 m înălțime și cu mult peste 100 de kilograme). Sunt necomunist, din naștere și irevocabil (deși am fost membru al PCR). Am mulți prieteni (deși iubesc singurătatea). Am mulți dușmani (deși sunt o fire generoasă și îngăduitoare). Muncesc cu seriozitate și mă țin întotdeauna de cuvânt (deși trăiesc în România). O iubesc exclusiv pe soția mea, Domnița (deși îmi plac toate femeile).

21 septembrie. Vizită acasă la N., cu prilejul zilei lui de naștere. Muzică antrenantă, mâncare bună, musafiri simpatici, cu umor. Totul ar fi frumos dacă N. nu ar insista, patetic, să mâncăm tot ce ne pune în farfurie. Iar după ce mâncăm, să acceptăm și câte un supliment.

- Alex, tu din piftie nici n-ai gustat!
- Ba da, e foarte bună!
- Mai ia o porție, te rog eu!

Tonul cu care rostește aceste cuvinte este dramatic, ca și cum dacă n-aș lua piftie l-aș nenoroci. Iau.

- Așa. La asta merge și puțin mujdei.

- Mulțumesc, mi-am pus muștar.

- Nu contează. Trebuie să guști și din mujdei. E făcut cu smântână.

Iau și mujdei.'. Mă uit la ceilalți musafiri. Nu mai glumește nimeni. Mâncăm cu toții în tăcere, roșii la față și transpirați. Trecem de pateul de ficat, de ouăle umplute cu brânză, de salata de boeuf, cu greu, dar fără incidente. La sarmale însă nu mai rezist.

- Alex, nu mănânci sarmale?
- Nu, eu mă opresc aici.

- Nu se poate! Sunt făcute din carne de porc amestecată cu carne de vițel.

- Mă bucur. Dar m-am săturat.

- Numai două! Atât, două, şi după aia ai să vezi că mai vrei. Sunt în frunze de viță.

In timp ce-mi vorbeşte, cu un glas implorator-disperat, N. încearcă să-mi ia farfuria din față ca să-mi pună în ea sarmale. Eu țin de farfurie, strâns, dar el mi-o ia cu forța. După ce mă învinge la acest original concurs, mă ridic şi plec, provocând un moment de stupefacție generală. Pe stradă alerg. Mi-e teamă că am să-**l** văd pe N. apărând la fereastră şi strigând:

- Numai două, Alex! Numai două!

23 septembrie. Fac greşeala şi cumpăr o carte despre îngrijirea gazonului, cu gândul la iarba din grădina mea, devastată de secetă. Din carte reiese că, dacă vrei să ai un gazon frumos, trebuie să-**l** tunzi de două-trei ori pe săptămână, cu maşini de tuns iarba electrice sau cu motor cu explozie, să-**l** uzi cu stropitori fine, să-**l** greblezi, să afânezi pământul cu furca, să reîn-sămânțezi porțiunile dezgolite, folosind semințe selectate de specialişti, să identifici buruienile (după numele lor latinesc) şi să le distrugi cu erbicide, să duci lupte interminabile cu iepurii, cârtițele, furnicile şi râmele, să presari toamna pe tot terenul îngrăşăminte chimice sau naturale, cu ajutorul unor dispozitive sofisticate, să eviți să calci iarba prea des, dar nici să nu o laşi necălcată.

îmi dau seama că numai dacă m-aş ocupa de iarbă zilnic aş putea spera să am un gazon aşa cum îmi doresc. Sunt dezolat, îi explic lui A. ce mă frământă. El face un semn de bagatelizare a suferinței mele şi îmi spune:

- Iarba ca iarba. Dar ce ne facem cu dinții?

Şi îmi arată, descurajat, o broşură despre îngrijirea dinților, luată de la un cabinet de stomatologie. Are 160 de pagini.

28 septembrie. Imagini la televizor de la o întrunire a membrilor PSD cu funcții din întreaga țară. Sunt în total 5000, nici nu încap în Sala Palatului (care e imensă). îl aplaudă pe Ion Iliescu în picioare, frenetic, ca pe Nicolae Ceauşescu. Totuşi asta nu mă miră cel mai mult.

Cel mai mult mă miră faptul că, în loc să stea cu privirea în pământ, arată voioşi, mulțumiți de ei înşişi. Nu le e ruşine că sunt membri ai PSD.

30 septembrie. Pe Calea Victoriei, îmi atrage atenția o maşină luxoasă care staționează lângă trotuar, cu motorul în funcțiune şi cu uşile deschise. Motorul are ceva defect; se aud pocnituri ritmice, probabil îi bat tacheții.

în maşină stă un tânăr singur şi trist. Mă gândesc că e dezolat din cauza problemelor pe care le are cu motorul şi mă apropii de el ca să-l încurajez. Şi mie mi s-a întâmplat ceva asemănător la maşină, dar a fost simplu de reparat.

Noroc că mă opresc la timp. Tânărul nu e trist. Ascultă muzică la casetofon. Iar motorul maşinii nu e defect. Zgomotul sacadat nu vine de la tacheți, e chiar muzica pe care o ascultă tânărul.

3 octombrie. Destinul, ironic, mă obligă să ascult numai muzică preferată de tineri. îmi petrec seara la Clubul „Prometheus", unde cântă formația „Sarmalele reci". Numele formației nu mă şochează. Sarmalele, îndeosebi cele făcute din carne de vițel, merg şi reci. Mult mai mult mi-ar fi displăcut ideea de „piftie caldă".

Toba, chitara electrică, acordeonul răsună asurzitor în eleganta sală de la subsol a clubului. Cineva îmi strigă în ureche că textele cântecelor sunt trăznite, merită să le urmăresc. Sunt convins că aşa e, dar cuvintele nu se aud. în sfârşit, desluşesc o propoziție, „Ana are mere". E simpatică, într-adevăr. Seamănă - intenționat, prin simplitate - cu propozițiile din abecedare. Şi, repetată pe un ton insinuant, dă o sugestie de sexualitate. Ana are mere... Şi un băiat, bineînțeles, i le cere... Devin visător, îmi imaginez merele Anei. Iată însă că mai prind din zbor un vers: „Gina are pere". Chestia asta mă zăpăceşte. Există şi femei care au altceva decât mere? Dacă eram eu autorul versurilor, aş fi scris „Gina are peri."

P.S. Gândindu-mă, desigur, la perii care fac pere.

4 octombrie. în troleibuzul 86 un hoț de buzunare mi-a furat un carnețel care seamănă cu un portofel (are o învelitoare din piele). Dacă aş fi ştiut că o să se întâmple aşa, aş fi scris pe prima pagină a carnețelului: „Ha! Ha! Te-am păcălit!"

De mulți ani mă gândesc ce s-ar putea face pentru a lupta cu hoții de buzunare. îmi trecuse prin minte, cândva, să instalez în fiecare buzunar câte o capcană, un fel de fălci metalice, care, acționate de un arc, să prindă strâns mâna hoțului. Mi-a fost teamă însă că, uitând de capcane, mi-aş prinde chiar eu mâna în ele.

5 octombrie. Mi se ia un interviu pentru un post TV, acasă la mine, la masa de scris (la cea de mâncat aş fi fost mai în formă, dar asta e regula, trebuie să se vadă că sunt scriitor). Cu o clipă înainte'de a începe filmarea, realizatoarea ia de pe masa la care stau solemn o sticlă de Coca Cola. O întreb dacă-i e sete.

- Nu, dar nu trebuie să apară în cadru. E considerată... reclamă!
- In cazul ăsta, vă atrag atenția că am şi un pachet de Kent. Dar e pentru musafiri. Eu nu fumez.
- Aoleu! Uitam de țigări!

Şi realizatoarea îndepărtează şi țigările.

Ii arăt, intrând în joc, stiloul Parker. Nu ştie dacă stilourile sunt supuse aceleiaşi interdicții, dar pentru orice eventualitate îl scoate din cadru.

Mă întreb, îngrozit, dacă nu-mi va cere să renunț şi la haine.

6 octombrie. Trec melancolic pe lângă Palatul Cotroceni. Bate un vânt rece, care împrăştie frunzele de pe stradă. îmi închei canadiana la gât şi mă uit la maşinile care opresc la intrarea de pe şoseaua Panduri. Pe vremea lui Emil Constanti-nescu eram invitat şi eu aici, la recepții fastuoase. Acum, nu mă mai invită nimeni.

Vai, domnule Ion Iliescu, cum puteți să fiți atât de nemilos şi să mă lăsați singur pe stradă cu câinii vagabonzi, înrăiți de frigul toamnei, în timp ce dumneavoastră ciocniți cupe de şampanie cu oameni eleganți şi ceremonioşi? Este adevărat că din 1990 şi până în prezent am scris peste 100 de articole critice la adresa dumneavoastră, dar nu e vina mea, m-am aflat sub influența nefastă a anturajului. în realitate, v-am admirat întotdeauna. Veți rămâne în istorie. Dacă România arată azi aşa cum arată, dumneavoastră vi se datorează.

8 octombrie. S-a pus în mişcare uriaşa maşinărie propagandistică a PSD pentru a-i convinge pe cetățenii României să voteze modificările aduse Constituției. Exact cum țâşnea pe vremea bunicii cucul din ceasul cu cuc, ca să marcheze trecerea unei ore, țâşneşte acum din televizor câte o celebritate şi turuie tot felul de chestii patetico-solemne despre obligația noastră morală de a spune DA. Nu suntem îndemnați doar să mergem la vot, să deliberăm şi să fim PRO sau CONTRA. Ni se cere imperios să fim PENTRU. Formula folosită - DA PENTRU EUROPA! - reprezintă un mod de a ni se smulge adeziunea. Ni se sugerează că, dacă suntem împotriva versiunii PSD a Constituției, suntem împotriva integrării României în Europa. Că aducem, cu alte cuvinte, un grav prejudiciu țării.

N-ar fi exclus ca şi la alegerile propriu-zise să ni se spună că nu ne iubim țara dacă nu votăm cu PSD. Vorba poetului (comunist): „Dai în mine? Dai în tine,/ Dai în fabrici şi-n uzine!"

9 octombrie. Astăzi am făcut o tentativă - care s-a dovedit până la urmă nefericită - de a cuceri o blondă cu ajutorul formulei inventate de PSD. Rămas singur cu ea, am întrebat-o dacă îmi dă voie să o sărut. Văzând-o că ezită, am strigat:

- Spune DA! Nu pentru mine, PENTRU EUROPA! Blonda s-a uitat la mine ca la un nebun şi mi-a întors spatele.

12 octombrie. Recitesc versurile lui Topîrceanu şi tresar: „Un ţânţar nervos şi foarte/ Slab de constituţie/ In zadar vrea să ia parte/ Şi el la discuţie."

Vasăzică, în vremea lui era la fel: dacă erai slab de constituţie, nu luai parte la discuţie.

15 octombrie. Intru într-o farmacie ca să cumpăr enalapril şi tertensif. înăuntru se mai află un singur cumpărător, un bărbat între două vârste, cu capul înfăşurat într-un fular, care, aplecat în faţa ghişeului, îi spune farmacistei pe un ton confidenţial:

- Daţi-mi şi mie ceva pentru răceală! Am stat într-o staţie de autobuz şi m-a luat aşa, cu frig.
- Ce anume să vă dau? întreabă farmacista.
- In staţie la Perla... Aşteptam autobuzul 331... O oră am stat, ştiţi cum sunt ăştia... Fir-ar mama lor a dracului!

16 **octombrie.** Sunt foarte trist. încă o blondă mi-a spus NU PENTRU EUROPA!

17 **octombrie.** Mă sună cineva de la BBC şi îmi cere să comentez „descoperirea făcută recent în legătură cu Ştefan Aug. Doinaş".

- Ce descoperire?
- A fost informator al Securităţii!

Sunt consternat, dar după câteva secunde îmi dau seama ce nedrept ar fi să-l judecăm sever pe poet, post-mortem, pentru că a cedat presiunilor făcute de o instituţie represivă. Dezavuarea lui ar fi cu atât mai absurdă, cu cât în momentul de faţă la conducerea ţării se află foşti demnitari comunişti şi chiar foşti lucrători ai Securităţii, toţi copleşiţi de onoruri.

Din ceea ce se petrece azi în România, nu reiese deloc că trebuie să te simţi vinovat dacă ai colaborat cândva cu Securitatea. Un străin care ne-ar vizita ţara pentru prima dată ar putea crede că, dimpotrivă, asta e o condiţie ca să faci carieră politică sau să devii miliardar. N-ar fi exclus ca în curând, pentru

ocuparea unor posturi prin concurs, să li se ceară candidaților să adauge la dosar o adeverință de genul:

„Adeverim prin prezenta că domnul X a colaborat cu Securitatea, înainte de 1989. în această activitate a dat dovadă de discreție şi zel..."

19 octombrie- Va rămâne veşnic un mister modul cum a fost accelerată bftisc participarea cetățenilor la votarea noii forme a Constituției 111 du pă-amiaza zilei de 19 octombrie. O du-pă-amiază de duminică, rece şi ploioasă! în numai câteva ore s-a ajuns de la 18 la 54 la sută!

Este adevărat că agitația activiştilor PSD a fost uriaşă. Am crezut la un moment dat că a fost adus de la cimitirul Ghencea, pentru salvarea situației, Nicolae Ceauşescu însuşi. Exact ca pe vremea lui, tot „aparatul de partid" s-a pus în mişcare. Primarii au organizat chefuri la secțiile de votare, tăindu-şi în acest scop porcii de acasă şi punându-şi la bătaie rezervele de vin, tinerii pesedişti au colindat căminele studențeşti, intrând din cameră în cameră, spre plăcuta surprindere a căministelor în pijamale, preoții au scurtat slujba şi i-au trimis pe credincioşi în regim de urgență - şi în fum de tămâie - la vot. în multe sate, grupuri de activişti, di" care nu lipseau polițiştii, au mers cu urna în brațe, prin noroaie, la țărani acasă şi le-au pus ştampila în mână, adu-cându-i în situația de-a nu mai putea să refuze aplicarea ei pe buletinul de vot ținut pe o mapă. Au fost vânați până şi turiştii din mund, care au votat prin câte o poiană, renunțând la caracterul secret al votului, întrucât cabine de vot nu transportase nimeni acolo- Au votat şi puşcăriaşii, şi prostituatele de pe stradă, şi proxeneții- Televiziunile particulare parcă nu mai erau particulare. Toate deveniseră un instrument de propagandă unic, încât am f°st nevoit să-mi scot din cămară vechea antenă „pentru bulgari"-

S-a făcut „totul", aşa cum s-a cerut de la „centru", pentru „îndeplinirea sarcinilor trasate", dar creşterea spectaculoasă a numărului participanților la vot, pe parcursul unei după-amieze, tot rămâne de neînțeles. Practic, s-a produs un miracol, pentru care Adnan Năstase ar trebui beatificat, ca maica Tereza.

20 octombrie. Mi se cere un curriculum vitae, pentru un dicționar al scriitorilor. Cu acest prilej, îmi recapitulez viața şi devin melancolic. Biografia mea ar trebui interzisă minorilor sub 12 ani, întrucât conține: 1. violență moderată; 2. nuditate nonsexuală. Mă gândesc cu invidie la scriitorii a căror biografie ar trebui interzisă minorilor sub 16 ani.

22 octombrie. Ies de la o şedinţă de la Uniunea Scriitorilor, în jurul orei 14. Clipesc nedumerit, totul pare schimbai înjur, Mă întreb în ce ţară mă aflu. Pe Calea Victoriei, circulaţia ma sinilor este dirijată perfect. La fiecare intersecţie se află câlc nu poliţist care asigură fluenţa traficului. Datorită gesticulaţiei Im tărâte şi energice a omului în uniformă, automobilist ii dan prioritate pietonilor, dar şi pietonii traversează strada repede, ca să nu ţină maşinile pe loc. Pentru a-şi sincroniza acţiunile, poliţiştii, al căror şir se pierde în zare, folosesc cu dexteritate aparate de emisie-recepţie. Dispozitivul uman funcţionează ire proşabil. Numai în Germania am mai văzut o asemenea organ) zare.

Iluzia nu durează însă mult. Pe Calea Victoriei trece vijelios o coloană oficială, constituită din maşini ale poliţiei, limuzine negre cu geamuri fumurii, ambulanţe, motociclişti în formaţie. Deci asta era! La câteva zeci de secunde după trecerea coloa nei, poliţiştii care au dirijat circulaţia dispar fără urmă. De/m dinea îşi reintră în drepturi. Se aud înjurături şi claxoane. Suni în România, nu mai am dubii.

26 octombrie. In parc, câţiva copii, priviţi cu încântare «le mamele lor, joacă un joc inventat de ei: îşi fac cunoscute doi in ţele cele mai arzătoare. Unul, blond şi cârlionţat, mărturiseşte că visează ca părinţii lui să câştige la „6 din 49". Altul, eu o şapcă ştrengărească pe cap, declară că ar vrea să aibă averea lui

19 octombrie. Va rământe veşnic un mister modul cum a fost accelerată brusc participarea cetăţenilor la votarea noii forme a Constituţiei în după-amiaza zilei de 19 octombrie. O du-pă-amiază de duminică, rece şi ploioasă! In numai câteva ore s-a ajuns de la 18 la 54 la sută!

Este adevărat că agitaţia activiştilor PSD a fost uriaşă. Am crezut la un moment dat că a fost adus de la cimitirul Ghencea, pentru salvarea situaţiei, Nicolae Ceauşescu însuşi. Exact ca pe vremea lui, tot „aparatul de partid" s-a pus în mişcare. Primarii au organizat chefuri la secţiile de votare, tăindu-şi în acest scop porcii de acasă şi punându-şi la bătaie rezervele de vin, tinerii pesedişti au colindat căminele studenţeşti, intrând din cameră în cameră, spre plăcuta surprindere a căministelor în pijamale, preoţii au scurtat slujba şi i-au trimis pe credincioşi în regim de urgenţă - şi în fum de tămâie - la vot. In multe sate, grupuri de activişti, din care nu lipseau poliţiştii, au mers cu urna în braţe, prin noroaie, la ţărani acasă şi le-au pus ştampila în mână, adu-cându-i în situaţia de-a nu mai putea să refuze aplicarea ei pe buletinul de vot ţinut pe o mapă. Au

fost vânați până şi turiştii din munți, care au votat prin câte o poiană, renunțând la caracterul secret al votului, întrucât cabine de vot nu transportase nimeni acolo. Au votat şi puşcăriaşii, şi prostituatele de pe stradă, şi proxeneții. Televiziunile particulare parcă nu mai erau particulare. Toate deveniseră un instrument de propagandă unic, încât am fost nevoit să-mi scot din cămară vechea antenă „pentru bulgari".

S-a făcut „totul", aşa cum s-a cerut de la „centru", pentru „îndeplinirea sarcinilor trasate", dar creşterea spectaculoasă a numărului participanților la vot, pe parcursul unei după-amieze, tot rămâne de neînțeles. Practic, s-a produs un miracol, pentru care Adrian Năstase ar trebui beatificat, ca maica Tereza.

20 octombrie. Mi se cere un curriculum vitae, pentru un dicționar al scriitorilor. Cu acest prilej, îmi recapitulez viața şi devin melancolic. Biografia mea ar trebui interzisă minorilor sub 12 ani, întrucât conține: 1. violență moderată; 2. nuditate nonsexuală. Mă gândesc cu invidie la scriitorii a căror biografie ar trebui interzisă minorilor sub 16 ani.

22 octombrie. Ies de la o şedință de la Uniunea Scriitorilor, în jurul orei 14. Clipesc nedumerit, totul pare schimbat în jur. Mă întreb în ce țară mă aflu. Pe Calea Victoriei, circulația maşinilor este dirijată perfect. La fiecare intersecție se află câte un polițist care asigură fluența traficului. Datorită gesticulației hotărâte şi energice a omului în uniformă, automobiliştii dau prioritate pietonilor, dar şi pietonii traversează strada repede, ca să nu țină maşinile pe loc. Pentru a-şi sincroniza acțiunile, polițiştii, al căror şir se pierde în zare, folosesc cu dexteritate aparate de emisie-recepție. Dispozitivul uman funcționează ireproşabil. Numai în Germania am mai văzut o asemenea organizare.

Iluzia nu durează însă mult. Pe Calea Victoriei trece vijelios o coloană oficială, constituită din maşini ale poliției, limuzine negre cu geamuri fumurii, ambulanțe, motociclişti în formație. Deci asta era! La câteva zeci de secunde după trecerea coloanei, polițiştii care au dirijat circulația dispar fără urmă. Dezordinea îşi reintră în drepturi. Se aud înjurături şi claxoane. Sunt în România, nu mai am dubii.

26 octombrie. In parc, câțiva copii, priviți cu încântare de mamele lor, joacă un joc inventat de ei: îşi fac cunoscute dorințele cele mai arzătoare. Unul, blond şi cârlionțat, mărturiseşte că visează ca părinții lui să câştige la „6 din 49". Altul, cu o şapcă ştrengărească pe cap, declară că ar vrea să aibă averea lui

Bill Gates (ştie de Bill Gates!). O fetiță simpatică, o adevărată domnişoară în miniatură, mă fixează şi mă întreabă care e dorința mea. Luat pe nepregătite, nu ştiu ce să răspund.

Acasă, însă,' reflectând în linişte, îmi dau seama ce anume mi-ar plăcea să am: maşinile, casele de vacanță, barurile, iahturile, geamantanele cu bani, casetele cu bijuterii etc. care sunt distruse într-un film american (toate fiindu-mi date, bineînțeles, înainte de a fi distruse).

27 octombrie. Ideea mă urmăreşte. De ce le place oare americanilor să vadă cum sunt aruncate în aer, incendiate, sparte, scufundate în lacuri, ciuruite de gloanțe lucruri pe care tot ei le-au făcut cu multă muncă? Mie mi se strânge inima şi când văd spărgându-se un parbriz.

îmi amintesc că, pe vremea când lucram, ca scenarist, la un serial TV, a trebuit să fie filmată, printre altele, incendierea unei maşini. S-a achiziționat în acest scop o Dacie veche şi rablagită. Un tehnician s-a apropiat cu timiditate de ea, i-a presărat pe capotă puțină benzină dintr-o canistră şi i-a dat foc. Imediat după ce operatorul a filmat scena, ne-am repezit cu toții să stingem incendiul. Arsese doar vopseaua de pe o parte a capotei. Fostul proprietar al maşinii, care asistase şi el la filmare, avea ochii în lacrimi.

28 **octombrie.** De când este la PRM, vechiul meu prieten, George Pruteanu, nu mai vorbeşte calm şi cu umor ca altădată; strigă cu o voce spartă, se strâmbă disprețuitor, gesticulează vehement, gata să-l lovească din greşeală pe interlocutor. Mă gândesc că ar putea să facă la un post de televiziune o emisiune cu titlul „Doar un urlet să-ți mai spun".

29 **octombrie.** Greve şi demonstrații. Ion Iliescu a cântat o viață întreagă „Sculați voi oropsiți ai vieții,/ Voi osândiți la foame sus!" Şi iată că acum oropsiții şi osândiții la foame protestează. Vechiul activist al partidului comunist îşi vede visul împlinit.

30 octombrie. Pare absurd ca studenții să facă grevă. Este de înțeles ca ei să demonstreze pe străzi sau în piețe, în timpul lor liber, dar de ce să refuze să meargă la cursuri, care sunt organizate în interesul lor? Muncitorii care fac grevă aduc prejudicii proprietarului fabricii, obligându-l astfel să le mărească salariile. Dar studenții care refuză să învețe îşi aduc prejudicii lor înşişi.

De fapt, greva studenților este un fel de grevă a foamei, o sinucidere intelectuală în văzul lumii, organizată cu scopul de a-i impresiona pe guvernanți.

Mă întreb însă dacă aceştia se vor lăsa impresionați. Nu mi-l închipui pe Octavian Cozmâncă ducându-şi batista la ochi.

31 octombrie. Când merg pe jos, prin Bucureşti, nu traversez străzile pe trecerile de pietoni. Dacă aş face-o, m-aş simți nedreptățit constatând că nu mi se dă prioritate. Prefer să trec prin locuri nemarcate. Acolo, chiar dacă aş fi lovit de vreuna dintre maşinile care gonesc vijelios, aş muri mulțumit că nu mi s-a încălcat nici un drept.

3 noiembrie. Am dat azi o replică inspirată. Dar să povestesc întâi împrejurările. In redacția în care lucrez, a intrat pe neaşteptate o tânără care, fără nici o sfială, s-a aşezat cu fundul pe biroul meu, chiar pe un dosar cu manuscrise, a întors către mine o privire cu care voia să mă fascineze şi mi-a făcut o propunere consternantă:

- Domnule Alex. Ştefănescu, dacă îmi publicați o pagină de versuri, mă culc cu dumneavoastră.

Atunci eu, cu o spontaneitate de care sunt mândru, i-am răspuns:

- Bravo, domnişoară, adică vreți să vă fac DOUĂ servicii?

4 noiembrie. îmi amintesc de o epigramă pe care a făcut-o Mircea Dinescu la adresa mea, cândva, la o întâlnire cu cititorii:

„Alex, când era copil,/ Avea *sex,* n-avea *appeal./* De când e matur Alex/ *Are-appeal,* dar n-are *sex."*

Mircea Dinescu, bineînțeles, nu are dreptate. Dar umor are.

5 **noiembrie.** PSD a devenit un partid de lingvişti. Toți oamenii lui Adrian Năstase şi Adrian Năstase însuşi se străduiesc să interpreteze frazele din raportul privind situația din România elaborat de experți ai Uniunii Europene. Ca să demonstreze că în Vest se consideră că avem o „economie de piață funcțională", pesediştii întorc cuvintele pe toate fețele, reconstituie etapele traducerii din engleză în română, caută în dicționare sinonime etc. Mult mai simplu ar fi să lase din mână hârtiile şi să se uite (măcar pe fereastră) la ce se întâmplă în țara lor. Ar vedea că economia noastră de piață este funcțională ca o căruță fără roți trasă de un cal de lemn pe un drum înnoroiat.

6 **noiembrie.** Astăzi e ziua mea, zi frumoasă ca mine... (adică urâtă). Plouă şi bate vântul.

Dar chiar dacă s-ar face vreme frumoasă, viața tot urâtă ar fi în țara mea. Aşa cum este de când am apărut pe lume. M-am născut exact în anul când regele era alungat din România şi începea distrugerea civilizației româneşti.

Ce greşeală am făcut, acum 56 de ani, acceptând să ies din locul, atât de cald şi ocrotitor, în care mă aflam! Adversarii mei, care mă trimit mereu acolo, nici nu-şi imaginează ce fericit aş fi dacă aş putea să le urmez îndemnul.

7 noiembrie. Nu-mi ies din gând pesediştii care fac hermeneutică. Sunt de un comic irezistibil. Este ca şi cum marinarii

1

•i n >

de pe *Titanic,* în dmpul scufundării vasului, ar fi primit o radiogramă - „Veți ajunge la destinație dacă navigați în continuare" - şi ar fi stat apoi aplecați deasupra ei, încercând să o interpreteze ca pe un mesaj optimist, până când apa le-ar fi ajuns la gură.

8 **noiembrie.** Am să propun Academiei Suedeze instituirea unui Premiu Nobel pentru promovarea sărăciei. Vreau să fac asta din patriotism, pentru ca şi preşedintele țării mele să aibă şansa să primească Premiul Nobel.

9 **noiembrie.** Astă-noapte a fost eclipsă totală de Lună. In aşteptarea acestui eveniment, V. a afumat o bucată de sticlă. I-am explicat că de sticlă afumată este nevoie numai când te uiți la o eclipsă de Soare, dar nu m-a crezut. Drept urmare, n-a văzut nimic şi s-a culcat furios.

Eu am stat pe străzi până spre patru dimineața. Erau mulți tineri care priveau cerul. Nu râdeau strident, nu strigau, nu adăugau la sfârşitul fiecărei propoziții „ce p... mea!". In loc să mă uit la Lună, mă uitam la ei. Spectacolul uman era aproape mai frumos decât spectacolul cosmic.

10 noiembrie. Ieri am fost într-o mică excursie la Mănăstirea Căldăruşani, construită de Matei Basarab acum trei sute şaptezeci de ani. Aşezată în mijlocul lacului, la extremitatea unei peninsule, într-un peisaj dominat de păduri, mănăstirea se remarcă prin trăinicie şi grație. In apropierea ei s-a amenajat un cimitir. Pentru localnici, dar şi pentru unii bucureşteni care vor ca măcar *post-mortem* să se afle departe de vacarmul oraşului.

Iată însă că ieri chiar lângă cimitir se instalase o familie dornică să petreacă. Bărbații aprindeau focul pentru grătar, iar femeile pregăteau cotletele şi

micii. Dintr-un casetofon se revărsa o muzică asurzitoare, lălăită şi languroasă, de un prost gust

agresiv. Erau nemuritoarele manele, care bruiau şi foşnetul metalic al pădurii cu frunzişul uscat, şi ciripitul delicat-alarmat al păsărilor înfrigurate de vântul toamnei.

Mă întrebam ce ar simți cineva care ar veni să se reculeagă la mormântul părinților săi. Cum ar reuşi să şi-i amintească pe cei dragi în atmosfera de crâşmă soioasă instaurată la marginea cimitirului de familia de petrecăreți. Nu m-aş mira ca în curând să se facă grătar şi să se audă manele şi în biserici.

11 **noiembrie.** îmi petrec câteva ore în redacția revistei *Aspirina săracului,* unde se sărbătoreşte ziua de naştere a lui Mircea Dinescu (în absența lui). Cei mai mulți dintre redactori sunt tineri. La început, stau ca pe ace, imaginându-mi că voi asista la discuții plictisitoare despre fotbal şi mărci de maşini. Spre surprinderea mea, subiectele sunt altele: Socrate şi Platon, Tolstoi şi Dostoievski, legea atracției universale şi teoria relativității. Dinu Adam, Gândi Georgescu şi Radu Mihai se angajează în polemici savante, întrerupte de câte o remarcă de un haz nebun.

12 **noiembrie.** Astă-noapte am avut coşmaruri. Am visat că Gândi Georgescu îndrepta un deget acuzator spre mine, spu-nându-mi pe un ton sever:

- Domnule Alex. Ştefănescu, nu cunoaşteți legea a III-a a termodinamicii!

Drept urmare, acum, la ora şase dimineața, în loc să-mi scriu articolul pentru *România literară,* studiez, cu ochii roşii de nesomn, un manual de fizică, pe care nu l-am mai deschis din timpul liceului.

13 noiembrie. Noul prefect al Capitalei, Ovidiu Grecea, şi-a început activitatea cu o greşeală de gramatică: „Cine încalcă legea îi luăm gâtul!". Corect era: „Cui încalcă legea îi luăm gâtul!".

în plus, expresia „a lua gâtul cuiva", împrumutată din limbajul infractorilor, nu i se potriveşte unui prefect.

15 noiembrie. M-a oprit un polițist de la Circulație, în zona IMGB. M-am dat jos din maşină, cu actele în mână. El s-a prezentat, dar şi-a pronunțat numele neclar. Ceva de genul:

- Ma-i-es-cu.

L-am rugat să şi-l mai spună o dată. A tresărit şi s-a conformat:

- Marinescu.

Mi-a luat actele gânditor, a ezitat câteva secunde, apoi mi le-a înapoiat fără să le verifice şi mi-a făcut semn că pot să plec.

Ce anume îl intimidase nu ştiu. Poate faptul însuşi că îi aflasem numele exact. Era ca şi cum l-aş fi dezarmat.

în România, puțini sunt cei care îşi declină identitatea. Funcționarilor publici, cei cărora trebuie să le ducem câte o sticlă de whisky ca să ne elibereze cine ştie ce adeverință, nu li se cunoaşte decât prenumele: Vali, Nelu, Mişu etc. Din necesitatea de a-i trata totuşi ceremonios, a apărut formula hibridă, de un remarcabil prost gust, „doamna Vali" (sau „domnul Nelu", sau „domnul Mişu").

în carnetul meu de adrese, şi meseriaşii sunt indicați într-un mod similar: electricianul se numeşte „domnul Costel", croitoreasa - „doamna Olguța", zugravul - „domnul Puiu".

La țară se folosesc pe scară largă poreclele. Tânărul „Păstaie" se sperie de moarte dacă îi spui, cum scrie în actele lui de identitate, „Vasile Paraschivescu". Are impresia că ai venit să îl arestezi.

17 noiembrie. Şi mie mi se spune adeseori „domnul Alex". îmi displace profund. Mai bine mi s-ar spune „băi!" sau „Ştefă-nescule!", ca în armată.

O singură persoană reuşeşte să facă să sune încântător sintagma „domnul Alex". Este o femeie frumoasă, secretară (nu contează unde), care, ori de câte ori mă vede, mi se adresează, într-adevăr, cu „domnul Alex", dar mă şi sărută. Se numeşte „doamna Roxana".

23 noiembrie. Şevardnadze a fost obligat să renunțe la conducerea Georgiei, sub presiunea a sute de mii de demonstranți, care au ocupat principala piață publică din Tbilisi şi au luat cu asalt Parlamentul. Comentatorii (inclusiv cei georgieni) remarcă similitudinea dintre această revoltă populară şi ceea ce s-a întâmplat în România în 22 decembrie 1989.

„Şevardnadze este un Ceauşescu al nostru - spunea, gâfâind încă după participarea la o busculadă, un lider al opoziției din Georgia unui ziarist român - şi noi l-am alungat de la putere aşa cum l-ați alungat voi pe Ceauşescu."

In realitate, Şevardnadze nu este deloc un Ceauşescu. Evenimentele seamănă între ele, dar personajele - nu. Şevardnadze este de fapt un Iliescu al georgienilor, pe care populația nu l-a mai suportat. Ca şi Iliescu, Şevardnadze s-a format la Moscova, a fost multă vreme un zelos activist al partidului comunist, participând la monstruoasa „luptă de clasă" şi abia într-un târziu a început să militeze pentru un „comunism cu față umană". La paisprezece ani de la căderea comunismului în aproape întreaga lume, prezența lui la conducerea Georgiei devenise o absurditate, o ruşine, o sfidare a istoriei. Prezența lui Ion Iliescu, azi, la conducerea României este, din punct de vedere istoric, la fel de aberantă şi ruşinoasă.

24 noiembrie. S-a deschis Târgul de Carte „Gaudeamus".

Un paradis al cărților. Un paradis în care vor pătrunde în mod sigur, şi acest an, asemenea unor demoni, diverşi oameni politici. Nu ca să cumpere cărți, ci ca să fie fotografiați când cumpără cărți.

Unii dintre ei cam atât țin o carte în mână: cât durează un *blitz.*

25 noiembrie. Mi-e milă de semenii mei care au necazuri.

Mi-e milă de câinii care îşi petrec viața legați în lanțuri. Mi-e milă de iarba păscută de vaci. Mi-e milă de muştele prinse între geamuri. Mi-e milă până şi de microbii din corpul meu pe care îi omor când iau antibiotice.

Dar cel mai milă mi-e de oamenii de valoare. Ei sunt adevărații persecutați ai lumii. Asupra lor se îndreaptă ura celorlalți.

Este o nedreptate strigătoare la cer fiindcă de performanțele lor - obținute cu o mare mobilizare interioară, cu o *cheltuire de ființă* - beneficiază întreaga omenire. Dar nimeni nu ține seama de asta şi toți îi vânează, cu înverşunare, tocmai pe ei.

îmi aduc aminte că, făcând parte cândva dintr-un juriu al Uniunii Scriitorilor, am auzit uimitorul, neverosimilul argument cu care unul dintre membrii juriului îl susținea pe un scriitor fără valoare în defavoarea altui scriitor, foarte înzestrat, care ne cucerise cu scrisul lui pe toți:

- Gândiți-vă, X e talentat şi are succes, i se publică fără probleme orice carte, este primit peste tot sărbătoreşte, de ce să-i mai dăm şi noi un premiu?

Mai bine să-l premiem pe Y, care, e adevărat, scrie cum scrie, dar e un om modest, lipsit de satisfacții. Pentru el un premiu ar conta foarte mult. Dacă nu-l premiem noi, n-o să-l mai premieze nimeni, niciodată.

Cu alte cuvinte, să-l premiem pe un autor fără talent pentru că n-are talent!

26 noiembrie. Particip la lansarea volumelor de memorii ale lui Ion Diaconescu, la fostul sediu al CDR. în fața unei săli pline de celebrități (surorile lui Corneliu Coposu, Ion Carami-tru, Nicolae Noica, Virgil Petrescu, Teodor Morariu, Ioan Mureşan, Constantin Dudu Ionescu, Lucia Hossu Longin ş.a.), luăm cuvântul, pe rând: Alexandru Badea, Emil Constantines-cu, eu, Victor Ciorbea, Dan Pavel, Ion Diaconescu.

Se remarcă Emil Constantinescu, care, uitând pentru ce se află la microfon, vorbeşte mai mult despre propriile lui memorii, publicate anul trecut.

27 noiembrie. Azi, cu totul pe neaşteptate, m-a căutat şi mi-a vorbit curtenitor, chiar afectuos scriitorul şi publicistul C.T. Nu înțelegeam ce s-a întâmplat. C.T. este de obicei distant şi uită ani la rând de existența mea. După numai cinci minute însă am aflat motivul acestei schimbări de atitudine: i-a apărut o carte şi vrea să scriu despre ea, să o prezint publicului la Târgul de Carte „Gaudeamus" etc.

Dragă C.T., înțeleg să mă curtezi când ai nevoie de mine, dar te rog să nu o mai faci doar cu cinci minute înainte de a-mi spune despre ce e vorba. Bate la ochi. Ar fi bine să începi cu complimentele cu câteva zile înainte, ca să nu-mi dau seama ce urmăreşti.

28 **noiembrie.** Cum iese puțin soarele, îndrăgostiții devin exuberanți: se hârjonesc pe stradă, se îmbrățişează rezemați de câte un gard sau se sărută la nesfârşit (ca la un concurs de rezistență) în stațiile de autobuz. In special cei din stațiile' de autobuz mă scot din sărite, din cauză că reacționează invers decât mine. Ei se bucură că au de aşteptat, eu nu. Iar când în sfârşit vine autobuzul, eu mă bucur, în timp ce ei dau semne de nemulțumire, ca şi cum ar fi treziți din somn.

29 **noiembrie.** Am fost din nou la Târgul de Carte *Gaudeamus* (unde s-a lansat azi şi revista *Plai cu boi).* Accesul în parcarea din fața „Romexpo" era cu desăvârşire interzis. Am şi crezut, la un moment dat, că după *Uşa interzisă* a lui Gabriel Liiceanu se lansează o nouă carte, *Parcarea interzisă.* Drept urmare, deşi

am plătit nu mai puțin de 60.000 de lei pentru parcare, a trebuit să rătăcesc cu maşina timp de trei sferturi de oră, printr-o aglomerație apocaliptică, până când am găsit, foarte departe de târg, un loc liber. Şi în tot acest timp mă uitam cu jind la imensul perimetru pustiu, dar inaccesibil din fața „Romexpo".

In scurtă vreme am aflat de ce anume s-a instituit embargoul. La Târgul de Carte urmau să vină cei mai mari cititori ai țării, Ion Iliescu şi Adrian Năstase, fiecare cu suita lui. Pentru şase maşini negre oficiale au fost rezervate trei sute de locuri de parcare!

P.S. Din punctul meu de vedere, actualii guvernanți sunt *killer-i* ai cărților, întrucât au luat hotărârea să instituie TVA pe volumele puse în circulație , începând de la 1 ianuarie 2004 (ceea ce înseamnă implicit o mărire a prețului lor de vânzare). Probabil de asta au venit la târg, ca să-şi vadă victimele înainte de a le suprima.

2 decembrie. Astă-noapte i-am visat pe Ion Iliescu şi Adrian Năstase. Ion Iliescu învârtea, cu o lingură mare de lemn, într-un cazan cu fasole pusă la fiert, iar Adrian Năstase făcea cârnați, folosindu-se de o maşină de tocat carne cu tulumbă. In zori m-am trezit transpirat, obosit şi am jurat să nu mai urmăresc niciodată la televizor - cum am făcut ieri - reportaje despre sărbătorirea zilei naționale a României.

4 decembrie. A apărut un roman care va fi un best-seller, „După-amiază cu o nimfomană" de Eugen Şerbănescu. Am vorbit, la o întâlnire cu cititorii, despre acest roman şi mi-am pus în joc toată competența pentru a explica în ce constă frumusețea lui literară. Efortul meu a fost în zadar. La sfârşitul întâlnirii, câțiva tineri m-au înconjurat şi m-au rugat, în şoaptă, să le spun cine e nimfomana şi ce adresă are.

5 **decembrie.** Toată lumea vorbeşte despre „schimbarea la față a lui CV. Tudor". Cu acest prilej, îmi aduc aminte ce dedicații măgulitoare îmi scria pe vremuri CV. Tudor pe cărțile lui, sperând să-mi câştige bunăvoința. Am şi acum volumul intitulat „Poezii", publicat în 1977, pe a cărui pagină de gardă se poate citi: „Lui Alex. Ştefănescu, critic de finețea filigranului, tânăr de aleasă cultură şi frumoasă educație românească".

Constatând că nu-i consacru articole elogioase, aşa cum spera, autorul acestor flatante rânduri mi-a retras simpatia. După 1989, mi-am văzut numele pe o „listă a ruşinii", în revista „România mare", însoțită de precizarea că România ar

avea de câştigat dacă toţi cei de pe listă (în marea lor majoritate, intelectuali de elită) ar fi... împuşcaţi.

Pe vremea aceea, CV. Tudor îl proslăvea pe un tânăr de frumoasă educaţie rusească, Ion Iliescu şi îi denigra în cuvinte murdare pe adversarii acestuia. A urmat o perioadă în care Ion Iliescu a fost supus şi el unui tratament injurios, pentru ca în prezent să intre din nou în graţiile lui CV. Tudor.

A venit momentul ca preşedintele partidului „România Mare" să-şi schimbe şi faţă de mine atitudinea, extrăgându-mi din cap glonţul virtual cu care m-a împuşcat acum zece ani. Nu de alta, dar e păcat de frumoasa mea educaţie românească.

7 **decembrie.** S-a făcut, brusc, foarte frig. Fructele pe care le aveam pe balcon mi-au îngheţat, rufele puse la uscat au înţepenit în forme bizare, iar maşina nu mi-a mai pornit dimineaţa. Şi mai grav este că pe străzi femeile nu-şi mai arată eterna şi fascinanta fâşie de piele pe care se află buricul. Au acoperit-o cu maieuri, pulovăre şi canadiene. Mă gândesc cu duioşie la ea, cum stă singură acolo, în întuneric. Sper să nu i se întâmple nimic până la primăvară.

9 decembrie. Un turc, proprietarul unui magazin, tresare îngrozit când aude explodând pe stradă o petardă şi se miră că eu rămân impasibil. îmi povesteşte ce s-a întâmplat recent în Turcia (deşi ştiu, de la televizor) şi mă întreabă:

— La voi, românii, nu este teamă săriţi în aer? îi răspund, cu un zâmbet mefistofelic:

- Nouă nu se poate întâmpla aşa ceva. Noi suntem în aer de multă vreme.

11 decembrie. CNA interzice oamenilor de cultură implicaţi în viaţa politică să mai realizeze emisiuni TV. Dacă ar trăi azi, Eminescu n-ar avea voie să apară la televizor. Argumentul? Scriitorii, istoricii, regizorii, muzicienii ş.a.m.d. pot cuceri, cu farmecul lor, publicul. Şi în felul acesta pot influenţa alegerile.

Dar de ce să nu le influenţeze? Nu este o competiţie liberă? Nu are dreptul fiecare să ia parte la viaţa publică? Şi nu are dreptul populaţia să admire pe cine vrea? Nu va trece mult timp şi în România se va lua măsura ca femeile frumoase care fac politică să nu mai aibă voie să iasă în lume decât cu un văl pe faţă. Pentru ca nu cumva frumuseţea lor să influenţeze alegerile.

Deocamdată sunt obligaţi să dispară sub vălul anonimatului oamenii de cultură, ca să nu li se vadă erudiţia, elocvenţa, umorul. Un intelectual eminent ca

Adrian Cioroianu este interzis. De cine? De Ralu Filip. Dacă ne uitării atent la Ralu Filip şi apoi la Adrian Cioroianu înțelegem şi de ce.

12 **decembrie.** Conducătorii României evită să-i susțină explicit şi energic pe românii din Basarabia, aflați într-o situație disperată. Astăzi mi s-a luat un interviu pentru revista *Sud-est* din Chişinău şi ani declarat: „In calitate de cetățean român, îmi cer scuze basarabenilor pentru laşitatea conducătorilor României."

13 **decembrie.** Românii din Basarabia, vechi teritoriu românesc, pe care ni l-a luat cu forța Stalin în înțelegere cu Hitler, au fost declarați de Vladimir Voronin şi ai săi „minoritate națională" (majoritatea constituind-o moldovenii şi ucrainenii). Mai rămâne ca şi românii din România să fie declarați minoritate națională. Sunt convins că nici atunci Ion Iliescu nu va lua atitudine. De altfel, în România noi, românii, chiar am rămas o minoritate. Majoritatea o constituie pesedişui şi peremiştii.

14 **decembrie.** Fac cumpărături la Bucur Obor. Pentru a-şi atrage clienții, vânzătorii recurg la diminutive: „Am cesulețe de damă.", „Chiloței pentru domni mai plinuți!", „Un şamponaş cu miros de busuiocel!, „Brăduleți de plastic pentru copilaşi!", „Covrigei!". Până şi sobrul vâsc este numit de cea care îl vinde „vâsculeț".

Sunt tentat să cumpăr de toate, dar de fiecare dată pre-țulețul mi se pare cam mărişor.

15 decembrie. Ieri, după ce-am ieşit de la Bucur Obor, în drum spre casă am fost oprit de un necunoscut, care mi-a făcut semnul victoriei, „V", cu degetul arătător şi cel mijlociu. Nu înțelegeam despre ce e vorba.

-Cum, nu ştiți?! s-a mirat necunoscutul. A fost prins Saddam Hussein!

Nu-mi iese din minte, nici azi, figura celui care mi-a adus la cunoştință succesul americanilor. Era un bărbat în vârstă,

neras de câteva zile şi îmbrăcat în haine ponosite. Ținea agățată de braț o sacoşă de plastic, în care avea câțiva morcovi murdari şi o pâine aşezată

deasupra lor. Voia să retrăiască, împreună cu mine, momentul de jubilație pe care l-am trăit cu toții acum paisprezece ani , când a fost capturat Ceaușescu.

N-am fost la înălțimea situației. Am ridicat un singur deget, în semn de salut trist, şi mi-am văzut de drum.

16 decembrie. A apărut un nou rogozan: Cristian Tudor Popescu.

Rogozanii sunt acei ziarişti superficiali şi îngâmfați care cred că se pricep la toate. Numele, expresiv şi memorabil (ca şi *paparazzi)* le-a fost dat de un critic literar, Daniel-Cristea Ena-che, enervat de suficiența lor. Iar cel mai rogozan dintre rogo-zani, de la care i-a venit criticului ideea, este Costi Rogozanu, de la *Evenimentul zilei.*

Iată că şi Cristian Tudor Popescu, ziaristul sumbru-justițiar de la *Adevărul,* a devenit un rogozan. In ultimul număr al *Adevărului literar şi artistic,* el scrie că Nichita Stănescu nu are valoare ca poet, că a fost „inventat" de critici şi că, în plus, a fost obedient față de regimul comunist (afirmații, bineînțeles, false). După denigrarea lui Eminescu, acum câțiva ani, în revista *Dilema,* de către un grup de tineri autori dornici să se remarce prin scandal, aceasta este a doua tentativă de a zgâria cu un cui ruginit un Mercedes al literaturii române.

Cristian Tudor Popescu se pronunță asupra poeziei lui Nichita Stănescu cu o siguranță de specialist, deşi îi lipseşte în mod evident competența. Faptul că importanți critici literari din România şi din alte țări îl admiră pe Nichita Stănescu nu-i provoacă nici o sfială. El are un aplomb susținut de ignoranță, ca orice rogozan.

Expert în morală, în SF, în tenisul de câmp, în *strip-tease-ul* gimnastelor, în activitatea CNSAS, Cristian Tudor Popescu se erijează acum şi în specialist în poezie. Mai rămâne să-şi spună părerea despre civilizația etruscă, despre transplantul de ficat şi despre funcționarea Uniunii Scriitorilor pentru a fi un rogozan complet.

22 decembrie. Obrăznicia poate salva România. Când am fost Ia New York, am cunoscut un român care datorită obrăzniciei are succes în afaceri. Iată despre ce e vorba.

Românul face comerț cu supă, pe care o vinde în pahare de plastic, la un ghişeu deschis spre stradă. îmbrăcat în bucătar, cu un polonic în mână, el umple

câte un pahar, îl înmânează cumpărătorului prin ferăstruică şi tot pe acolo încasează banii. Fiind cam prost-crescut, românul nostru (care de fapt nu mai e al nostru, ci al lor) strigă la new-york-ezii care nu apucă repede paharul fierbinte. Odată a schițat chiar gestul de a-i da unui cumpărător cu polonicul în cap.

Printr-o întâmplare, acel cumpărător era un actor cunoscut, care, indignat, a relatat seara, la o emisiune TV, cu mult sarcasm, ce i s-a întâmplat. Urmarea a fost neaşteptată. începând chiar de a doua zi, americanii au dat buzna la ghişeul românului, dornici să vadă cum este când strigă un vânzător la ei. Pentru americani aceasta este o experiență exotică, dădâ-toare de senzații tari, pentru că lor nu li se întâmplă niciodată ca un vânzător să-i admonesteze. încasările românului nostru (al lor) au crescut vertiginos. El a început chiar să-şi şarjeze obrăznicia, spre amuzamentul americanilor, care stau la coadă ca să-şi ia rația de muştruluială.

Asta am putea exporta, obrăznicie. Pe piața internă produsul oricum nu are căutare, fiindcă există o supraofertă.

12 ianuarie. Visez să fac un film, *Maimuțele,* în replică la celebrul film al lui Hitchcock, *Păsările.* Iată subiectul: O întreagă armată de urangutani şi cimpanzei, gorile şi cercopiteci invadează instituțiile româneşti. Cu ochi mici, cu trăsăturile feței mobile, cu un rânjet care le dezveleşte nu numai dantura, ci şi gingiile, aceste caricaturi de oameni îi gonesc pe înalții funcționari şi le iau locul. Nimeni nu le opune nici o rezistență.

Rămase stăpâne pe situație, maimuțele se cațără cu picioarele lor păroase pe birouri, se agată de candelabre şi se leagănă cu ele, se holbează la calculatoare, se scarpină cu telemobilele la ceafă, făcând să le cadă de acolo o puzderie de purici.

Vin trimişii unor posturi de televiziune. Maimuțele le iau microfoanele din mâini şi încearcă să le mănânce ca pe nişte banane. Apoi, plictisite, cască şi încep să sară de pe un fotoliu pe altul.

Sălile în care au loc dezbaterile parlamentare au ajuns şi ele pline de maimuțe. Când un om urcă la tribună şi vrea să le spună ceva important, ele îl întâmpină cu sunete nearticulate.

Maimuțele din componența guvernului se cațără pe fațada palatului din Piața Victoriei şi intră direct pe ferestre în birourile lor. Maimuțeie-magistrați îşi mulg țâțişoarele în timpul proceselor, ca să lingă câte o picătură de lapte. Iar maimuța învestită ca preşedinte al țării îi primeşte într-un mod insolit pe oaspeții străini, arătându-le un funduleț roşu.

E tare, să recunoaştem! Te ia groaza. Bine că aşa ceva nu se întâmplă în realitate!

15 ianuarie. Azi e ziua în care s-a născut Eminescu. Au trecut de atunci 154 de ani. Iar de la moartea lui se vor împlini în curând 115.

Dacă ar trăi în vremea noastră, Eminescu ar trebui să modifice versurile din *Scrisoarea III:* „Şi apoi în sfatul țării se adun' să se admire/ Bulgăroi cu ceafa groasă, grecotei cu nas subțire". Modificate, versurile ar arăta astfel: „Şi apoi în sfatul țării se adun' să se admire/ Activişti cu ceafa groasă, securişti cu nas subțire".

In general, însă, Eminescu n-ar prea avea timp de poezie. De dimineața până seara, el n-ar face decât să completeze diverse formulare la administrația financiară. Este vorba, în primul rând, de formularul 200, pe care ar trebui să transcrie datele de pe FF1 şi FF2 (fişa fiscală 1 şi fişa fiscală 2), ca şi de pe formularul 212 (declarație informativă privind impozitul reținut pe veniturile obținute din valorificarea sub orice formă a dreptului de proprietate intelectuală).

- Veniturile mele sunt modeste, ar explica Eminescu. Primesc un fel de indemnizație de la ziarul *Timpul,* iar poeziile nu mi-au fost plătite niciodată.

- Nu contează, i-ar răspunde agasată funcționara de la ghişeu, orice sumă trebuie evidențiată. A! V-am prins! Sunteți ziarist! Primiți drepturi de autor! In cazul ăsta, trebuie să completați şi formularul IMP 1.3, formularul 205 şi să-mi aduceți câte o copie după cartea dumneavoastră de identitate şi după contractul cu angajatorul. TVA ați plătit?

Pentru plata TVA este nevoie de alte formalități...

16 ianuarie. Acasă la mine. Mă bărbieresc. Sună cineva la uşă şi mă uit la ceas: opt fără un sfert. Cine ar putea fi la ora asta? Mă şterg repede de spumă şi mă duc să deschid. Este I.B., un prozator din Panciu, care zâmbeşte stânjenit:

- îmi cer scuze că vin aşa de devreme... Acum am ajuns cu trenul...

Stânjenit-stânjenit, dar se strecoară repede pe lângă mine, intră în sufragerie şi se aşază într-un fotoliu. A îmbătrânit mult, a slăbit, are părul alb.

- V-am adus' ultima carte, un roman de dragoste, o să vă placă...

- Sunt convins.

- Eu nu sunt aşa convins. Despre cea dinainte n-ați scris un rând.

- N-am citit-o.

- Dar v-am trimis-o prin poştă! N-ați primit-o?

- Am primit-o. Dar n-am avut timp s-o citesc.

- Cum aşa? O carte de numai 120 de pagini?! Şi a trecut aproape un an de atunci...

- Sunt şi alte cărți de citit, nu numai cartea dv.

- înțeleg, altele au prioritate.

Zâmbeşte insinuant şi scoate dintr-o servietă de piele, scorojită, o sticlă cu vin. Chestia asta mă enervează.

- Domnule I. B., n-am nevoie de vin. Vă rog să-l luați înapoi! Văzând că ezită, îi îndes sticla în servietă.

- Iar acum vă rog să mă lăsați! Trebuie să plec rapid la o şedință.

II conduc la uşă şi îl ajut să iasă, împingându-l uşor de umăr. înainte de a lua liftul, îmi mai spune sarcastic:

- Trebuia să vă aduc ceva mai scump. Dar n-am bani, trăiesc din pensie.

*

La redacție, la „România literară". îşi face apariția un bărbat între două vârste, cu o figură de român americanizat spectaculos: geantă de piele bej cu multe buzunare şi fermoare, cravată pe care sunt desenați elefanți minusculi, ceas de mână care indică ora din fiecare țară de pe Pământ (şi probabil şi de

pe planeta Marte, dar nu ştiu eu să-l citesc). îmi strânge mâna energic:

- Sunt F.S., scriitor român stabilit în Statele Unite. Ați auzit de mine...

- Da. Eu sunt Alex. Ştefănescu...

- Vă ştiu. Citesc „România literară" pe Internet. Vă ştiu şi îmi place cum scrieți. Tocmai de asta am venit la dumneavoastră. Vreau să-mi faceți o cronică.

- La ce?

- La cartea asta! Şi scoate din geanta bej, triumfător, o carte de şase sute sute de pagini.

- E-n engleză?

- A, nu. Am tipărit-o aici în România. Poftim! Exemplarul ăsta e al dv.!

îmi trânteşte volumul pe birou, cu aerul că mi-a adus salată din grădina ursului. Mă simt dator să-l previn:

- Nu vă pot garanta că am să scriu despre cartea dv.

- De ce?

- Trebuie să o citesc întâi. Abia după aceea mă hotărăsc dacă scriu sau nu.

- Şi în cât timp o citiţi?

- Tocmai asta e, că nu vă pot garanta nici că o citesc.

- Cum aşa?! Românul americanizat mă priveşte cu un dispreţ ucigător, ca George Bush pe Saddam Hussein.

- Vedeţi teancurile astea de cărţi? Le-am primit în ultimele trei zile. Nu le pot citi pe toate.

- în cazul ăsta, de ce să v-o las?

- Nu mi-o lăsaţi!

F.S. îşi recuperează furios volumul şi îl bagă în geantă:

- Tot comunişti aţi rămas! Nu ştiu de ce dracu' mai vin în ţara asta!

9i

închide, repede şi eficient, fermoarele genţii, îmi întoarce spatele şi iese trântind uşa.

La restaurantul Uniunii Scriitorilor. Dau să duc furculiţa cu o bucată de şniţel la gură, când aud o voce suavă:

- Nu-mi vine să cred! Domnul Alex. Ştefănescu în persoană! Cea care face remarca este o femeie tânără şi frumoasă, atât

de tânără şi frumoasă, încât mă zăpăcesc şi mă ridic în picioare făcând să zdrăngăne farfuriile de pe masă.

- Sunt A.S., admiratoarea dv.

Şi zicând acestea, A.S. mă sărută pe amândoi obrajii, întârziind puţin asupra fiecăruia şi creând astfel o intimitate semnificativă. Sunt derutat. Peste plăcerea, anticipată, de a mesteca o bucată de şniţel s-a suprapus o plăcere de cu

totul altă natură, pentru recunoaşterea căreia creierul meu lucrează intens, ca un calculator suprasolicitat.

- Nu mă iubiţi deloc, domnule Alex. Ştefănescu!
- Ba da... Eu...

Unde e faimoasa mea spontaneitate?

- Dacă mă iubeaţi, aţi fi scris şi despre mine, până acum, câteva rânduri.

- Despre dv.?
- Despre cartea de versuri pe care v-am trimis-o.
- N-am scris?!... nu ştiam cum arătaţi... vreau să spun...
- Vasăzică aţi citit cartea...

N-am citit-o, dar nu pot să mai dau înapoi.

- Da, bineînţeles.
- Şi v-a plăcut?
- Foarte mult.

- în cazul ăsta, m-aţi făcut fericită. Abia aştept să scrieţi despre ea.

A.S. mă sărută entuziastă, de data aceasta mai îndrăzneţ şi mai promiţător, pe colţul buzelor, şi pleacă ţăcănind cu pantofii ei cu tocuri înalte pe pardoseala restaurantului. încerc să-mi revin şi apuc visător furculiţa, dar şniţelul nu mai are nici un gust.

*

Pe stradă, în drum spre casă. Tocmai mă gândesc dacă să aştept în staţie la 133 sau să mai merg câţiva paşi până la Piaţa Romană, de unde pot să-l iau pe 79 sau pe 86, când un trecător mă admonestează vehement:

- Să vă fie ruşine!

Ce-am făcut? Poate că este o reacţie la ceea ce am spus aseară, la o emisiune TV, despre Ion Iliescu. Nu, nu e vorba de asta. II recunosc pe „trecător": este prolificul (şi mediocrul) dramaturg G.G., care cu câteva luni în urmă mi-a adus la redacţie o valiză cu cărţi de-ale lui, reviste în care s-au scris articole despre el, printuri cu date bio-bibliografice etc.

- Da! Să vă fie ruşine! V-am adus un teanc de material documentar şi n-aţi scris nimic.

- Păi... V-am cerut eu să mi-l aduceţi?

- Nu, dar vi l-am adus. Aveaţi obligaţia... II întrerup:
- Nu aveam nici o obligaţie.

- Nu sunteți critic literar?

Mă uit cu jind la un 133 gol, care tocmai pleacă din stație. Simt că mi se suie sângele la cap.

- Nu sunt critic literar! Şi nici nu sunt Alex. Ştefănescu. Vă rog să mă lăsați în pace!

GG, roşu la față, acceptă să-şi vadă de drum, nu înainte de-a mă anunța:

- O să mai vorbim noi!

în sinea mea, mă îndoiesc că o să mai vorbim, dar îl las să creadă asta. îl privesc cum se îndepărtează, păşind apăsat, cu duşmănie, ca şi cum ar călca pe corpul meu, întins pe asfalt. La fiecare pas al lui, tresar dureros.

Iar autobuzul 133 nu vine.

17 ianuarie. Am, în sfârşit, o amantă: calculatorul. îmi petrec în fiecare noapte câteva ore cu ea (nu pot să spun „cu el", sunt heterosexual). îi privesc monitorul, fascinat, îi mângâi pervers tastatura, cu vârful degetelor, îi introduc câte un floppy în fanta discretă şi primitoare.

Din când în când aud vocea Domniței, din dormitor:

- Hai, Alex, s-a făcut târziu!

- Imediat! zic eu, mințind cu bună ştiință. Şi rămân în camera mea, într-o şedință secretă, prelungită, cu calculatorul.

18 ianuarie. De două săptămâni fac o emisiune la Realitatea TV - „Un metru cub de cultură". Azi-dimineață, când am ieşit să-mi cumpărat ziarele, m-a oprit pe stradă o necunoscută, roşie în obraji de emoție:

- Dumneavoastră sunteți Alex. Ştefănescu!
- Da, doamnă, nu neg asta!
- V-am văzut la televizor!
- E posibil!
- Mă puteți considera o admiratoare a dumneavoastră!

La aceste cuvinte, m-am uitat mai atent la cea care mă oprise. Era - din nefericire - o doamnă respectabilă.

- Domnule Alex. Ştefănescu, vă rog foarte mult ceva!
- Sunt de acord dinainte cu tot ce mă rugați...

- Să vă spun despre ce e vorba. E şi cu soțul meu am pus un pariu în legătură cu dumneavoastră. El zice că aveți perucă,

eu - că nu aveți. Sunt convinsă că nu aveți. Dar aş vrea totuşi să verific. îmi dați voie?

Am rămas fără replică. Şi, în timp ce eu stăteam fără replică, doamna respectabilă a prins între două degete părul meu de pe creştet şi a tras de el zdravăn.

- E clar! E părul dumneavoastră! De altfel, eram sigură. Vă mulțumesc. îngăduiți-mi să vă sărut.

M-am trezit astfel şi sărutat. Iar imediat după aceea necunoscuta m-a părăsit şi a dispărut fără urmă.

îmi place să sper că nu va fi pusă la îndoială şi autenticitatea altor părți ale corpului meu.

19 ianuarie. Am încercat, în drum spre redacție, să cumpăr o revistă deocheată (alta decât *Plai cu boi,* pe care o primesc gratuit în calitate de colaborator). Ce să fac cu ea? Să mă documentez. Vreau să ştiu ce mai e la modă în domeniu.

M-am tot gândit însă cum să procedez. Ce să-i spun vânzătorului? Să-i cer revista, pur şi simplu, pe un ton hotărât? Mi-l şi închipuiam cum zâmbeşte ironic, văzând că nu mai sunt de mult tânăr. Să-i explic că o cumpăr pentru un tânăr care n-are curaj să şi-o cumpere singur? L-ar mira faptul că îi dau explicații.

în cele din urmă, am revenit la prima variantă: să-i cer revista, cu aerul că mă grăbesc, şi să-i întind banii. La primul chioşc era însă multă lume prin preajmă şi mi-a fost ruşine să mă dau în spectacol. La al doilea, nu era un vânzător, ci o vânzătoare, zgribulită de frig; cum să-i cer unei femei o revistă pentru bărbați? La al treilea chioşc, şi ultimul, tocmai când voiam să-mi formulez cererea, a apărut un cunoscut al meu:

- Ce faci, Alex?

M-am fâstâcit, dar m-am redresat:

- Cumpăr… revistele literare de săptămâna trecută.

Consecvent cu ceea ce declarasem, le-am şi cumpărat, deşi le primesc în mod curent la redacție. Cunoscutul meu n-a pierdut prilejul să mă tachineze:

- De când te ştiu, tot cu presa literară. Nu te-ai plictisit? I-am răspuns privind în pământ:

- Cum să mă plictisesc? E vorba de o pasiune.

20 ianuarie. Sunt la Ateneu, unde se sărbătoreşte înfiinţarea Institutului Cultural Român. N-a fost uşor să ajung aici. Ateneul este înconjurat de maşini cu girofaruri, dube şi ambulanţe. In ele şi printre ele se află poliţişti, jandarmi, SPP-işti şi agenţi secreţi. La intrare am fost controlat de două ori, cu aparatul care detectează bombe (sau cheile de la locuinţă). Cei care m-au controlat mi-au vorbit răstit, ca unui infractor recalcitrant. Unul dintre ei mi-a deschis geanta fără să-mi ceară voie.

In loja oficială iau loc, într-o combinaţie grotescă, Ion Ilies-cu, regele Mihai, Adrian Năstase, regina Ana, patriarhul Teoc-tist, prinţesa Margareta, Radu Duda, Răzvan Theodorescu... Ion Iliescu afişează faţă de rege o familiaritate care ar trebui să lezeze fie şi numai simţul estetic al celor din sală. Cei din sală însă (mulţi dintre ei intelectuali distinşi) nu şi-au luat cu ei simţul estetic de acasă.

Ion Iliescu ţine un lung discurs, în care explică amănunţit, într-un limbaj de lemn (din care nu lipsesc sintagme ca „universităţile populare", „cultura de mase" etc.) ce trebuie făcut de acum înainte în fiecare domeniu al culturii. In loc să stea respectuos în loja lui şi să asculte ce cred oamenii de cultură în privinţa asta, le dă el indicaţii. Iar oamenii de cultură care iau cuvântul îl omagiază, asociindu-i numele cu acela al regelui. Scriitori şi artişti importanţi practică la scenă deschisă un ritual al linguşirii ca pe vremea lui Ceauşescu.

La sfârşit, Ion Iliescu îi înmânează regelui un premiu. Abia acum înţeleg de ce îl fugărea cu ani în urmă pe şoselele patriei.

Voia să-i înmâneze acest premiu. Şi, iată, în cele din urmă l-a prins! (

23 ianuarie. A nins şi a viscolit în toată ţara. Nu s-au luat măsuri rapide pentru deszăpezire şi circulaţia e blocată. Deschid televizorul şi îl văd, ca de obicei, pe Adrian Năstase, făcând gesturi energice de dezaprobare:

- Este inadmisibil... Vinovaţii vor plăti...

Aşa se întâmplă mereu. Fiecare neregulă din România este denunţată de primul-ministru pe un ton tăios. Declaraţiile lui, rechizitoriale, pline de ameninţări, sună cam toate la fel:

-Nimeni nu trebuie să-şi închipuie... In țara asta există legi... Cei care cred că pot continua la nesfârşit să sfideze autoritățile se înşeală... In România nu îngăduim aşa ceva...

Iată însă că zilele trec şi aproape nimic nu se rezolvă. Cei care se fac vinovați de proasta administrare a țării rămân în continuare nepedepsiți. In mod evident, Adrian Năstase nu mai speră demult să rezolve ceva. El face paradă de autoritate doar pentru a crea impresia că ține situația sub control.

Am să folosesc şi eu, în familie, metoda pe care el o foloseşte la nivelul întregii țări. Dacă se va întâmpla ca Domnița să mă întrerupă din citit ca să mă anunțe că s-a spart o țeava la baie şi se inundă apartamentul, am să-i spun răspicat:

- Este inadmisibil... O inundație produce pagube mari... Iar după aceea, fără să mă mişc din fotoliu, o să-mi reiau lectura de unde am întrerupt-o.

27 ianuarie. Comemorare a lui Ion Rațiu, organizată de PNȚCD, la Hotelul „Modern". Ia cuvântul şi actualul ministru al culturii, Răzvan Theodorescu, care - în stilul lui teatral - îl omagiază pe regretatul om politic țărănist. îmi aduc aminte că în 1990 Televiziunea Română, condusă pe atunci de nimeni altul decât de Răzvan Theodorescu, îl defăima pe Ion Rațiu, instigând populația împotriva lui. Acum, mort fiind, acesta are parte de laude din partea fostului său adversar politic.

La fel au procedat reprezentanții PSD (FSN) şi cu Corneliu Coposu: l-au denigrat ani la rând, dar imediat după moartea lui l-au ridicat în slăvi. Mă întreb dacă nu cumva este vorba de un mesaj: pesediştii le sugerează celor din opoziție ce anume ar trebui să facă pentru a li se recunoaşte meritele.

28 ianuarie. Mănânc o pizza la „Panipat", pe Magheru (vizavi de Galeriile „Orizont"). Stau în picioare, în fața policioarei înguste, şi privesc prin vitrină fluxul de oameni de pe bulevard, în stânga mea, mănâncă, tot o pizza, pe care şi-au împărțit-o în două, un bărbat şi o femeie, tineri şi politicoşi. Vorbesc amândoi în şoaptă, ca să nu deranjeze pe nimeni.

în spatele nostru însă, este mare hărmălaie. Vânzătorii şi bucătarii - trei băieți şi o fată - schimbă replici deşucheate şi râd isteric. Fata îi provoacă pe băieți, iar ei o înghesuie în tejghea, o ciupesc de fese, o pipăie peste tot sub pretextul căutării unui obiect ascuns în buzunarele halatului. Mă uit la ei, cu speranța că îi fac să înceteze, şi îi surprind bătându-şi joc, prin gesturi

neruşinate, de perechea din stânga mea. Ideea este că simandicoşii clienți ar trebui să renunțe la comedia cu mâncatul tacticos şi să şi-o tragă acolo, pe loc. Este ora 18. Afară, luminile reclamelor te fac să crezi că te afli la Paris. înăuntru, râsetele stridente şi icnelile amoroase îți aduc aminte că eşti la Bucureşti.

30 ianuarie. Theodor Stolojan declară - în cadrul unei discuții televizate - că, dintre toate partidele, Partidul Național

Liberal este cel mai aproape de liberalism. Aş adăuga că Partidul Național Țărănesc Creştin şi Democrat este cel mai aproape de democrația creştină. Şi că Partidul Social Democrat este cel mai DEPARTE de social-democrație.

1 februarie. Computerul meu a fost infestat de un virus, care îl închide automat după cinci minute de funcționare. Culmea este că de fiecare dată întreruperea este anunțată cu cinism. Pe ecran apare şi un cronometru care îşi începe numărătoarea inversă: 60 de secunde, 59, 58...

Acest cronometru nu poate fi făcut să dispară prin nici o manevră. In zadar dau clicuri, disperat, în zadar apăs pe diferite taste de comandă. Parcă aş avea pe birou o bombă cu ceas, care îşi continuă ticăitul implacabil: ...3, 2, 1... La 0, monitorul se întunecă şi computerul îşi încetează funcționarea.

Mă gândesc cu antipatie la inventatorul acestui virus. Mi-ar plăcea să-i apară şi lui pe frunte un cronometru care să-şi înceapă numărătoarea inversă: 60, 59, 58... In timp ce el mi-ar cere, îngrozit ajutorul, eu aş zâmbi angelic şi aş aştepta momentul 0.

7 februarie. Particip, la sediul PNȚCD, la o conferință de presă. Victor Ciorbea, care tocmai s-a întors de la Bruxelles, explică ziariştilor cum a reuşit să-i convingă pe democrat-creştinii din Parlamentul European să susțină cauza României, compromisă de PSD. Are şi alte noutăți de maxim interes: la congresul Partidului Popular s-a adoptat hotărârea de a se condamna comunismul în termeni la fel de severi ca fascismul; tot acolo s-a stabilit ca în Parlamentul European să nu fie admişi foşti lucrători ai polițiilor politice din țările est-europene (confirmare a valabilității punctului 8 al Proclamației de la Timişoara) etc. La un moment dat, în altă parte a clădirii, unde are loc o şedință a țărăniştilor din județul Ilfov, izbucneşte o ceartă şi se ajunge

repede la îmbrânceli şi admonestări. Drept urmare, numeroşi analişti politici şi operatori TV abandonează în grabă problemele Europei şi se reped să vadă încăierarea.

Seara, la ora 19, telespectatorii care urmăresc emisiunea de ştiri de la Pro TV află atât: la sediul PNȚCD a avut loc o încăierare.

8 februarie. Am pus la poştă, azi, o scrisoare către şeful Secției 8 Poliție Bucureşti, în care îi explic:

„In curtea interioară a blocului în care locuiesc (blocul 14 de pe Calea Moşilor nr. 268-270) hoții de oglinzi retrovizoare, de ştergătoare de parbriz, de roți de rezervă etc. vin la fel de firesc şi de frecvent ca țăranii care se duc în grădină la ei să recolteze zarzavaturi sau fructe.

Şi se mai întâmplă ceva. Uneori, seara târziu, până după miezul nopții, tineri dezmățați şi agresivi ascultă muzică de la casetofoanele - date la maximum - ale propriilor maşini şi vociferează strident, astfel încât e imposibil nu numai să dormim, dar şi să vorbim între noi, pentru că nu ne mai auzim.

Unde e «polițistul de proximitate» care să ne viziteze periodic şi să vadă ce se întâmplă? De ce nu trece nici o patrulă, niciodată, prin zona noastră?"

Aştept acum un răspuns. Deşi, de-a lungul anilor, Ia numeroasele scrisori pe care le-am mai trimis aceleiaşi instituții, n-am primit nici unul.

9 februarie. Aseară am făcut o tentativă de a ieşi la plimbare, dar după câteva minute am renunțat. Pe Calea Moşilor, la fiecare patru-cinci metri te întâmpină câte un cerşetor. Pe treptele de la intrarea într-un bloc stă zgribulită o bătrână, cu înfățişare de fostă profesoară, care, privind în pământ, îți cere bani pentru o pâine. Mai încolo, un băiat de nouă-zece ani, netuns şi nespălat, se uită cu jind în vitrina unei patiserii şi te imploră să-i cumperi şi lui o plăcintă. Instalat în mijlocul trotuarului, în calea trecătorilor, un bătrân prost îmbrăcat, dar demn, te opreşte şi îți explică, pe un ton confidențial, că are nevoie de bani pentru medicamente. La intersecția cu bulevardul Carol, o țigancă tânără, cu un copil în brațe, te însoțeşte câțiva paşi şi te roagă s-o ajuți, arătându-ți ca argument copilul cu ochii închişi şi fața învinețită de frig.

In câteva minute am terminat de împărțit banii pe care îi aveam la mine şi m-am întors acasă.

13 februarie. Sunt, ca în fiecare vineri, la ora 19,15, la *Realitatea TV,* unde realizez emisiunea *Un metru cub de cultură.* Invitații mei din această seară sunt doi scriitori: prozatorul Eugen Uricaru, preşedintele Uniunii Scriitorilor, şi poetul Ilie Constantin. Subiectul discuției: „Cum e să fii scriitor". Totul decurge bine... la început. Eugen Uricaru defineşte, cu finețe şi cu o diplomație de om de lume, condiția scriitorului român. La rândul lui, Ilie Constantin povesteşte, amuzându-se retrospectiv, cum a trăit el ca scriitor în Franța. Această atmosferă de comunicare calmă, prietenoasă se duce însă dracului când îmi spun şi eu părerea:

- Ar trebui să stabilim întâi cine e scriitor şi cine doar pretinde că e scriitor. In România există în momentul de față aproape 2.500 de membri ai Uniunii Scriitorilor şi încă aproximativ 5.000 de autori care, când îşi comandă cărți de vizită, scriu sub numele lor, cu emfază, „scriitor". Dintre toți aceştia, doar 40-50 sunt cu adevărat scriitori (şi numai patru-cinci mari scriitori). Ceilalți, scriind o literatură fără valoare, NU EXISTĂ ca scriitori.

Eugen Uricaru se înfurie şi afirmă, caustic, că un critic literar nu trebuie să fie un doctor Mengele care să stabilească cine are dreptul să existe şi cine nu. Paşnicul Ilie Constantin devine şi el agresiv, spunând că numai în perioada stalinistă a mai existat intenția de a ține sub control numărul de scriitori din România, prin înființarea unei şcoli de literatură.

In zadar explic că eu nu interzic nimic, că nu suprim pe nimeni, ci doar CONSTAT lipsa de talent a unor autori şi, implicit, inexistența lor ca scriitori. Pentru că îi denunț pe impostori sunt considerat, deopotrivă, fascist şi comunist. E greu să fii critic literar!

P.S. Adaug aici ceea ce am uitat să spun în cadrul emisiunii: dintre cei patru-cinci scriitori mari pe care îi avem în momentul de față, nici unul nu nu este atât de mare, încât să intereseze cu adevărat străinătatea. Şi încă ceva: mulți dintre pretinşii scriitori - de ordinul sutelor - care publică cărți şi dau autografe, maimuțărindu-i pe scriitori, nu cunosc limba română şi fac greşeli de gramatică.

14 februarie. Ce frumos sună: „gripă aviară!" Mi-ar plăcea să sufăr şi eu de aşa ceva. Sunt convins că aş avea şi succes la femei dacă, atunci când m-ar întreba de ce sunt melancolic, aş răspunde enigmatic: „sufăr de gripă aviară". O singură afecțiune are un nume mai melodios şi mai romantic: migrena.

15 februarie. Mă caută la telefon un cunoscut şi mă felicită. II întreb de ce.

- Pentru că în ultima vreme nu mai scrii articole împotriva lui Ion Iliescu. Ai înțeles cât bine a făcut României. '
- Nu ăsta e motivul. N-a făcut nici un bine. Dimpotrivă, ne-a nenorocit.
- Atunci... ți s-a făcut frică...
- Nici frică nu mi s-a făcut. Pur şi simplu, am început să mă simt caraghios. Sunteți atâția care îl iubiți, deşi trăiți tot mai prost. Este un fel de pasiune bolnăvicioasă, iar eu vă încurc. M-am dat deci deoparte, ca să îl puteți îmbrățişa în voie. Pupa-ți-l, mângâiați-l, ciupiți-l duios de obraji, până n-o să mai puteți!

17 februarie. Nimic nu mă enervează mai mult decât poeții mediocri care mă privesc cu compătimire pentru că sunt DOAR un critic literar, ceea ce înseamnă din punctul lor de vedere un spirit necreator. Este o nedreptate strigătoare la cer. Aş putea oricând să compun o carte de versuri - în numai câteva ore, dictând-o - mai bună decât toate cărțile lor la un loc.

Am şi scris, de altfel, în tinerețe, sute de poeme. Şi dacă am renunțat la ideea de a fi poet am făcut-o numai pentru că am înțeles că nu aş putea fi niciodată un mare poet, ca Nichita Stănescu, Emil Brumam sau Mircea Dinescu.

In mod surprinzător (pentru mine), după 1989 am scris foarte rar versuri. Cu totul, trei poeme. Trei poeme în aproape cincisprezece ani, adică în medie un poem la cinci ani! Şi toate - ocazionale.

Primul, *Balada lui Radu Vasile,* mi-a fost inspirat de modul cum a renunțat la postul de prim-ministru Radu Vasile, refuzând întâi să demisioneze şi cerând în cele din urmă o răsplată în schimbul demisiei. Textul cuprinde aluzii la personaje aflate atunci în prim-plan :

„Există-n lume-o țară-anume/ cu oameni trişti, dar puşi pe glume,/ o țară-n care orice bou/ zice că nu e bou, ci show,/ în timp ce marii ei bărbați/ la sărbători sunt fluierați./ In țara asta, imprecisa,/ care începe de la Tisa, dar nu ajunge pân'la Nistru,/ veni Vasile prim-ministru./ Făcut-a el ceva în viață? Desigur, şi-a lăsat mustață./ Dar ce mustață! De haiduc/ înregistrat în „Guiness book"/ Şi-apoi, se pricepea la toate,/ juca şi LEPŞA pe ouate./ Economist extraterestru/ şi om

politic ambidextru,/ el îşi conduse ţara lin/ spre locul de verdeaţă plin/ în care nu există chin,/ nici întristare, nici suspin./ Leul urca mereu în jos/ foamea
32 avea ceva frumos,/ iar hoţii, spunârid NU minciunii/ furau cinstit, în văzul lumii./ Trecu aşa un an de zile/ şi se emancipa Vasile./ Nu mai purta sacou în dungi,/ avea ciorapi ceva mai lungi,/ iar ghiulul îl dăduse-n dar/ (sau îl păstra în buzunar)./ Vocabularul dinainte/ şi-l completă cu cinci cuvinte/ şi-ntr-un moment înălţător/ simţi şi-un junghi de autor./ (încât, mergând la FMI,/ se-ntoarse doar cu poezii)./ Dar toate au şi un sfârşit./ Vasile, deci, fu mazilit/ când se credea mai norocos./ Ce trist a fost, ce furios!/ Chiar şi pe stradă, când vedea/ că-i taie calea cineva,/ el îl privea cu ochi piezişi:/ ce faci măi, nene, mă OPRIŞi?!/ Apoi... îşi reveni Vasile/ şi, după două sau trei zile,/ vându pe un preţ bun ceva./ Ştiţi ce-şi vându? Demisia./ Asta pe toate le întrece:/ ţara-l plăti numai să plece!/ Şi el plecă atunci, în fine,/ şi ţara merse mult mai bine."

Al doilea poem este dedicat lui Toma, copilul făcut acum câţiva ani de fratele meu, Florin, cu soţia lui, Mihaela. La prima aniversare a naşterii lui Toma, care e încântător, cuceritor şi frumos mirositor, am scris următoarele versuri:

„Tot ce e frumos pe lume,/ Şi lumina, şi aroma,/ A fost inventat anume/ Ca să-l bucure pe Toma.//Tot ce creşte în grădină,/ Şi cireşii, şi tecoma,/ Doar în faţa lui se-nclină,/ Micul prinţ pe nume Toma.// Chiar şi domnii cei mai ţepeni/ îşi abandonează goma/ Şi-şi reintră brusc în pepeni/ Când le-apare-n faţă Toma.// Soarele-ntâlneşte Luna,/ Spiritu-ntâl-neşte soma/ Cum visau dintotdeauna,/ Dar nu pot face un Toma.// Doar Florin şi Mihaela,/ Asta este axioma,/ Ştiu să dea din manivela/ Care-l fabrică pe Toma.// Toma, deci, în lume-i unic./ România, clironoma/ Fostului imperiu hunic/ îl serbează tot pe Toma.// Chiar şi Robinson şi Vineri,/ Chiar şi Hamlet şi fantoma,/ Se simt fără griji şi tineri/ Şi-l felicită pe Toma.// Dănţuieşte lumea-ntreagă/ (O aşteaptă, sigur, coma)/ Fiindcă-i este foarte dragă/ Ziua numelui lui Toma.// Iară eu, Alex, bătrânul,/ Pipăindu-mi calm zigoma/ Bag în mine ca hapsânul/ Şi-l sărut în gând pe Toma."

In sfârşit, al treilea poem l-am scris ca să.l omagiez pe Emil Brumaru (anul trecut, când a fost nominalizat pentru premiile „României literare"). In cuprinsul lui sunt parafrazate unele versuri ale sale, cum ar fi „Glycera are vergi cu care bate/ Nervoasă, portocalele prea dulci/ Şi-un păr cârlionţat de vechi păcate/ In care nu e bine să te-ncurci...":

„Brumaru are vergi cu care bate/ Sălbatic epitetele prea dulci/ Şi-un păr căzut de mari şi vechi păcate/ In care nu e bine să te-ncurci.// El doarme-n cărămidă, trist, la Iaşi/ Visând la fete roz din capitală,/ C-un pix de-argint le face copilaşi,/ Apoi, cerându-şi scuze, le înşeală.// In fiecare număr din Rom. lit./ îşi plânge-amar iubirile defuncte,/ Iar noi mereu avem de-nlocuit/ Cuvântul-mit cu *p* şi puncte-puncte.// înzăpezit printre scrisori de-amor/ Originale, dar şi apocrife,/ Brumaru-adună sârme vechi şi sfori/ în care vede tandre hieroglife.// El criticilor nu le dă la cap/ Cum fac atâția scriitori români,/ Ci stă cu ei închis într-un dulap/ Pe întuneric două săptămâni.// Nimeni nu ştie dacă-i maltratează,/ Dacâ-i răsfață cu un ceai rusesc/ Sau dacă de ceva îi operează,/ Dar la ieşire criticii zâmbesc."

Următorul poem, un imn de bucurie, am să-l scriu când vom scăpa de cei care conduc România în prezent. N-am nici o îndoială că ei, care sunt mari iubitori de poezie, vor avea grijă ca asta să se întâmple cât mai repede.

20 februarie. Citesc în ziare că, la Institutul Cultural Român, s-a ajuns la un blocaj, din cauză că Alexandru Mironov şi Cătălin Țîrlea au alte idei decât Augustin Buzura. Nu mă miră că Alexandru Mironov şi Cătălin Țîrlea au alte idei decât Augustin Buzura. Mă miră că Alexandru Mironov şi Cătălin Țîrlea au idei.

23 **februarie.** în cadrul unei discuții televizate, Constantin Dudu Ionescu, care s-a mutat de curând de la P.N.Ț.C.D. la P.U.R., încearcă să demonstreze că P.U.R. e pur. Eu credeam că numai P.A.C. a fost pac.

24 **februarie.** Aseară m-am plimbat până noaptea târziu prin oraş: Calea Moşilor, Ştefan cel Mare, Dorobanți, Dacia şi din nou Calea Moşilor. Intenția mea era să fac mişcare ca să mai slăbesc. Dar era nu să slăbesc, ci să dau de dracu! Am fost eroul următoarelor întâmplări: câini agresivi m-au atacat în haită, o prostituată insistentă, cu părul vopsit în roşu, m-a însoțit câțiva paşi, împotriva dorinței mele, şi apoi mi-a reproşat că a pierdut timpul cu mine, un țigan sumbru m-a acostat cu formula „Salut, barosane!" şi a încercat să mă convingă că mă cunoaşte, iar apoi m-a înjurat vehement, pentru că nu i-am dat atenție, o maşină, condusă de un tânăr apucat, era să mă lovească pe o trecere de pietoni şi, în sfârşit, un bețiv mi-a propus să-mi vândă un câine, evident furat. N-am întâlnit nici un polițist. Doar un jandarm care alerga, cu părul vâlvoi şi cu cascheta în mână, încercând să prindă un... tramvai.

25 **februarie.** După plimbarea nocturnă de alaltăieri am devenit suspicios. Ieri seară, întorcându-mâ acasă, înainte de a intra în curtea interioară a blocului în care locuiesc, mi-am făcut un „box" din legătura de chei din buzunar. Este o metodă simplă şi ingenioasă: cheile trebuie scoase printre degetele mâinii făcute pumn, în timp ce inelul de care sunt prinse rămâne în interiorul pumnului. Astfel înarmat, am înfruntat întunericul şi, după numai câteva secunde, am simțit pe cineva în spatele meu. M-am întors fără grație, dar repede, şi m-am pregătit să-l lovesc. Ar fi fost îngrozitor dacă aş fi făcut-o. Nu era un răufăcător, era un vecin. M-a şi salutat afectuos şi n-a înțeles de ce mi-am băgat repede mâna în buzunar, în loc să i-o strâng pe a lui, care a rămas întinsă în zadar.

26 februarie. Aştept autobuzul în fața Liceului „Virgil Madgearu". Câțiva elevi ies din curtea liceului, vorbind deocheat despre o profesoară a lor. Sunt gata să mă indignez, dar mă las în voia amintirilor.

In 1962, aveam 15 ani şi eram elev în clasa a VUI-a a Liceului „Petru Rareş" din Suceava. Profesoara de română, Viorica Breabăn, era o femeie tânără şi frumoasă. La lecțiile ei, în loc să fiu atent la ce spunea, îi desenam în caiet buzele senzuale. Făceam şi ceva mai rău decât atât: o rugam să-şi scrie planul lecției cu creta pe tablă *foarte sus,* pretextând că numai astfel pot să-l văd din ultima bancă în care mă aflam. De fapt, voiam s-o fac să se ridice pe vârfuri, ca să-i studiez picioarele.

Nu mă mai indignez. Mă sui în autobuz, care tocmai a sosit în stație.

27 februarie. Constat că „termopanul" de proveniență germană pe care l-am instalat la camera mea de lucru, ca să am linişte, mă apără, într-adevăr, de zgomotul făcut de motoarele de maşini, de alarmele auto şi de cei care îşi bat - cu un fel de ură - covoarele. In schimb, nu reuşeşte decât să atenueze strigătele tinerilor, isterizați de venirea primăverii. Mă simt inundat de un val de mândrie patriotică: strigătele româneşti trec şi printr-un geam nemțesc!

28 februarie. Plouă, cu fulgere şi tunete, în februarie! Deschid televizorul şi dau peste un interviu cu Ion Iliescu făcut de Stela Popescu, la Cotroceni. Pe un perete al biroului preşedintelui poate fi văzută o icoană. Acum înțeleg de ce fulgeră şi tună. Dumnezeu urmăreşte şi El din cer emisiunea.

1 martie. Cumpăr flori şi mărţişoare, pentru cunoscutele mele. Pe vremea când eram elev de liceu, la Suceava, florile erau rămurele cu „mâţişori", pe care le luam din sălciile de pe malul râului, iar mărţişoarele le făceam eu singur, sub îndrumarea mamei, din fire de mătase roşie şi albă.

Momentul mult aşteptat era acela în care le prindeam colegelor mele mărţişoarele în piept, în partea stângă. Cu o mână ridicam puţin stofa bleumarin a uniformei, iar cu cealaltă înfi-geam în ea acul cu gămălie, cu grijă, ca să nu înţep sânul care se afla dedesubt şi palpita. Fetele roşeau, dar nu protestau, pentru că nu abuzam de situaţie. Iar eu eram fericit. Dacă m-ar fi întrebat atunci cineva ce aş vrea să devin „în viaţă", i-aş fi răspuns: prinzător de mărţişoare în pieptul domnişoarelor.

2 martie. Sunt fericit. Mi-am procurat un acaricid foarte bun (ceea ce înseamnă uleios, persistent, cu putere mare de ucidere). Am să-l folosesc împotriva duşmanilor mei.

P.S. Duşmanii mei sunt păduchele de San José şi păianjenul roşu, care au avut neruşinarea să-şi depună ouăle în scoarţa pomilor sădiţi şi îngrijiţi de mine. Pe păduche, care are un titlu nobiliar, „de San José", mi-l închipui rotofei şi îngâmfat, cu dantele ample la guler şi la mâneci. Iar păianjenul roşu este fără îndoială un terorist de extremă stângă, obişnuit să meargă cu paşi mari şi repezi şi să privească lumea pieziş.

3 martie. Am găsit soluţia pe'ntru redresarea turismului în România. E simplă. Trebuie doar să declarăm întreaga ţară

no

muzeu. Turiştii străini ar putea vedea, cu emoţie, ritualuri din evul mediu practicate la ţară, pentru alungarea strigoilor, căruţe din secolul nouăsprezece circulând pe străzile oraşelor, ca şi un înalt demnitar comunist din a doua jumătate a secolului douăzeci instalat într-un palat şi conducând România, DUPĂ ce aceasta a devenit membră a NATO.

4 martie. Dacă ar trăi azi, Eminescu ar putea fi acuzat de „hărţuire sexuală". Este vorba de obiceiul său de a fixa cu privirea geamul femeii iubite:

„La geamul tău ce strălucea/ Privii atât de des..."

Este foarte probabil însă că femeia iubită de el ar locui la bloc, astfel încât nu s-ar putea stabili cu precizie la ce fereastră se uită poetul şi instanța l-ar absolvi de răspundere.

5 **martie.** II compătimesc pe Victor Ponta. Noua lui funcție are o denumire imposibilă. Mi-l închipui întorcându-se victorios acasă:

- M-au făcut ministru!

Nevasta lui va fi tentată, fără îndoială, să-l întrebe:

- Ce fel de ministru?

Iar el va trebui să răspundă:

- Ministru pentru implementarea aquis-ului comunitar. Cum va reacționa la auzul acestei formule biata femeie îmi

vine greu să-mi imaginez. Poate va scăpa din mână farfuriile pe care voia să le aşeze pe masă. Sau poate va rămâne încremenită de uimire, în timp ce laptele pus la fiert va da în foc.

6 martie. Mă opreşte pe stradă un cunoscut, care mă întreabă, ca să mă tachineze:

- Cum mai stai, Alex, cu dragostea? Fac greşeala şi intru în joc:
- Prost, ca de obicei.

Plin de solicitudine, cunoscutul meu începe să-mi explice cum se cucereşte o femeie. O face fără umor, pe un ton didactic:

- Principala chestie e să o prinzi pe tipă singură...
- Pe stradă?

-A, nu. Undeva, într-o încăpere...

încerc să arunc totul în derizoriu, ca să încheiem discuția şi să-mi văd de drum:

- Poate fi şi la serviciu?

Profesorul meu de cucerit femeile nu găseşte nimic de râs:

- Poate fi şi la serviciu, după ce pleacă toți. Uite cum faci, treaba e simplă. O prinzi de mâini şi te uiți drept în ochii ei...

- Şi dacă se supără? Dacă îmi întoarce spatele?

- N-are când. Trebuie să o iei repede. Te uiți în ochii ei şi îi spui că nu poți fără ea. Că o visezi şi noaptea.

- Şi dacă îmi aduce aminte că sunt însurat?

- îi spui că nevasta nu te înțelege, că viața ta conjugală e un chin.

- Dar nevasta mă înțelege şi viața mea conjugală e plăcută...

- Nu contează! Vrei sau nu vrei s-o ai pe tipă?

Trebuie să zic că vreau. Altfel ar putea crede că nu-s bărbat.

- Vreau.

- Atunci faci cum îți spun eu. Vorbeşti fără întrerupere, nu o laşi să se dezmeticească o clipă. Şi o studiezi. Sunt câteva indicii clare de care trebuie să ții seama. Dacă încep să-i strălucească ochii, dacă ține gura întredeschisă şi dacă respiră mai repede decât de obicei...

- De unde să ştiu cum respiră de obicei?

- Nu se poate să nu-ți dai seama. Ei, când constați toate chestiile astea, o ataci. O trânteşti pe un fotoliu, pe un birou, sau chiar pe jos, dacă e covor.

- O să creadă că sunt nebun...

- N-o să aibă timp. Lucrul cel mai important tocmai ăsta este. Să nu-i dai timp de gândire. Ai reținut? Repet: ochii strălucitori, gura întredeschisă, respirația precipitată. Şi ataci. Rapid, fără ezitare. Dacă pierzi momentul, s-a dus dracului totul.

Ii mulțumesc şi mă despart de el în grabă. Ce caraghios! Parcă mi-ar fi dat lecții de vânătoare. Râd, cu un sentiment de superioritate. Totuşi, în minte îmi răsună mereu, ca un refren: ochii strălucitori, gura întredeschisă, respirația precipitată.

7 martie. Mă obsedează funcția lui Victor Ponta. Ca să mă conving dacă n-am luat-o cumva razna, fac o experiență. Când sunt întrebat - la policlinică, unde m-am dus pentru nişte analize - cu ce mă ocup, răspund:

- Cu implementarea aquis-ului comunitar.

Asistenta care îmi ia datele ridică ochii de pe tastatura computerului şi mă priveşte stupefiată. O liniştesc repede:

- Am glumit.

Zăpăcită, ea lasă necompletată rubrica referitoare la ocupație şi trece la alte întrebări.

10 martie. A dispărut Silvester, motanul cumnatului meu. întreaga familie îi deplânge presupusa moarte. Eu însă pariez cu mama Domniței (întotdeauna evit vulgarul cuvânt „soacră") că motanul, plecat într-o aventură

amoroasă de primăvară, se va întoarce nu numai viu şi nevătămat, ci şi triumfător. Suma pusă în joc este de o sută de mii de lei.

11 **martie.** Stau de vorbă, la Uniunea Scriitorilor, cu Vintilă Corbul, scriitor român stabilit în Franța, autor de best-seller-uri internaționale, acum în vârstă de 87 de ani. **II** întreb cum găseşte timp să scrie mii de pagini, în care valorifică o documentație imensă (numai pentru romanul *Asediul Romei - 1527,* recent

M i

apărut, a trebuit să studieze zeci şi zeci de tratate de istorie, geografie, religie, filologie etc). îmi spune care este programul său:

- Lucrez şaisprezece ore pe zi. Patru - mă relaxez: mănânc şi îmi plimb câinele. Iar alte patru - dorm.

Doarme numai patru ore pe zi! Mulți dintre cunoscuții mei, din România, dorm aproape toată ziua. Mi-e şi frică să le dau telefon. întotdeauna există riscul să-i trezesc şi să mă simt vinovat. La 8 dimineața nu îi sun niciodată. Ar fi o crimă. Dar şi la 10 dacă încerc îi găsesc adeseori dormind. După-amiază, bineînțeles, mă abțin să-i caut. Trebuie să-şi facă siesta. însă şi la 7 seara se întâmplă frecvent să-mi răspundă cu o voce răguşită şi ursuză, nerăbdători să se întoarcă în pat. Doar câte unul, mai politicos, îmi găseşte o scuză:

- Lasă, Alex, ai făcut bine că m-ai trezit. Oricum voiam să mă uit la emisiunile de ştiri, să aflu şi eu ce se mai întâmplă în țara asta.

în țara asta însă nu se poate întâmpla mare lucru, dacă aproape toată lumea doarme.

1**2** martie. La emisiunea *Un metru cub de cultură* pe care o fac la Realitatea TV vin ca invitați Mircea Albulescu şi Radu Vasile. Amândoi au farmec, fiecare în felul lui. Mircea Albulescu, un copil răsfățat, în vârstă de şaptezeci de ani, hirsut şi cu sprâncenele fioroase, cere operatorilor să-l facă să arate frumos. Radu Vasile, un perfect om de lume, îmbrăcat integral în alb (un fel de Albă ca Zăpada a politicii româneşti!), descoperă că şi decorul e alb, ceea ce înseamnă că pe ecran nu i se va vedea decât capul.

Ce simpatici sunt oamenii politici români când nu fac politică!

14 **martie.** Zi de doliu național pentru românii care au căzut victime atentatelor teroriste din Spania. Pe cât de mult mă impresionează soarta celor morți sau răniți, pe atât mă indignează zgomotoasa retorică a compasiunii, dezvoltată de guvernanți, cărora nu le este ruşine că, din cauza modului cum conduc ei țara, românii au ajuns să cerşească locuri de muncă în străinătate.

15 **martie.** S-a întors Silvester. Primesc o sută de mii de lei, felicitări şi sunt declarat clarvăzător.

De fapt, nu sunt clarvăzător. Pur şi simplu l-am înțeles pe Silvester ca... bărbat.

P.S. Previziunea mea n-a fost întrutotul exactă. Spuneam că Silvester se va întoarce viu, nevătămat şi triumfător. In realitate, s-a întors doar viu şi triumfător.

19 martie. Am primit răspuns, prin poştă, de la şeful Secției 8 Poliție Bucureşti, la un apel patetic al meu privind situația blocului de pe Calea Moşilor 268-270, a cărui curte interioară este frecventată, aproape în fiecare noapte, de hoți, de tineri dezmățați care beau şi ascultă muzică la casetofoane date la maximum, de necunoscuți care probabil se droghează, judecând după seringile de unică folosință găsite a doua zi de gunoieri. Şeful Secției 8 Poliție, subcomisarul Eugen Găluşcă, mă asigură că s-au luat măsuri de „intensificare a activității de patrulare în zonă".

Nu sunt vorbe în vânt. In ultimele nopți, eu, care nu dorm şi lucrez până aproape în zori, am observat, într-adevăr, că o maşină a Poliției pătrunde silențios, la cele mai neaşteptate ore, în curtea interioară a blocului. Sunt emoționat. Este pentru prima dată în viața mea când o instituție a statului român ia în considerare o sesizare făcută de mine. Am prilejul astfel,

no

la vârsta de cincizeci şi şase de ani, să mă simt, în sfârşit, cetățean al țării mele.

21 martie. Plimbare prin Parcul Tineretului, după o vizită făcută unor prieteni. Pe malul lacului, o pancartă pe care scrie: „Scăldatul interzis!", „Pescuitul interzis!". Lipseşte doar „Uitatul la apă interzis!".

„Scăldatul interzis!" scrie şi pe marginea unui imens bazin prevăzut cu țâşnitori. Cine încalcă interdicția are prilejul să constate că în bazin nu există un

strop de apă. Inscripția ar trebui reformulată astfel: „Chiar dacă nu e apă, scăldatul tot interzis rămâne!"

Luând în considerare aspectul parcului, cred că în perimetrul lui funcționează şi alte interdicții, nescrise: „Maturatul aleilor interzis!", „Greblatul ierbii interzis!", „înlocuirea pomilor uscați interzisă", „Repararea băncilor stricate interzisă!".

22 martie. Antena 1 a difuzat aseară o anchetă despre miliardele de lei câştigate de vrăjitoare prin înşelătorie. Dar tot Antena 1 şi tot aseară a difuzat un reportaj despre o aşa-zisă minune petrecută într-o biserică dintr-un sat, unde din ochii Maicii Domnului de pe o icoană curge o substanță unsuroasă, considerată „mir". Este absurd să combați ignoranța şi, în acelaşi timp, să cultivi ignoranța în rândul telespectatorilor. De altfel, de paisprezece ani încoace televiziunile asta fac: întrețin confuzia. Falşi prezicători de cutremure, astrologi şi „specialişti" în zodii, vraci, pretinşi yoghini, indivizi cu facultăți „paranormale", desprinşi cu toții parcă din evul mediu, sunt aduşi pe micul ecran într-o alternanță iresponsabilă şi de prost gust cu oamenii de ştiință.

La asta mă gândeam, mergând pe stradă, când m-am întâlnit față în față cu un cunoscut scriitor. Era copleşit de tristețe.

- Vi s-a întâmplat ceva? l-am întrebat.
- Trebuie să plec săptămâna viitoare la New York...
- Dar ăsta e un motiv de bucurie. Vă e teamă de atentate?

- A, nu. Dar mi-am făcut horoscopul şi nu e săptămâna mea cea mai bună.

Nu mi-a venit să cred. Brusc, toată admirația pe care o aveam față de el s-a prăbuşit. M-am întors acasă abătut, gândin-du-mă că am scris de nu ştiu câte ori, elogios, despre un prost.

26 martie. O glumă reuşită a lui Varujan Vosganian, care a fost azi invitatul meu, ca şi Ştefan Cazimir, la emisiunea *Un metru cub de cultură* de la Realitatea TV. Comentând ştirile din ziare potrivit cărora unii spectatori au murit de inimă după ce au văzut filmul „Patimile lui Isus" în regia lui Mell Gibson, Varujan Vosganian a adăugat: „Chiar şi Isus a murit, în timpul filmului".

Şi Ştefan Cazimir a fost inspirat. Când i-am explicat că, student fiind, am făcut un seminar cu Nicolae Manolescu, el a exclamat: „Şi eu am făcut un seminar cu Nicolae Manolescu!". Am rămas consternat, întrucât ştiam că sunt

mult mai tânăr decât Ştefan Cazimir. Ştefan Cazimir a avut însă grijă să-mi explice: „Am făcut un seminar cu el, eu ca profesor şi el ca student."

Din nefericire, glumele astea s-au spus - ca de obicei - înaintea emisiunii, când stăteam de vorbă la o cafea.

28 martie. Sunt la Ateneul Român, în loja oficială, împreună cu Domnița şi prietenii noştri, Ana Diculescu, avocat celebru, şi soțul ei, poetul Coman Şova, la spectacolul „Artiştii pentru artişti". Ion Caramitru, organizatorul spectacolului, a avut ideea - foarte şic - ca în loja oficială să nu stea, ca de obicei, Ion Iliescu, Adrian Năstase, patriarhul Teoctist, Răzvan Theodorescu & comp., ci oameni ca noi. Mă gândesc că niciodată în ultimii patru ani media de inteligență a spectatorilor din această lojă n-a mai fost atât de ridicată.

29 martie. Aştept troleibuzul 79 în Piața Romană, lângă fostul WC public, acum o ruină năpădită de gunoaie şi buruieni, îşi fac apariția doi englezi, un bărbat şi o femeie, amândoi în vârstă, cu figuri distinse. Remarcă WC-ul şi tresar, apoi grăbesc pasul. Au expresia unor oameni speriați, care au nimerit din greşeală într-o țară stranie şi vor să ajungă cât mai repede la ei acasă.

Reacția lor mă face să studiez mai atent ceea ce a rămas din WC-ul de altădată. Imaginea, cu care mă obişnuisem şi nici nu o mai observam, este într-adevăr terifiantă. în plin centru al Bucureştiului, într-o piață celebră prin care trec maşini luxoase, se cască un fel de grotă, cu trepte de ciment crăpate şi dislocate, peste care s-au depus de-a lungul timpului frunze uscate, cutii de bere, pungi de plastic şi excremente. Undeva, în josul scării, se vede o uşă de fier ruginită, încuiată cu un lacăt, pe care nu l-a mai deschis nimeni de ani de zile. în crăpăturile cimentului au crescut plante țepoase şi prăfuite.

Trecătorii care au nevoie de un WC şi nu cunosc locul coboară în regim de urgență pe trepte şi abia jos descoperă uşa încuiată. După ce şi-au pus atâtea speranțe în singurul WC din zonă, descoperit după îndelungi căutări, nici o forță din lume nu-i mai poate opri să facă ce au de făcut în fața uşii.

30 **martie.** O nouă modă, în autobuze, troleibuze şi tramvaie: băieții țin câte o fată pe genunchi, probabil din modestie, ca să ocupe câte un singur loc şi să lase astfel cât mai multe scaune libere pentru oamenii în vârstă.

31 **martie.** Comunismul a fost în esența lui un regim *criminal,* nu în sensul că toți comuniştii ar fi omorât oameni, ci în acela că s-a situat de la început până la sfârşit, şi teoretic, şi practic, în afara legii. Această afirmație

tranşantă, zguduitoare prin adevărul ei, a fost făcută de Vladimir Tismăneanu la ora 21, la Clubul Prometheus, cu prilejul lansării cărții sale *Scopul şi mijloacele. Eseuri despre ideologie, tiranie şi mit.* La ora 23, acelaşi Vladimir Tismăneanu a apărut la un post de televiziune împreună cu Ion Iliescu, care o viață întreagă a slujit comunismul. Şi nu numai că a apărut împreună cu el, dar l-a ridicat în slăvi, lăudându-l cu atât entuziasm, încât Ion Iliescu însuşi s-a simțit la un moment dat jenat şi şi-a lăsat privirea în jos.

1 aprilie. In ziua de 25 martie, acum o săptămână, Marta Pe-treu mi-a expediat, din Cluj, o carte prin poştă. Pentru că aveam nevoie urgentă de această carte, mi-a trimis-o prin „prioripost", plătind, bineînțeles, o taxă în plus. Am aşteptat plicul cu nerăbdare, în fiecare zi, de dimineața până seara, iar când am lipsit de acasă am lăsat pe cineva în locul meu, „de serviciu". Şi totuşi, poştaşul nu mi-a adus-o. A venit, în sfârşit, ieri (după aproape o săptămână, deşi termenul este de 48 de ore), dar, ca să nu urce până la etajul trei, unde locuiesc, mi-a lăsat un „aviz" la cutia de corespondență de la parterul blocului.

In România „prioripost" merge „prioriprost".

2 aprilie. Sunt gras, dar nu mă simt gras, mă simt deghizat în gras. Stau, de exemplu, pe un scaun în autobuz şi lângă mine se aşază o femeie tânără şi frumoasă. înşelată de modul cum m-am deghizat, ea crede că sunt doar un individ gras şi inofensiv, care nu contează ca bărbat. Drept urmare, se reazemă fără grijă de mine, îşi aşază picior peste picior, îmi atinge obrazul cu părul care îi flutură la fiecare mişcare a capului. Habar n-are că, din adâncurile deghizajului meu, o pândesc ca o fiară şi sunt gata s-o înhaț.

3 aprilie. Radu Anton Roman, realizatorul celei mai bune emisiuni TV de cultură din România (cine crede că „Bucătăria lui Radu" este doar o carte de bucate televizată se înşeală) mi-a făcut un cadou extraordinar: un scaun-balansoar imens, pe măsura mea, un adevărat jilț împărătesc. Confecționat exclusiv din lemn, scaunul are un mecanism ingenios (bazat pe forme trape-zoidale articulate) care îți permite să te legeni în el uşor, plutitor, fără teama că te-ai putea da peste cap. Când stau în brațele lui (căci aşa mă simt, îmbrățişat), îmi vine să cred că n-am greutate sau că mă aflu într-un vehicul care merge pe perne de aer.

5 aprilie. Domnița a cumpărat pentru Paşte, de la Obor, un miel, care adus acasă s-a dovedit a fi porc (un porc mic, fără cap şi picioare ca să nu se

vadă ce e). Indignată, Domnița s-a dus din nou la Obor şi a întrebat-o pe vânzătoare de ce e mielul porc. Vânzătoarea i-a răspuns:

- Pare porc. Pentru că e ied.

Exact ca în bancul cu copilul care se plimbă împreună cu tatăl lui prin pădure:

- Tată, de ce sunt roşii murele? Eu ştiam că sunt negre.
- Pentru că sunt încă verzi.

8 **aprilie.** Nu-mi vine să cred că Gregorian Bivolaru - sinistru beneficiar al ignoranței unor semeni - este susținut de atâția publicişti. Printre ei, Gabriel Andreescu însuşi, care părea un om responsabil şi care acum se poartă de parcă l-ar durea în guru de ce se întâmplă în România. Poate că este vorba, totuşi, de alt Gabriel Andreescu decât cel pe care îl ştiam.

9 **aprilie.** Pe furgoneta neagră a unei firme de pompe funebre scrie cu litere argintii: „Oferim servicii complete." Oare ce vor să spună? Că te şi omoară?

10

10 aprilie. Şase „aurolaci" s-au stabilit pentru multă vreme judecând după patul pe care şi l-au adus cu ei - la doi paşi de intrarea în blocul nostru. Sunt foşti copii ai străzii maturizați grotesc. Vorbesc nearticulat şi răguşit, au hainele scorțoase de murdărie şi duc din când în gând la gură punga cu aurolac. Mă gândesc că de acum înainte va trebui să o însoțesc pe Domnița - ca un body-guard - ori de câte ori va ieşi din casă. Mi-aduc aminte însă că în România există poliție şi sun la Secția 8. în mai puțin de cinci minute, sosesc două echipaje care eliberează locul, cu tact, fără să bruscheze pe nimeni. Numai la New York am mai văzut intervenții atât de prompte şi eficiente.

P.S. La New York însă există şi instituții care se ocupă sistematic de integrarea socială a copiilor străzii şi nu lasă totul în seama Poliției.

11 aprilie. La masa de Paşte, momentul cel mai animat este cel în care se ciocnesc ouăle. îi studiez pe cei din jurul meu şi constat:

1. Mulți dintre ei se simt dezamăgiți descoperind că ouăle li se sparg în mâini, înainte de a le ciocni, fiind ouă de crescătorie, cu coaja fragilă.
2. Toată lumea face aluzii la ouăle lui Adrian Năstase. Se poate spune că o parte din Adrian Năstase a intrat deja în istorie.

12 **aprilie.** Fiul unor cunoscuţi, elev de liceu, mă întreabă la telefon ce înseamnă „şăgalnic". îi răspund: „în stilul lui Chagall".

13 **aprilie.** Sunt la ţară, în grădina mea, fericit că s-a anunţat „vreme urâtă". Iată, că într-adevăr, începe să plouă şi pomii, iarba, viţa de vie se însufleţesc, se bucură fremătător, am impresia că şi cresc sub ochii mei. Trebuie să fii foarte insensibil ca să numeşti „vreme urâtă" căderea unor ploi aşteptate în aprilie-mai de milioane de oameni.

12.2

I-am şi spus aseară, în gând, unei crainice care prezenta buletinul meteorologic: „Urâtă eşti tu!".

14 aprilie. întâlnire cu Gigi Becali la sediul său din luxosul hotel „Marriott". Este un om de atitudine, curajos şi cu bun-simţ. Şi, aşa necultivat cum este, îi pasă de ce se întâmplă în România. Nu înţeleg de ce se arată atâţia intelectuali oripilaţi de prezenţa lui printre candidaţii la preşedinţia ţării. Vasăzică le place Ion Iliescu, cu gândirea lui marxist-leninistă brânzită, şi nu le place Gigi Becali, pentru că nu e destul de elevat.

Mi-am notat opinia lui Gigi Becali în legătură cu... filosofii români: „Noi nu avem filosofi, avem numai nişte persoane care vorbesc despre filosofie."

Culmea este că exact aşa cred şi eu.

16 aprilie. O cunoscută îmi povesteşte prin ce a trebuit să treacă ca să facă un act de caritate. Acum două săptămâni, într-un moment de elan, i-a venit ideea să invite un copil orfan, de la o casă de copii, să petreacă zilele de Paşte la ea în familie. Prima reacţie negativă a venit din partea colegilor de serviciu şi a prietenilor, care au avertizat-o că face o prostie cât ea de mare. Apoi, a avut de înfruntat ostilitatea celor care conduc casa de copii. în loc să o felicite şi să-i mulţumească pentru generoasa iniţiativă, au primit-o încruntaţi, au obligat-o să îndeplinească formalităţi complicate şi până la urmă i-au spus că tot nu-i pot da aprobarea. De-abia după ce au primit un cadou, l-au lăsat, în sfârşit, pe copil să evadeze pentru câteva zile din închisoarea în care ajunsese fără vină - doar pentru că îi muriseră amândoi părinţii.

Când a ieşit în oraş şi a călătorit cu metroul, copilul (în vârstă de doisprezece ani) a avut reacţia de uimire şi spaimă a unui

12.4

sălbatic, de unde reieşea că nu mai fusese scos la plimbare *niciodată.*

18 aprilie. încerc în zadar să descifrez felul de a fi al lui Dinu Patriciu, pe care l-am invitat la emisiunea *Un metru cub de cultură.* Este un om cultivat, misterios şi melancolic. înainte de emisiune, cu câte o ceaşcă de ceai în fată, discutăm despre cultura română dintre cele două războaie mondiale. Puţini scriitori români se pot pronunţa cu atâta competenţă şi originalitate asupra perioadei noastre interbelice ca acest om de afaceri.

Pe parcursul emisiunii, dezvoltă, de asemenea, idei îndrăzneţe, într-un stil cuceritor. Explică, de exemplu, că de la un anumit venit în sus, când nu mai are nevoie de bani pentru a asigura bunăstarea familiei lui, omul de afaceri este animat de *spirit ludicîn* ceea ce întreprinde.

La plecare, îl conduc şi îl urmăresc cu privirea suindu-se într-o maşină lungă şi argintie. Simt o undă de nostalgie gân-dindu-mă că nu vom putea sta de vorbă şi în alte împrejurări. Oamenii bogaţi din România îşi închipuie în mod greşit că toţi scriitorii care îi caută vor să le ceară bani. Aceeaşi presupunere o fac, automat, şi consilierii, secretarele, body-guarzii care îi înconjoară. Nu mi-ar plăcea să fiu privit, nici măcar o clipă, ca un solicitant.

19 aprilie. Recitesc ce am scris ieri şi mă gândesc că oamenii bogaţi au de fapt motive să fie precauţi. în jurul multora dintre ei gravitează zeci de cerşetori de lux. Li se întâmplă, la o scară mai mare, ceea ce mi se întâmplă şi mie ori de câte ori îmi cumpăr o merdenea de la o patiserie din Piaţa Amzei; sunt asediat de cerşetori şi-mi stă mâncarea în gât.

Acum câteva săptămâni, aflându-mă acolo, l-am jignit grav, din greşeală, pe actorul şi scriitorul Radu Iţcuş, pe care îl admir de multă vreme, dar cu care mă întâlnesc rar. Nebărbierit, îmbrăcat neglijent (ieşise să-şi facă în grabă cumpărăturile), Radu Iţcuş s-a bucurat când m-a văzut şi a venit cu mâna întinsă spre mine, iar eu, orbit de enervare, pentru că până atunci fusesem hărţuit de cerşetori, nu l-am recunoscut şi l-am repezit ca pe unul dintre ei.

22 aprilie. Sunt în acceleratul 661, în drum spre Iaşi. Mi-am luat bilet la geam, ca să văd peisajul, dar nu văd nimic. Geamul este aburit pe dinafară - aşa

cred inițial - şi încerc să-l şterg, ignorând avertismentul care mă încânta atât de mult în copilărie: „E pericoloso sporgersi!" Aflu, într-un târziu, că aşa sunt toate geamurile din acest tren, întrucât au fost spălate cu un detergent care le-a opacizat.

In mintea mea, exact cu acest detergent îi spăl pe lucrătorii de la SNCFR care se ocupă de curățenia vagoanelor.

23 aprilie. Mă plimb prin Copou, pe sub arbori bătrâni. Ie-şencele sunt frumoase, dar fiecare are pe lângă ea câte un nesuferit de bărbat (de obicei, ras în cap şi cu cercei în urechi), care o ține strâns, posesiv pe după mijloc. Singura care e neînsoțită se agită într-un perimetru de câțiva metri şi se uită nervoasă la ceas. In curând o să apară, fără îndoială, măgădăul pe care îl aşteaptă.

24 aprilie. Mă număr printre cei care vor primi câte un premiu din partea revistei „Convorbiri literare". Festivitatea de înmânare a premiilor are loc la Ateneul Tătăraşi. Fiecare premiat aduce mulțumiri celor care le datorează, într-o mai mică sau mai mare măsură, ceea ce a realizat. Compun şi eu o listă de mulțumiri:

„Mulțumesc soției mele, mulțumesc soțiilor celorlalți critici literari din România, mulțumesc lui Ion Iliescu, mulțumesc lui

Miron Cozmâ, a, nu, lui Miron Cozma nu-i mulțumesc, pentru că i-a mulțumit deja Ion Iliescu, mulțumesc lui George Bush..."

Un neamț, căruia i se acordă şi lui un premiu, pentru că a tradus scrieri româneşti în germană, înțelege - lipsit de umor - că l-am linguşit pe Iliescu şi declară că lui i s-ar părea deplasat să-i mulțumească lui Schroeder.

25 **aprilie.** Revin în Bucureşti, după o absență de trei zile. Pe peronul Gării de Nord un tânăr cu figură de infractor mă întreabă dacă nu vreau un taxi. Sigur că vreau, dar mă prefac că nu-**l** văd. Sunt convins că, o dată suit în maşina lui, aş dispărea fără urmă, spre bucuria Luminiței Marcu şi a lui Costi Rogo-zanu de la „Evenimentul zilei".

26 **aprilie.** Noutăți în Bucureşti: a mai crescut stratul de praf de pe străzi şi s-au înmulțit gropile din asfalt. în rest, nici o schimbare. Guvernul n-a căzut, Ion Iliescu nu şi-a dat demisia. Dacă aş lipsi din Bucureşti şi treizeci de ani, aş găsi, la întoarcere, aceeaşi situație.

27 **aprilie.** Am aflat, totuşi, o noutate: în unele cartiere, porumbeii sălbatici sunt ademeniți cu pâine şi prinşi cu ajutorul unor plase de către oameni

săraci care n-au bani de mâncare, în mod curios, tocmai aceşti oameni votează de obicei PSD-ul. Probabil, fiecare porumbel poartă câte o tăbliță pe care scrie: „din fondul special al Guvernului României".

28 **aprilie.** Aseară, nu puteam să adorm, obsedat de zâmbetul sfidător-insinuant al lui Dan Matei Agaton, pe care îl văzusem la televizor. Oameni ca el nu trebuie priviți înainte de culcare. Am fost nevoit să număr până la 1000 şi ceva pentru ca figura lui să mi se şteargă încet-încet din minte.

30 aprilie. Am ieşit cu câțiva prieteni la iarbă verde (care era însă galbenă). înjur toată lumea asculta manele la casetofon,

cu sonorul dat la maximum. Ne-am mutat la un kilometru distanță, dar şi acolo au venit în scurt timp mai mulți tineri care au început să asculte manele şi chiar să danseze în ritmul lor lălăit-plângăreț. învinşi, ne-am întors acasă (fiecare la casa lui). Olanda e țara lalelelor, România - țara manelelor.

1 mai. Aştept în fiecare an cu interes ziua de 1 mai ca să mă aşez voluptuos în fotoliu şi să aflu de la televizor că în diferite țări comuniştii turbulenți au încasat-o din nou. Nici de data asta nu am fost dezamăgit. I-am văzut pe freneticii adepți ai marxism-leninismului întâmpinați de polițişti cu bastoane de cauciuc şi tunuri de apă şi am simțit plăcerea pe care o simt alții uitându-se la filme X.

La noi s-a agitat un singur comunist, Ion Iliescu, care a tunat şi a fulgerat împotriva capitalismului, iar poliția, dând dovadă de înțelepciune, l-a considerat un caz izolat, şi l-a lăsat să se liniştească de unul singur.

2 **mai.** Toată presa cântă, râde şi dansează (ca Moscova din filmul de acum patruzeci de ani) pentru că echipa de fotbal a României a bătut-o pe aceea a Germaniei. Nu contează că zece noi țări au intrat în Uniunea Europeană şi că noi NU figurăm printre ele. Important este că meciul s-a încheiat cu 5-l. Pe prima pagină a unor ziare scrie cu litere mari: „Le-am dat jos pantalonii germanilor!"

Aşa este, dar dându-le jos pantalonii am văzut exact ce se poate vedea într-o asemenea situație. Cu atât ne-am ales.

3 mai. Stau de vorbă cu Liviu Georgescu, poet român stabilit la New York, şi cu Dan Neagu, prietenul lui din copilărie (au copilărit amândoi în zona Parcul

Tineretului - Abator). îşi aduc aminte că pe vremea aceea în jurul Abatorului putea atât de tare, încât... se opreau motoarele maşinilor!

Mai există Abatorul? N-am mai auzit nimic de el. Probabil s-a desfiinţat. Şi vitele care trebuie tăiate ce fac? Se sinucid?

4 mai. Cumpăr de la Obor răsaduri de roşii şi ardei. Tot de aici am cumpărat cândva puieţi de caişi care ulterior s-au dovedit a fi corcoduşi, iar altcândva butaşi de trandafiri din care au crescut măceşi. Nu m-aş mira ca din răsadurile de roşii şi ardei să obţin, după multă muncă - săpat, udat, plivit - brusturi şi scaieţi.

5 mai. Tocmai traversam, pe jos, şoseaua Ştefan cel Mare, când a trecut pe lângă mine o motocicletă care scotea un răpăit ca de mitralieră. O clipă am crezut că am să cad jos secerat. Mi-am examinat corpul, nu curgea de nicăieri sânge. Mi-am reluat mersul. Iar motocicleta s-a pierdut repede în zare, nu înainte ca motoclistul - un tânăr descreierat - să facă o demonstraţie de acrobaţie, mergând pe o singură roată.

6 mai. Ştiu cum am să mor: aflându-mă pe stradă, am să întorc capul după o tânără cu buricul gol şi am să cad într-un canal fără capac. Sper că OMS le va obliga pe tinerele care se îmbracă astfel (adică incomplet) să poarte pe fâşia de burtă dezgolită o inscripţie de avertizare: „Buricul gol dăunează grav sănătăţii (privitorilor)."

7 mai. Sunt invitat la o paradă a modei, „categoria costume de baie". Le răspund organizatorilor că aş participa numai la o paradă a modei „categoria nudiste".

8 mai. Tânăra ziaristă Cristina Modreanu se miră că părinţii ei şi cei din generaţia lor l-au suportat pe Nicolae Ceauşescu. Eu mă mir şi mai tare că Cristina Modreanu însăşi, ca şi ceilalţi tineri, îl suportă pe Ion Iliescu. Mi se va spune că Ion Iliescu a fost ales, cu peste 60 la sută din voturi. Dar şi Nicolae Ceauşescu era ales, la fiecare patru ani, cu 99,99 la sută din voturi.

P.S. Mai trebuie adăugat că ziarul la care lucrează Cristina Modreanu, „Adevărul", l-a susţinut întodeauna cu devotament pe Ion Iliescu şi că ea nu şi-a dat demisia. Ion Iliescu, fost activist al PCR, n-a fost un opozant, ci un *rival* al lui Nicolae Ceau-şescu, căruia a reuşit în cele din urmă să-i ia locul, se ştie prin ce metode şi în ce împrejurări.

9 mai. Mă întâlnesc întâmplător, în Cişmigiu, cu I.C., care îmi remarcă figura posomorâtă:

- Ce-i cu tine? Ție rău?

Abia descleştându-mi fălcile, îi răspund:

- Nu, dar azi am de dus la capăt ceva greu şi neplăcut. Am tot amânat s-o fac, însă acum a venit scadența.

- Urmează să-i spui soției tale că vrei să divorțezi?

- Nu, n-am nici un motiv.

- Iți abandonezi pisica, fiindcă te-ai săturat să găseşti păr pe haine?

- N-aş abandona-o nici dacă aş găsi pâr în ciorbă.

- Te înscrii în PSD?

- Doamne fereşte! Mai curând aş merge la închisoare.

- Şi atunci?!

-Trebuie să completez formularele pentru impozitul pe venitul global.

10 mai. Tot n-am reuşit să mă mobilizez ca să întocmesc actele pentru administrația financiară. Ieri m-am plimbat până seara târziu prin Cişmigiu ca să am un pretext, față de mine însumi, pentru o nouă amânare a operației. Ajuns acasă, m-am uitat la un film cu împuşcături, până după miezul nopții: din cauza obsesiei cu impozitul pe venitul global, n-am izbutit să înțeleg cine împuşcă pe cine. Noaptea, am visat că eram

urmărit de ministrul finanțelor, Mihai Tănăsescu care, cu pistolul în mână, mă soma: - Scrie sau trag!

Cam aşa cum mă somează Dinu Adam, când întârzii să-mi trimit articolul pentru „Aspirina săracului", numai că el o face mult mai politicos.

11 mai. Sunt în grădina mea, de la țară, unde n-am mai ajuns de câteva săptămâni. In lipsa mea, liliacul a înflorit şi s-a scuturat, magnolia a înflorit şi s-a scuturat, gutuiul a înflorit şi s-a scuturat. Grădina mea arată foarte frumos când nu sunt eu de față.

12 mai. Mi-am poreclit de multă vreme maşina (un Renault 19), cu tandrețe, „Franțuzoaica". Culmea este că, tot spunân-du-i aşa, am început să o simt ca pe o franțuzoaică. Când intru cu ea în gropile de pe străzile Bucureştiului, mi se strânge inima, gândindu-mă că, delicată cum e, nu merita o

asemenea soartă. Iar când iau cu mine pe cineva care vorbeşte vulgar, mi se face ruşine şi ambalez motorul la maximum pentru ca „Franțuzoaica" să nu audă cuvintele lui.

Odată, fiind la mare, m-am suit la volan îmbrăcat numai în costum de baie şi am avut senzația... dar asta nu se poate povesti, nici măcar într-un jurnal secret.

13 mai. Aseară am lucrat până noaptea târziu la o comunicare pentru simpozionul „Literatura română în timpul comunismului", care va avea loc azi, la ora patru după-amiază, la Uniunea Scriitorilor. Am descoperit cu ocazia asta poezii populare... anticomuniste compuse înainte de 1989 (cele mai multe în timpul colectivizării forțate a agriculturii).

Tot aşa-zisul „folclor nou" - de genul „Foaie verde de cicoare,/ Țara noastră e o floare" - era de fapt, un fals, o invenție a

activiştilor culturali. Adevărata creație populară din timpul comunismului a rămas până azi aproape necunoscută. Ce păcat! Până şi „strigăturile", care puteau fi auzite la horă (în locuri în care Securitatea nu instalase probabil microfoane), merită toată admirația. In două, maximum patru versuri, sunt concentrate idei politice mai ofensive şi mai subtile decât în romane de sute de pagini:

„Bine-mi pare că nu-s scris/ în partidu comunist.";

„Ie-ne, Doamne, ce ne-ai dat/ Şi ne dă ce ne-ai luat.";

„Trăiască cine-a trăi,/ Trăiască comuniştii:/ Nu ne temem noi de ii -/ Muştele şi țânțarii!";

„Frunză verde laba gâştii/ Să trăiască comuniştii,/ Frunză verde de săcară -/ Să trăiască până-astsară.";

Ana Blandiana ține minte două versuri populare subversive pe care i le-a făcut cunoscute regretatul Ioan Alexandru:

„Le dă la țigani paltoane/ Şi-i trimite la raioane."

Cuvântul „țigani" are aici un sens mai curând social decât etnic, desemnându-i pe oamenii dejoasă extracție, pe care partidul comunist i-a promovat (astfel încât au ajuns să poarte, pentru prima dată în viața lor, paltoane!). A fi trimis „la raion" (unitate teritorial-administrativă înființată în

timpul lui Dej, după model sovietic) înseamnă, într-o exprimare sintetică, a fi numit activist în cadrul organizației raionale a PMR.

Un catren - cules în județul Bistrița-Năsăud, în 1969, de M. Mardare - rezumă disprețul față de CAP (coooperativa agricolă de producție, din timpul lui Ceauşescu):

„Ceapeu, grădină mare!/ Cine fură ăla are:/ Domnii fură cu căruța,/ Iar noi furăm cu trăistuța."

Versurile „Ie-ne, Doamne, ce ne-ai dat/ Şi ne dă ce ne-ai luat", lapidare şi pline de dramatism, dar şi de umor (ştim, cu toții, ce ne-a luat Dumnezeu şi ce ne-a dat!), sunt extraordinare.

17 mai. Mi-am cumpărat un bilet la LOTO, la 6 din 49. Am jucat, ca de obicei, numerele 1, 2, 3, 4, 5, 6. Şi tot ca de obicei vânzătoarea s-a mirat, clătinând sceptică din cap: „N-o să iasă niciodată numerele astea!"

La fel reacționează şi unii dintre cunoscuții mei. Eu le arăt intenționat biletul, fără să le spun că îi supun de fapt unui test de inteligență. Dacă îşi dau seama că 1, 2, 3, 4, 5, 6 este o combinație de numere ca oricare alta, consider - în sinea mea - că au trecut testul. Dacă nu, nu.

18 mai. Un grup de tineri distribuia azi, pe stradă, un fel de ilustrate reprezentându4 pe Traian Băsescu, pregătit să întâmpine pe cineva cu pâine şi sare. Am primit şi eu o ilustrată şi, citind textul de sub fotografie, am râs din toată inima, admirând ironia ingenioasă la adresa lui Mircea Geoană. Iată şi textul (care ar merita premiat la un eventual concurs de „materiale" electorale): „Prima vizită oficială a ministrului de externe al României în Capitală."

20 mai. Sunt frânt de oboseală. Toată ziua am lucrat la grădină: am curățat prunii de lăstari, am săpat cei patruzeci de metri pătrați de viță de vie, am plivit roşiile şi ardeii, am tăiat câțiva salcâmi rebeli şi burzuluiți, care mi-au zgâriat mâinile până la cot.

Nu înțeleg de ce „tăierea salcâmului" este prezentată ca un eveniment în romanul lui Marin Preda, *Moromeții.* Trebuie să fii delăsător şi să nu te ocupi deloc de grădină ca să ajungi să te bucuri că ți-a crescut de la sine un salcâm în perimetrul ei şi apoi să suferi pentru că trebuie să-l tai. Cu puțin efort - foarte puțin - poți să ai câți salcâmi pofteşti. Este de ajuns să iei câteva păstăi cu semințe, toamna, de la un salcâm dintr-o râpă sau de pe marginea drumului, să înmoi semințele în apă caldă şi apoi

să le îngropi în pământ la mică adâncime. Mă obsedează ideea că Ilie Moromete era pur şi simplu un om leneş, nu un contemplativ, un filosof al satului etc, cum s-a spus.

21 mai. I.C. mă întreabă de ce nu angajez pe cineva care să-mi lucreze grădina. Sunt stupefiat. Păi eu tocmai de asta mi-am cumpărat o bucată de pământ, ca să o lucrez. O iubesc, n-aş putea lăsa pe altul s-o atingă. îi răspund:

- întrebarea ta mă ofensează. Este ca şi cum aş avea o amantă, iar tu m-ai sfătui să angajez pe cineva care să mi-o...

- Opreşte-te! strigă I.C. îngrozit. Am înțeles. Dar măcar pe mine mă laşi să te ajut?

Mă uit la el ca tânărul proaspăt căsătorit din filmul *Propunere indecentă* la personajul interpretat de Robert Redford: -Nu!

23 mai. Stau de vorbă cu Gabriela Melincscu, care a venit de curând din Suedia ca să-şi lanseze în România două noi cărți. Nu înțelege de ce mă enervează zgomotul din Bucureşti: țipete, râsete stridente, claxoane, motoare de maşină ambalate brutal. îmi spune că îi place această erupție de viață.

Ca s-o dau gata, o întreb dacă îi plac şi vânzătoarele mereu bosumflate din unele magazine, care trântesc marfa şi pufnesc pe nări, ca să te facă să simți că le-ai deranjat.

- Sigur că-mi plac, îmi răspunde Gabriela Melinescu. Au temperament. Sunt autentice. M-am săturat de vânzătoarele din Stockholm care zâmbesc de dimineața până seara ca nişte manechine. Nu pot niciodată să ghicesc care e adevărata lor stare sufletească.

în ceea ce mă priveşte, aş vrea să nu cunosc niciodată starea sufletească a vânzătoarelor. Mai ales că aproape întotdeauna ştiu dinainte cum e: sumbră.

24 mai. Ministrul Gabriel Oprea, aflat la Mihăileşti, unde a avut loc explozia camionului încărcat cu azotat de amoniu, declară:

- Se lucrează la refacerea şoselei. Au venit la fața locului utilajele lui Miron Mitrea.

Nu ştiam că Miron Mitrea are utilaje proprii pentru repararea drumurilor şi că le pune, atât de generos, la dispoziția țării. Eu ştiam că lucrurile stau exact invers: că țara are utilaje de acest fel şi că Miron Mitrea este plătit, de aceeaşi țară, ca să le dirijeze spre locurile unde e nevoie de ele.

Mereu se întâmplă ca pesediştii să se dea de gol: ei cred că sunt proprietarii României - nu administratorii (temporari şi ineficienți) ai ei.

Nu m-aş mira ca într-o bună zi Gabriel Oprea, asistând la un spectacol de poezie, să declare:

- îmi place. Au venit la fața locului şi poemele *Luceafărul* şi *Moartea căprioarei* ale lui Răzvan Theodorescu.

25 mai. Recepție oferită de ambasadorul Suediei la Bucureşti, Svante Kilander, la reşedința sa de pe şoseaua Kiseleff. O revăd cu acest prilej pe fosta mea profesoară de latină din facultate, Elena Morogan, stabilită de mulți ani în Suedia şi aflată acum în micul grup de scriitori şi traducători suedezi care vizitează România (recepția fiind dată în onoarea lor).

Pe mine şi Elena Morogan ne leagă, de peste treizeci şi cinci de ani, un secret. La examenul de limba latină din iunie 1968 n-am ştiut absolut nimic. Elena Morogan m-a anunțat că îmi dă nota patru. Eram singur cu ea în sală, datorită împrejurării că intrasem ultimul la examen. Atunci, în timp ce stiloul ei se apropia de foaia pe care urma să scrie „4 (patru)", am început să-i vorbesc patetic:

- Nu-mi faceți una ca asta! Eu sunt din Suceava şi îmi va li foarte greu să vin la toamnă de la 450 de kilometri ca să-mi dau restanța. Nu pot să vă dovedesc acum, pe loc, dar vă asigur că sunt un tip inteligent. Şi îmi place latina. Am s-o studiez de unul singur, aveți cuvântul meu de onoare.

Mâna care ținea stiloul s-a oprit în aer. Profesoara, la început consternată, mă privea, acum, cu un discret zâmbet ironic.

- Ştiți de ce n-am învățat până acum? Pentru că sunteți frumoasă! M-ați zăpăcit cu frumusețea dumneavoastră! Tot anul, în loc să vă ascult, v-am privit.

Elena Morogan s-a încruntat şi a aşezat hotărâtă vârful peniței pe hârtie. Am strigat îngrozit:

- Nu! Numai asta nu! Mai dați-mi o şansă. Ascultați care este ultimul meu argument. Nu ne vede nimeni. Suntem numai noi doi. Dați-mi cinci şi acesta va rămâne secretul nostru! Nu vă place ideea că vom avea un secret?

La aceste cuvinte, profesoara a scris nota: „5 (cinci)". A tre-cut-o şi în carnet şi mi-a înmânat carnetul, fără nici un comentariu. Am ieşit din sală fericit.

In următorii ani, întâlnind-o pe culoarele facultăţii, îi zâmbeam enigmatic şi ea îmi zâmbea la fel. Apoi, profesoara a dispărut din România. Au trecut zece, douăzeci, treizeci, treizeci şi cinci de ani. In toată această perioadă m-am mai gândit la ea. Dar ea şi-a mai amintit oare de mine? Iată că acum, aici, pe neaşteptate, o revăd. Trecerea timpului a marcat-o, dar este încă frumoasă. Iar eu, bătrân şi gras, nemaiavând nimic de student (nici măcar ignoranţa în materie de latină), nu cred că pot fi recunoscut. Totuşi, fac o încercare şi îi zâmbesc enigmatic, ca pe vremuri, Elenei Morogan. Iar ea - miracol! - îmi zâmbeşte la fel.

26 mai. Regele fotbalului, Gică Hagi, susţine PSD în campania electorală. Ce asociere dizgraţioasă! Este ca şi cum Făt-Fru-mos ar ieşi la plimbare cu Baba-Cloanţa-Cotoroanţa!

P.S. Dar de ce'să mă mai mir de regele fotbalului, când regele însuşi stă cu pescdiştii la masă. Al. Vlahuţă scria: „Minciuna stă cu regele masă." Acum, situaţia s-a inversat: „Regele stă cu minciuna la masă."

1 iunie. Sunt în troleibuzul 79 împreună cu un grup de elevi zgomotoşi de la Liceul „Virgil Madgearu". Sunt risipiţi în tot troleibuzul şi, ca să se audă unul pe altul, scot un fel de răgete, considerându-i pe ceilalţi pasageri obiecte neînsufleţite. Mă gândesc la părinţii care i-au făcut. Singura lor grijă a fost să se acupleze, gâfâind sub plapumă, acum şaisprezece sau şaptesprezece ani. După aceea, fără să se ocupe şi de educarea celor aduşi pe lume, ni i-au trimis nouă pe cap, neterminaţi.

4 **iunie.** Un cercel al Domniţei, de chihlimbar, s-a rupt în două, căzând pe gresia din bucătărie. M-am apucat să-l repar, folosind un adeziv foarte puternic, care se întăreşte în zece minute. Timp de zece minute a trebuit să ţin cercelul strâns între degetul mare şi degetul arătător. La sfârşit am constatat, cu satisfacţie, că părţile s-au lipit perfect între ele. Din nefericire, însă, şi cercelul cu totul s-a lipit de degetele mele. Cum să-l desprind? Am să rămân, aşa, toată viaţa?

5 **iunie.** Se împlinesc 100 de zile de când nu mi s-a mai furat nimic de la maşină. Este adevărat, nici nu mai e nimic de furat (în afară de maşina însăşi), pentru că am avut grijă să *nu* înlocuiesc ceea ce mi-a dispărut de-a lungul timpului.

6 **iunie.** Sunt bolnav: mă doare capul, tuşesc, am 39 de grade. Totuşi mă îmbrac, amețind şi transpirând la fiecare mişcare, ca să mă duc să votez împotriva PSD.

Țin minte ce silă mi-au făcut gândacii de Colorado care mi-au invadat într-un an plantele de cartofi, de roşii şi de vinete din grădină. Stăteau cu sutele pe fiecare plantă, îndoind-o sub greutatea lor. La fel au invadat pesediştii România.

Nu înțeleg cum poate cineva care se respectă să fie pesedist. Gândacii de Colorado provin, cel puțin, din Colorado, ceea ce le conferă o anumită onorabilitate. PSD-ul este un reziduu politic al „epocii Nicolae Ceauşescu" şi miroase, din punct de vedere moral, urât.

7 iunie. Populația Bucureştiului a fost la înălțime, ca şi în decembrie 1989. Le-a făcut vânt pesediştilor care au încercat să acapareze primăria. La fel s-a întâmplat în multe alte oraşe, în primul rând în Timişoara.

In mod curios, Adrian Năstase a apărut aseară la televizor, după primele estimări ale rezultatelor, şi a salutat victoria PSD. Avea părul răvăşit, o mânecă a hainei smulsă, cravata dată peste umăr şi îi ieşea şi puțin fum dintr-o ureche, dar se prezenta ca un învingător.

I-am trimis un mesaj prin e-mail: „N-am nici o îndoială că sunteți un învingător, domnule Adrian Năstase. Vă rog însă ca şi dumneavoastră să fiți convins că eu, Alex. Ştefănescu, sunt o balerină şi că vă omagiez succesul printr-o reverență grațioasă."

8 iunie. Gripa de care sufăr nu cedează. Stau în pat, cu capul înfăşurat într-un prosop, şi încerc să-mi amintesc de unde am luat-o. Cred că de la o doamnă pe care am sărutat-o săptămâna trecută, la Teatrul de Comedie, unde am fost să văd „Poker". Am acest obicei regretabil: practic sărutul neprotejat. Şi mai grav este că le sărut pe doamne în prezența soților lor, ceea ce mă obligă să-i sărut şi pe ei, ca să păstrez aparențele. Numai eu ştiu câți bărbați prost bărbieriți am sărutat de-a lungul vieții, ca taxă pentru sărutarea nevestelor lor cu obraji catifelați.

9 iunie. In lupta cu gripa, am încercat până în prezent toate felurile de aspirină:'aspirină simplă, aspirină tamponată, aspirină cu vitamina C. Un prieten îmi recomandă la telefon „aspirina săracului". După încheierea convorbirii îmi dau seama că nu l-am întrebat dacă se referă la revistă sau la...

Deocamdată, încerc cu revista, care se procură mai uşor.

10 iunie. îmi petrec zilele, în continuare, în pat, învins de viroză. Mă dor urechile (în profunzime), globii oculari, ceafa, gingiile, muşchii de la îmbinarea maxilarelor, muşchii inter-costali (era să scriu „pentecostali"), coloana vertebrală. Dar cel mai tare mă doare traheea; parcă a turnat cineva în ea sodă caustică. Stau şi mă întreb de la cine am luat viruşii. Aş fi mândru dacă i-aş avea de la Simona Bălănescu, frumoasa şi inteligenta prezentatoare de ştiri şi realizatoare de emisiuni de la Realitatea TV, care, spirit caritabil, m-a sărutat zilele trecute pe ambii obraji. Dar tare mi-e teamă că ei provin, de fapt, de la un bețiv nenorocit, cu care am avut ghinionul să merg în acelaşi autobuz.

11 iunie. Sunt agasat de sfaturile medicale pe care le primesc la telefon. în Germania, dacă te îmbolnăveşti, cunoscuții te îndeamnă să mergi la medic. în România - se erijează ei înşişi în medici şi îți explică ce tratament trebuie să urmezi.

- Alex, lămâi, multe lămâi! Şi să nu ieşi din casă, cel puțin trei zile!!
- Lichide, Alex! Cu lămâile, ia-o mai încet, că faci ulcer. Mai bine un ceai de tei. Fierbinte, să simți că transpiri.
- Nu sta în casă! Ieşi, plimbă-te, fă efort fizic!

- Singura soluție sunt inhalațiile! E un ceai dintr-o plantă, nu ştiu cum îi zice... Dar se găseşte peste tot.
- Nu te lua după unul şi după altul! Leacurile astea băbeşti sunt frecție la un picior de lemn. Treci pe antibiotice!

12 **iunie.** M-am săturat de stat în pat, singur. De plictiseală, am început să citesc cărțile pe care le-am lăudat în ultimii ani în articolele mele. Sunt bune.

13 **iunie.** încă bolnav, fac emisiunea „Un metru cub de cultură" la Realitatea TV. Invitații mei sunt actorul Ştefan Radof şi Dumitru Vasi Şoimoşanu, un personaj pitoresc, care are şanse să intre în „Cartea recordurilor" pentru că a colecționat, de-a lungul întregii lui vieți, peste 50.000 de bancuri. în mod curios, acest Onassis al bancurilor e un om foarte trist. Când spune un banc, pare gata să izbucnească în plâns. Dintr-o carte a lui, care cuprinde numai bancuri pe

tema dragostei („Amorul e un lucru foarte mare...") l-am ales pe cel care mi-a plăcut cel mai mult:

„- Care femeie ştie întotdeauna exact unde se află soțul ei? -...?

-Văduva."

14 **iunie.** A apărut „Jurnal intim" de Marin Preda. Marii scriitori au început să mă imite.

15 **iunie.** încă puțin, şi mă fac sănătos. Aş vrea ca acum, pe ultima sută de metri, să transmit şi eu virusul cuiva (nu pot să-i divulg numele). Dar e complicat. E vorba de cineva păzit zi şi noapte de sepepişti. Ar trebui să mă deghizez în Rodica Stă-noiu ca să ajung în preajma lui.

în sfârşit, îmi reduc pretențiile. M-aş mulțumi să-l îmbolnăvesc pe câinele care mă latră furibund ori de câte ori vreau să intru la „România literară". îl întâlnesc, ca de obicei, şi trec pe lângă el, încet, cu speranța că o să mă muşte de picior. Dar el doarme cu capul pe labele dinainte şi mă priveşte plictisit, cu ochii deschişi numai pe jumătate. Au decăzut şi câinii, în România.

18 iunie. La scurtă vreme după ce am ieşit cu maşina din comuna Berceni, în drum spre Bucureşti, am avut o pană de cauciuc, la roata din stânga-spate. Nici n-aş fi remarcat-o, dacă nu mi-ar fi semnalat-o şoferul unei maşini utilitare, prin claxoane repetate. Am tras pe dreapta, în dreptul unei case aflate în construcție. M-am chinuit multă vreme să scot roata care avea cauciucul spart. De jur-împrejurul maşinii era noroi şi nu aveam cum să îngenunchez, ca să văd locul de fixare a cricului. Am găsit, până la urmă, în portbagaj, un exemplar din revista „Observator cultural", şi mi-am făcut din el un fel de covoraş, în genunchi, ca în fața Andreei Marin, am dibuit, după încercări repetate, mânjindu-mă pe mâini de ulei ars, orificiul dreptunghiular de sub portieră. Am început să învârt manivela, dar cricul, nefolosit de multă vreme, mergea foarte greu. Stropi de sudoare îmi cădeau unul după altul de pe frunte, amestecându-se cu negreala de pe mâini şi cu noroiul drumului. Casa în dreptul căreia mă oprisem, înconjurată de grămezi de materiale de construcție, era păzită de doi câini-lup, care, după un moment de expectativă, au început să mă latre furioşi şi să se apropie tot mai mult, consultându-se din priviri. M-am ridicat cu greu, gâfâind, ca să-i alung, dar tocmai atunci a sunat telemobilul. Era grațioasa poetă CI. care, cu o voce angelică, tărăgănat-alintat-insinuantă, m-a întrebat: - Ce mai faci, Alex?

îmi venea s-o omor. Am închis telefonul fără explicații, şi am îngenuncheat din nou, la locul de osândă, dar m-am lăsat prea brusc în jos şi mi s-au rupt pantalonii în fund. Nu la figurat, ca lui Ion Cristoiu, ci la propriu. Nu există umilință mai mare decât să fii bătrân şi gras, să ai de înlocuit o roată la maşină şi să ți se rupă pantalonii în fund.

Descurajarea mi-a întunecat mințile. Am vrut să abandonez maşina, pentru totdeauna, să-mi părăsesc familia, prietenii, cunoscuții, țara însăşi, şi să plec pe jos, undeva, departe, în lume. Tocmai când mă întrebam febril unde anume, a apărut miraculos (aşa cum apare jean Valjean şi o ajută pe Cosette să ducă găleata cu apă, în „Mizerabilii"), un tânăr şofer, Marian, pe care îl cunosc de multă vreme, de când era un copil. Surâzător, energic, plin de tinerețe, mi-a luat manivela din mâini şi în doi timpi şi trei mişcări mi-a înlocuit roata. Apoi, ca să nu-mi dea timp să-i mulțumesc, s-a suit în maşina lui şi a plecat.

N-a fost un vis, chiar aşa s-a întâmplat. In câteva secunde, am început din nou să-mi iubesc familia, prietenii, cunoscuții. Şi țara.

20 iunie. Prunii din grădina mea, un soi bun, creat de cercetători ca să reziste în câmpie (patria lor fiind dealurile), au crescut mari, dar nu fac fructe. Un cunoscător mi-a explicat de ce: lipsesc din această zonă insectele specializate în polenizarea lor.

La începutul lui mai, când cireşii şi prunii erau simultan înfloriți, am observat, într-adevăr, că mii de mici viespi zumzăiau în jurul cireşilor, dar foarte puține se arătau interesate şi de pruni. Le-am rugat, le-am implorat, iar de la un moment dat am încercat să le conduc cu forța, folosindu-mă de un prosop pe care îl învârteam prin aer, spre prunii cu flori nefecundate. A fost însă în zadar.

Acum, culcat în iarbă, mă uit la prunii mei mari şi trişti. Ce nu le-o fi plăcând insectelor la ei? Urâtele dracului!

21 iunie. Sunt la volanul maşinii mele, în drum spre Ipoteşti, satul natal al lui Eminescu, de lângă Botoşani. Acolo funcționează Centrul Național de Studii „Mihai Eminescu", instituție modernă, cum n-a văzut Parisul (chiar n-a văzut: francezii n-au un Centru Național de Studii „Charles Baudelaire" sau „Arthur Rimbaud") .Alături de Ion Caramitru şi Ilie Constantin, voi fi, timp de o săptămână, profesor la un curs de poezie (şi de spunere a poeziei pe scenă) organizat pentru tineri actori din toată țara.

Mă întreb dacă vor fi şi actriţe, nu numai actori. Domniţa, aflată în dreapta mea, se interesează, îngrijorată:

- La ce te gândeşti? Pari preocupat...

- A, nimic important, nu puteam să mă hotărăsc dacă pun benzină acum sau la staţia următoare...

22 iunie. Actriţele predomină numeric!

- Te văd fericit! remarcă Domniţa.

- Cum să nu fiu? Mă aflu în locul în care a copilărit Eminescu!

23 iunie. Cursul de poezie se desfăşoară cu mare rigoare, datorită surprinzătoarei seriozităţi profesionale a lui Ion Caramitru, care, admirat de toată lumea, nu se poartă totuşi deloc ca un răsfăţat al soartei. La rândul lui, directorul Centrului, Valentin Coşereanu, are grijă, cu discreţie, ca totul să meargă bine.

Vizitez de această dată, cu mai multă atenţie ca oricând, casa părintească a lui Mihai Eminescu, în care se păstrează şi unele obiecte care au aparţinut familiei lui (celelalte fiind doar de epocă). Un dulap al Harietei, din lemn scump, cu ornamente sculptate şi intarsii, mă face să mi-l imaginez pe Mihai, la 12-13 ani, rezemat de uşa lui.

Cunosc relativ bine biografia lui Eminescu, dar tot mi-a rămas din şcoală ideea greşită că familia Eminovici o ducea prost

cu banii, că poetul, aflat la studii, trăia din împrumuturi etc. Comuniştii au avut grijă să facă din Eminescu un proletar, după chipul şi asemănarea lor. în realitate, Eminovicii trăiau într-un stil boieresc. Este de' ajuns să vezi caseta pentru bijuterii a familiei sau cleştişorul argintat cu care se stingeau lumânările din sfeşnice, seara, ca să reconstitui, în imaginaţie, un mod de viaţă.

Ori de câte ori verifici ce au spus comuniştii descoperi că au minţit.

25 **iunie.** Fac excursii cu maşina prin zona Suceava, Şiret, Rădăuţi, Câmpulung, Gura Humorului. Peisaj calm, prietenos, de o frumuseţe neverosimilă. Munţi cu pante line, împăduriţi, păşuni smălţate cu flori, copii care vând - cu candoare - coşu-leţe cu fragi pe preţuri de nimic.

Toate şoselele sunt perfect asfaltate. Dar de ce? Pentru că la comemorarea a cinci sute de ani de la moartea lui Ştefan cel Mare vor veni în această zonă

înalți oaspeți, din țară şi din străinătate, care trebuie să plece cu o impresie favorabilă despre ce se întâmplă aici. Este prima dată când vederea unui asfalt impecabil mă oripilează. Printre munții împăduriți, se strecoară o serpentină de şmecherie comunisto-pesedistă care profanează totul.

27 **iunie.** Din nou la volan, pe drumul de întoarcere (era să scriu „fără întoarcere"; doamne fereşte!). După Bacău, într-un sat, sunt amendat pentru depăşirea vitezei legale. Radarul a înregistrat 71 de km/h. Agentul de circulație este (plăcut) surprins că nu protestez. Ca răsplată, îmi face o confesiune: ieri l-a prins pe un automobilist care mergea cu 190 km/h! îmi vine în minte modul cum l-a interpelat un cunoscut al meu pe un şofer care gonea nebuneşte. Nu i-a spus „Mergi prea repede!" I-a spus: „Zbori prea jos!"

28 iunie. Descopăr în portbagajul maşinii o broscuță. Țopăie speriată, la vederea luminii, şi respiră spasmodic, umflân-du-şi şi dezumflându-şi repede guşa. O iau în palmă şi o instalez în iarbă, printre copacii din curtea interioară a blocului. Ştiu de unde e: de la Sucevița. N-o să-şi mai vadă niciodată locul de origine.

îmi amintesc, cu acest prilej, noaptea de 26 spre 27 iunie pe care am petrecut-o într-o casă de lemn, cu etaj, din munții de lângă Sucevița, dând curs invitației unui ziarist din Suceava, D.B., un om agreabil şi bine intenționat. A fost o noapte cumplită, nu ca aceea, doar furtunoasă, imaginată de Caragiale. Totul a început în clipa fatală în care D.B., care mă aşteptase în fața mânăstirii, însoțit de un prieten, poetul V.D., m-a întrebat pe un ton care îmi sugera răspunsul:

- Unde vreți să dormiți, într-un hotel de patru stele sau într-o casă rustică?

- Bineînțeles că într-o casă rustică, am răspuns eu, dornic să fiu la înălțimea aşteptărilor lui. Greşeală ireparabilă. Domnița m-a fulgerat cu privirea, dar era prea târziu. în orele care au urmat, am descoperit că nu mai am în mine nimic romantic, că am devenit, nu se ştie exact când, un bărbat prozaic, ca atâția alții. Frumusețile naturii, enumerate extatic de D.B., m-au lăsat indiferent. Am înregistrat doar chinurile la care am fost supus:

1. A trebuit să traversez cu maşina un pârâu de munte, derapând pe prundişul subacvatic şi riscând să nu mai ies de acolo decât cu ajutorul

pompierilor. Covoraşele de cauciuc de pe podeaua maşinii pluteau pe apa pătrunsă înăuntru.

2. Am urcat apoi pe o cărare, ceva mai lată, destinată ciobanilor şi oilor (şi eventual căruțelor). Cum Renault-ul meu nu avea o bâtă în care să se sprijine, şi nici agilitatea oilor, şi-a lovit de mai multe ori scutul metalic de câte o piatră mai colțuroasă.

3. După ce am parcat maşina, printre buruieni mai înalte decât ea, am luat-b pe jos pe o scurtătură şi, ca să ajungem la casă, am trecut printr-un gard de sârmă ghimpată, aplecân-du-ne ca Adrian Năstase în fața lui Ion Iliescu şi zgâriindu-ne pe spinare.

4. Am mâncat cireşe, spălate într-o găleată cu apă tulbure, aşezați cu toții, sub cerul liber, ca pe nişte scaune, pe cioturile rămase din câțiva copaci retezați. Noi mâneam cireşe, iar furnicile şi țânțarii mâncau din noi, astfel încât până la urmă n-a fost nici o afacere.

5. Noaptea, eu şi Domnița a trebuit să dormim pe o canapea îngustă, care ne-a impus un grad mare de intimitate, făcân-du-ne să roşim.

6. Din cauza unui copac uscat curățat de coajă, instalat la căpătâiul patului în scop decorativ, nu puteam să mă ridic când voiam să mă duc la baie, şi trebuia să merg târâş în patru labe, prin aşternut.

7. In camera în care dormeam, era un cămin uriaş în care duduia focul, alimentat din când în când cu lemne, împotriva protestelor mele, de gazda excesiv de binevoitoare, obsedată de gândul că ne-ar putea fi frig. Drept urmare, mi-a fost toată noaptea teamă că voi muri intoxicat cu monoxid de carbon, ca Laurențiu Ulici. In plus, ar fi căzut victimă şi Domnița, care nici măcar nu e critic literar.

8. Dimineața, m-am bărbierit la o chiuvetă alimentată cu apă de la un izvor. Din cauza secetei, izvorul şi-a epuizat resursele chiar în momentul în care îmi săpunisem jumătate din față. Pentru cealaltă jumătate, am luat din maşină un bidon cu apă distilată care s-a dovedit a fi în realitate lichid de frână.

9.

Dacă aş putea întoarce timpul înapoi, la întrebarea lui D.B.! ce prefer, un hotel de patru stele sau o casă rustică, aş striga:

- Un hotel!

Apoi, amintindu-mi ce am scris mai demult despre o noapte petrecută la hotel, aş reveni îngrozit:

- Nu vreau nici hotel! Vreau acasă!

7 iulie. S-a întrerupt apa caldă, ca în fiecare an, pentru „revizia tehnică" a instalațiilor. întreruperea va dura trei săptămâni.

Resemnat, îmi încălzesc apă la aragaz, pentru prima baie în condiții de austeritate. îmi trebuie o cantitate mare ca să îmi cuprindă tot corpul.

(îmi aduc aminte ce probleme aveam şi în armată când ni se cerea să săpăm în pământ, cu o lopată cu coada scurtă, „adăpostul individual". Fiecare trebuia să facă, în câteva minute, o groapă pe măsura lui, în care să încapă complet. Din cauza mărimii corpului meu, eu rămâneam întotdeauna ultimul. In timpul care ni se punea la dispoziție, nu reuşeam decât să scobesc o gaură în care intram doar până la brâu.)

Umplu cu apă toate oalele, mari şi mici, pe care le găsesc prin bucătărie: vasul înalt şi impunător în care facem de obicei suc de roşii, cratița cu fund dublu pentru fiert laptele, ceaunul şi chiar un ibric. Prima dă în clocot apa din ibric, dar când vreau s-o duc la baie constat că are o culoare neagră şi este inutilizabilă. Cratița pentru lapte scoate aburi şuierători printr-o gaură laterală, intimidându-mă. Ceaunul are toarte prea mici şi, când vreau să-l apuc înarmat cu două şervete, îmi scapă printre degete. Mă decid, în sfârşit, să iau vasul pentru suc de roşii, cu o capacitate de cincisprezece litri. Deschid toate uşile până la baie, mă întorc la bucătărie, îmi protejez mâinile cu prosoape şi apuc vasul, care mi se pare foarte greu. Merg cu el bălăbănindu-mă, străbat camera de zi şi... deodată mă împiedic de covor şi scap uriaşa oală din mâini. Un val de apă opărită mi se varsă pe picioare, făcându-mă să scot un urlet de durere. Din fericire, însă, vasul rămâne în poziție verticală pe podea şi apa nu inundă încăperea, deşi se mai clatină un timp, amenințător. Din camera ei, Domnița mă întreabă îngrijorată:

- S-a întâmplat ceva?
- Nimic. Aşa scot eu chiote de plăcere, când fac baie.

10 iulie. Il văd pe Paul Niculescu-Mizil la o emisiune TV şi îmi aduc aminte cum l-am dus cu maşina, anul trecut, de la el de acasă şi până la Clubul „Prometheus", la una dintre „întâlnirile *României literare*". Am făcut-o din politețe, dar şi din milă pentru vârsta lui înaintată. Mare greşeală! Tot drumul mi-a vorbit,

arogant, despre „realizările" din timpul comunismului şi despre faptul, „revoltător", că a fost închis imediat după 1989. Considera că a fost şi el deținut politic, asemenea lui Corneliu Coposu.

Mă uitam la omul care participase, alături de alți activişti ai PCR, la distrugerea civilizației româneşti şi mă gândeam că ar trebui să-l dau jos din maşină. Mi-am zis însă că ar fi nedrept, în condițiile în care tot un activist al PCR, la fel de lipsit de sentimentul vinovăției, este în prezent chiar preşedintele țării.

11 iulie. Sosesc cu maşina la „România literară" şi caut un loc de parcare. S-a anunțat că va fi vijelie şi vreau să-mi pun maşina la adăpost. O aşez întâi la umbră, sub un copac bătrân, dar îmi dau seama că arborele s-ar putea prăbuşi în timpul furtunii exact peste ea. O mut într-o zonă fără copaci, lângă un zid. Când îmi ridic însă privirea văd deasupra un balcon de care atârnă mai multe glastre cu flori. Mi le închipui căzând peste parbriz. După mai multe încercări, găsesc, în sfârşit, un loc în care anunțata vijelie nu i-ar putea face maşinii mele nici un rău.

După câteva ore, când ies de la redacție, descopăr că mi s-a furat din nou oglinda retrovizoare.

24 iulie. La mare, la Neptun, în dreptul Vilei Scriitorilor, cineva a instalat pe plajă o stație de amplificare care transmite muzică „house". Muzică „house", adică bum-bum, bum-bum, bum-bum şi tot aşa, la nesfârşit. Cum butonul de volum al sunetului este dat la maximum, bubuitul monoton străbate cu uşurință văzduhul, pătrunde fără mari pierderi prin pereții vilei, traversează timpanele scriitorilor şi ajunge în creierele lor.

Autoritățile nu reuşesc - şi poate nici nu încearcă - să oprească terifianta fabrică de zgomote. O soluție ar fi ca turiştii aflați pe malul mării să o boicoteze, evitând zona şi aducându-i pe comercianții de acolo în situația de-a nu avea cui să-şi vândă mărfurile. Dar mulți dintre ei, dimpotrivă, se adună ca fascinați în jurul estradei, lăsându-se cu plăcere violați în urechi de penetrantul sunet al başilor.

Aşa stând lucrurile, declar pe cont propriu război tuturor celor care produc, difuzează sau consumă muzică „house", ca şi prietenilor lor şi prietenilor prietenilor lor. Pe toți aceştia am să-i privesc sumbru ori de câte ori am să-i întâlnesc (şi, bineînțeles, n-am să le răspund la salut), am să-i calc ca din

greşeală pe picior, cu greutatea mea considerabilă, dacă vor face greşeala să-mi stea prin preajmă, am să mă abţin să râd la glumele lor şi, în schimb, am să râd în hohote când vor spune ceva serios.

Iar dacă vreo iubitoare de muzică „house" va avea nesăbuinţa să se îndrăgostească de mine, va afla ce înseamnă răzbunarea lui Alex. Ştefănescu. Am s-o las să creadă că o iubesc şi eu, am s-o duc la un hotel, am s-o culc pe un pat presărat cu petale de trandafiri, am s-o fac să înnebunească de dorinţă şi, în ultima clipă, în loc să trec la fapte, am să-i urlu în urechi: bum-bum, bum-bum, bum-bum!

25 iulie. Mă duc din nou, ca în fiecare duminică, să fac emisiunea *Un metru cub' de cultură* la Realitatea TV. Pe drum mă întreb ce anume mă împinge să perseverez în direcţia asta.

Televiziunea, în general, îmi displace, e o şcoală a superficialităţii. Şi atunci?

îmi vin în minte răspunsurile pe care le-aş da unui ziarist: „Vreau să promovez cultura română. Vreau să contribui la ridicarea nivelului de educaţie estetică a publicului." Etc.

E câte ceva adevărat şi în declaraţiile astea demagogice, dar care e motivul motivelor, nespus nimănui, pentru care pierd timpul cu ceva care, în fond, nu mă pasionează?

O fac pentru bani? Pentru gloria de-a apărea la televizor?

Nu. Adevărul este că-mi place foarte mult momentul dinaintea emisiunii, când intru la „machiaj". Acolo mă iau în primire fete tinere şi frumoase, care îmi şterg obrajii cu vată îmbibată în spirt, mă pudrează trecându-mi peste faţă un pămătuf diafan şi îmi netezesc părul la tâmple. Toate acestea le resimt ca pe un răsfăţ încântător. Când eşti bătrân şi gras, ca mine, nu te mai mângâie nimeni. Acolo, la „machiaj" sunt şi eu mângâiat, cu delicateţe, o dată pe săptămână.

26 iulie. Invazie de ţânţari în Bucureşti. Unii bucureşteni, când vine seara, reacţionează caraghios, ţopăind, dându-şi palme, scoţând ţipete. Eu, cu înţelepciunea mea de bucovinean, îi las pe bieţii ţânţari să se sature şi ei o dată ca lumea.

N-o fac din bunătate, ci din cavalerism, pentru că, după cum am aflat de la Florin, care a citit de curând o carte de entomologie, dintre ţânţari se hrănesc numai femelele, nu şi masculii. Poftă bună, ţânţăroaicelor!

29 iulie. Plouă insistent, ploaia bate darabana pe acoperişul de tablă al troleibuzului 86. O doamnă în vârstă, care tocmai a urcat, se chinuieşte să-şi strângă umbrela, bodogănind:

- Nu mai e de trăit cu ploaia asta!
- Ne bate Dumnezeu, pentru păcatele noastre, izbucneşte un ţăran, flancat de doi saci cu ardei. Dacă o ţine tot aşa, ne distruge recolta. N-o să mai avem ce mânca.
- Parcă spuneaţi că vreţi ploaie... intervine un jandarm, dintr-un grup de trei, făcându-le cu ochiul colegilor lui.
- Am spus eu aşa ceva?
- Aţi spus, toţi ăştia care vindeţi la piaţă aţi spus. Acuma, poftim, aveţi ploaie!
- Nu e bună, băiete, ploaia asta. Cu atâta apă, ne putrezeşte varza pe câmp. Nu vezi de când plouă? Parcă-i potopul.
- E din cauza unui front atmosferic, explică doamna în vârstă, care a reuşit în sfârşit să-şi închidă umbrela.
- Nu, doamnă, o corectează jandarmul, e aer polar, ăsta vine de la ruşi.
- Da, da, de la prietenii lui Iliescu, comentează provocator doamna în vârstă. Şi să ştii şi dumneata că front atmosferic ori aer polar e tot aia.
- Nu cred.
- Ba aşa să ştii, că eu am fost profesoară, i-am învăţat pe mulţi ca tine.
- Gata, doamnă, săru-mâna, n-am vrut să vă supăr. Spunând aceste cuvinte, jandarmul le face din nou cu ochiul tovarăşilor lui.
- Noi vorbim, vorbim, reflectează ţăranul, dar Dumnezeu face tot cum crede. Cum să nu plouă, dacă e-atâta hoţie? Şi e bani puţini, că nu ştiu cum o s-o scoatem la capăt. Uite, acum să iasă soarele, să pot intra şi eu în grădină la mine, că e noroi până la genunchi. Da' Dumnezeu nu ne mai ascultă demult şi bine ne face!

Troleibuzul opreşte în staţie la Piaţa Galaţi. Ţăranul îşi târăşte eroic sacii cu ardei până la uşă şi coboară drept într-o baltă.

- Fir-aţi ai dracului, cu ploaia voastră! izbucneşte el. Şi tu, Lisaveto, care m-ai trimis pe vremea asta la piaţă. Că tu stai şi beleşti ochii la televizor şi eu mă omor pe-acilea.

31 iulie. Fac ordine în casă şi mă împiedic la tot pasul de cărţi. Din cauza unei enciclopedii, sunt gata-gata să-mi rup gâtul.

Mi-au trecut prin mână, de-a lungul anilor, mii de volume. Mă întreb, sarcastic, la ce mi-au folosit.

Totuşi, dacă mă gândesc bine, mi-au folosit la câte ceva.

O carte de versuri (proaste) s-a dovedit utilă când am vrut să fac un grătar; am aprins focul cu ea, după mai multe încercări eşuate de a-l aprinde cu frunze uscate şi paie.

A existat şi un roman de câteva kilograme pe care, la nervi, l-am aruncat în capul cuiva. Persoana în cauză m-a părăsit în grabă şi nu m-a mai deranjat nici până în ziua de azi.

Intre filele unui volum cu supracopertă am ascuns înainte de 1989 cinci bancnote de câte o sută de lei, dar nu le-am mai găsit niciodată. Poate le-au găsit hoţii care mi-au spart locuinţa în 1999 şi mi-au răvăşit biblioteca (căutând, fără îndoială, o carte pe gustul lor).

In sfârşit, cu un teanc de cărţi am sprijinit patul care se rupea mereu sub greutatea mea. M-am gândit mult înainte de a hotărî ce cărţi să folosesc în acest scop, ştiind că, o dată fixate sub stinghia patului, aveau să-mi devină inaccesibile pentru multă vreme. Până la urmă m-am oprit asupra unora scrise de cei mai lipsiţi de talent autori din România. Este vorba de

autori în viaţă, care habar n-au ce-am făcut cu opera lor. De câte ori îi întâlnesc, ei mă salută respectuos, iar eu le răspund cu mai multă afecţiune decât ar fi firesc.

1 august. Sunt la mare şi fredonez: „La mare, la mare,/ Fetiţele sunt goale,/ Femei adevărate,/ Iubeşte-le pe toate!" Nu mă mai recunosc. La Bucureşti scriu studii savante despre mari poeţi, iar aici, pe plajă repet în neştire o poezioară puerilă.

îmi târăsc picioarele prin nisipul fierbinte, ocolind cu o încetineală perversă trupuri de femei aproape complet dezbrăcate. La un moment dat, mă aud strigat de un distins profesor universitar, care se ridică icnind de pe cearşaful lui, dă mâna cu mine şi mă angajează într-o interminabilă discuţie despre Mir-cea

Cărtărescu, plecând de la un articol al meu din *România literară.* Particip la conversație fără chef, numai din politețe.

- Vă contraziceți flagrant, strigă după un timp profesorul ridicându-şi rechizitorial degetul arătător. Afirmați întâi că Mircea Cărtărescu e un romantic vizionar şi apoi pretindeți că e un neoavangardist. De fapt, care e opinia dumneavoastră?

încerc să mă concentrez, dar în minte îmi răsună la nesfârşit: „La mare, la mare,/ Fetițele sunt goale,/ Femei adevărate,/ Iubeşte-le pe toate!"

- Poftim! exclamă triumfător interlocutorul meu. Nu aveți nimic de spus. Şi se lungeşte înapoi pe cearşaf de unde mă priveşte ironic, cu mâna streaşină la ochi, ca să se apere de soare.

3 august. Mă plimb pe faleză, sorbind cu paiul o băutură răcoritoare dintr-un pahar mare de plastic. Băutura în scurtă vreme se termină şi rămân cu paharul. Pe care nu am unde să-l arunc. Caut cu privirea, tot mai agasat, un coş de gunoi, dar nu văd nici unul. Descopăr, în sfârşit, ceva care seamănă cu un coş de gunoi, dar nu e decât un transformator electric. Pe uşița lui metalică e desenat un cap de mort.

Aş arunca paharul pe alee, dar mi-e ruşine de numeroşii trecători, îmi vine ideea să-l ascund într-un tufiş. Fac o încercare şi eşuez. Tufişul, foarte des, are ghimpi şi nu pot să pătrund până în mijlocul lui.

Mă trântesc nervos pe o bancă, aşez paharul gol lângă mine şi îmi fac planul ca, la plecare, să-l las acolo. în scurtă vreme, însă, pe aceeaşi bancă se aşază doi îndrăgostiți, tinându-se de mână. Cum dracu' să las paharul lângă ei? Stric frumusețea momentului.

Resemnat, iau paharul, mă ridic şi plec cu el. Simt un fior de groază gândindu-mă că s-ar putea să-l duc aşa, cu mine, toată viața.

6 august. Sunt la volanul maşinii şi gonesc spre Bucureşti. Mi-am întrerupt bietul concediu de zece zile (TIO august) ca să particip, mâine, la Congresul PNȚCD. Fac parte din echipa cu care Gheorghe Ciuhandu vrea să relanseze PNȚCD şi să înlăture din istoria țării comunismul disimulat în capitalism pe care l-au inventat Ion Iliescu şi oamenii lui. Gheorghe Ciuhandu e un om de caracter, calm şi decis, cum nu se găsesc mulți în România, astfel încât are multe şanse să reuşească. Vine şi el la Bucureşti, de la Timişoara, tot astăzi.

Fiind sfârşit de săptămână, foarte puţini automobilişti se îndreaptă - ca mine - dinspre litoral spre Bucureşti. în schimb, sute şi sute de maşini, pline de oameni nerăbdători, merg de la Bucureşti spre mare.

Mă întreb dacă toţi care gonesc astfel, în sens invers în raport cu mine, sunt cu adevărat vilegiaturişti dornici să ajungă pe litoral sau... pesedişti care fug din Bucureşti, speriaţi de venirea lui Gheorghe Ciuhandu.

7 **august.** Am participat la Congresul PNŢCD, într-o sală de 500 de locuri în care se aflau 700 de oameni. Aerul era irespirabil (din cauza căldurii şi a lipsei oricărei ventilaţii), dar atmosfera morală a avut ceva atât de frumos şi însufleţitor, încât nici n-am simţit cum a trecut o zi întreagă, de dimineaţa până seara.

Acum, istovit, stau în faţa televizorului şi aflu, de la „Ştirile PRO TV", că în curtea sediului PNŢCD, în februarie, a fost o încăierare. Cuvântul „februarie" este scris, bineînţeles, cu litere foarte mici, greu de citit.

Domnule Adrian Sârbu, am să apar şi eu într-o seară la „Ştirile PRO TV" şi am să anunţ întreaga ţară că v-aţi scăpat pe dumneavoastră. Iar undeva, într-un colţ al ecranului, va exista menţiunea că asta s-a întâmplat pe vremea când aveaţi doi ani.

8 **august.** Mă aflu într-o piaţetă din centrul Mangaliei în faţa a peste o mie de oameni, cu un microfon în faţă. Trebuie să-l prezint publicului pe Mircea Dinescu, cu ocazia lansării cărţii lui, *Corijent la cele sfinte.* E o situaţie falsă. Cum să-l prezint eu pe Mircea Dinescu, care este mult mai cunoscut decât mine? Normal ar fi ca eu să fiu prezentat de el. Dar viaţa nu e totdeauna logică.

Cartea lui Mircea Dinescu se vinde rapid, probabil datorită faptului că Mircea Dinescu nu s-a vândut niciodată. Trebuie ţinută minte chestia asta, ca o lege a succesului de librărie. Scriitorii care nu s-au vândut se vând, iar cei care s-au vândut nu se vând.

9 august. Târgul estival de carte de la Mangalia, organizat în fiecare an de... proprietarul lui, Gheorghe Todor, are un succes ieşit din comun. In afară de Mircea Dinescu, mai sunt prezenţi aici Mircea Cărtărescu, Emil Brumam, Grigore Vieru,

Octavian Paler, Ioan Groşan, Stelian Tănase şi mulţi alţi scriitori importanţi (inclusiv eu). Dacă teroriştii ar vrea să distrugă tot ce e mai valoros în România,

aici şi nu în altă parte ar trebui să pună o bombă. La Ministerul Culturii ar risipi explozibilul.

10 august. îmi aduc aminte, melancolic, ce mi s-a întâmplat în China, acum câțiva ani. împreună cu ceilalți scriitori cu care mă aflam acolo, am vizitat la un moment dat o casă dintr-un sat din sudul țării, lângă granița cu Laos. Casa era formată dintr-o singură încăpere mare, cu duşumea de bambus, pereți de bambus şi acoperiş de bambus. Şapte-opt bărbați aşezați pe jos, în cerc, beau un rachiu slab, făcut din orez. Eu am început să explorez încăperea şi am descoperit vatra casei. Ea consta dintr-o porțiune de duşumea unsă cu argilă, pe care se făcea focul (argila având menirea să împiedice incendierea casei).

Meditativ, am vrut să păşesc peste stratul de argilă întărită şi înnegrită de focurile cărora le fusese suport ani la rând, dar am auzit urletul plin de groază al chinezilor, inclusiv al translatorului care ne însoțea. Toți aveau ochii holbați de spaimă.

Am încremenit în poziția în care eram.

- Dacă ați fi trecut peste vatra casei, mi-a explicat translatorul, ați fi săvârşit un sacrilegiu. Conform tradiției de aici, ar fi trebuit să rămâneți în această familie timp de trei ani, ca servitor, ca să vă plătiți greşeala. Nimeni nu v-ar fi putut scoate de aici timp de trei ani: nici autoritățile chineze, nici ONU, nici Comisia pentru Drepturile Omului.

Am înțeles. Ceea ce n-am înțeles a fost de ce s-au arătat chinezii atât de speriați. S-au gândit, probabil, că ar fi nevoiți să-mi şi dea de mâncare timp de trei ani.

20 august. Dimineață am pregătit micul dejun. Am fost bucătar. Apoi mi-am cusut un nasture la cămaşă. Am fost croitor.

Am deschis computerul şi am trimis un e-mail. Am fost opera tor PC. M-am suit în maşină şi am mers la grădină. Am fost şofer. Am tuns iarba şi am curățat crengile pomilor de frunzele atacate de omizi. Am fost grădinar. M-am întors acasă şi am scris un articol despre o carte recent apărută. Am fost critic literar. Am plecat la redacție, unde am citit, corectat şi dat la tipar articolele unor colaboratori. Am fost redactor. Am adus acasă şapte-opt kilograme de corespondență, am deschis plicurile, mi-am transcris în agendă adresele

expeditorilor, am răspuns unora dintre scrisori. Am fost secretară. Mi-am luat tensiunea, cu ajutorul unui aparat fabricat în China. Am fost medic. Peste noapte, am ieşit de câteva ori cu lanterna, în curtea interioară a blocului, ca să-i împiedic pe eventualii hoţi să-mi mai fure oglinzile retrovizoare de la maşină. Am fost poliţist.

Acum, în zori, încerc să adorm, istovit după practicarea a zece profesii.

22 august. Căldură toropitoare. Sunt în troleibuzul 86, atent, ca de obicei, la discuţiile celor din jur.

Un domn cu costum şi cravată, care îşi şterge mereu fruntea cu o batistă, se chinuieşte să deschidă un geam lateral. **II** ajută, cu îndemânare, o ţărancă.

- E, uite că s-a mişcat ceva-ceva, spune ţăranca, după ce a deplasat geamul cu câţiva centimetri. Aşa, să ne mai răcorim niţel, că murim aci de zăpuşeală. Doamne, nu ne mai pedepsi Doamne cu atâta fierbinţeală. O fi lumea păcătoasă, da' mai iarlă-ne şi pe noi.

- Nu e din cauza păcatelor, o întrerupe domnul cu batista.

- Da' din ce cauză?

- Stratul de ozon, spune el sentenţios. -Ce?!

1.61

- Stratul de ozon.

- E depăşită teoria cu stratul de ozon, se amestecă în discuţie şi un tânăr. Chestia e că ne apropiem de soare.

- De ce ne apropiem, maică? tresare ţăranca şi îşi adună bagajele, pregătindu-se să coboare.

- De soare...

- A! Eu mă dau jos la Piaţa Romană...

23 august. îmi amintesc cum se făceau, înainte de 1989, pregătirile pentru defilarea de 23 august. Primeam cu toţii steaguri, pancarte cu lozinci, tablouri ale lui Nicolae Ceauşescu şi ne aliniam undeva, pe o stradă laterală, înainte de a ne revărsa în şuvoiul principal de manifestanţi. Când ne venea rândul, după multe ore de aşteptare, eram obosiţi, flămânzi şi plictisiţi. înaintam fără chef, cu un mers şleampăt, târând după noi recuzita propagandistică. Atunci, din imense

megafoane instalate pe marginea bulevardului Aviatorilor, se auzeau indicațiile date de organizatori. De un irezistibil umor involuntar era îndemnul:

- Tovarăşi, agitați materialele!

24 august. Era foarte neplăcut pe vremuri, un adevărat chin moral, să-l văd pe Nicolae Ceauşescu la tribună salutând, cu o emfază de proprietar al țării, coloanele de demonstranți. Dar şi mai greu de suportat este, astăzi, să-l văd pe regele Mihai alături de Ion Iliescu, la manifestările dedicate zilei de 23 august.

Cu disperarea cuiva care se îneacă, Ion Iliescu, fost activist al PCR, se agață, pentru a se salva ca personaj istoric, de gâtul unui rege, dar nu reuşeşte decât să-l ducă şi pe el la fund. Este grotescă şi înfiorătoare, ca o secvență dintr-un film horror, îmbrățişarea dintre ei.

26 august. Merg, cu Tudorel Urian, pe stradă şi văd deodată o femeie alergând cu părul în vânt spre mine. Pare fericită că mă vede şi disperată la gândul că s-ar putea să mă piardă în mulțime. Mă zăpăcesc (mă şi împiedic şi cad, dar mă ridic repede). Femeia însă mă ocoleşte şi urcă, precipitându-se, în troleibuzul 79 care tocmai se pregăteşte să plece din stație. Vasăzică spre troleibuz alerga, nu spre mine! Oricum, mai bine spre troleibuz, decât spre Tudorel Urian.

27 august. Gabriela Adameşteanu îmi propune să plec pentru trei zile în Italia, ca invitat al PEN-Club-ului. îmi stă, pentru o clipă, inima de emoție. Dintotdeauna visez să ajung în Italia. Mă gândesc intens şi... refuz.

Sunt legat aici, în România, de nenumătate obligații. Mă simt ca Gulliver, pe care liliputanii l-au imobilizat cu mii de sfori în timp ce dormea. Şi chiar dacă, asemenea lui, aş reuşi să mă desprind din toate legăturile, ridicându-mă semeț în picioare, tot n-aş pleca în Italia. De ce? Pentru că după trei zile ar trebui să mă întorc. Cine a plecat în străinătate ştie ce calvar înseamnă întoarcerea în România. îți trebuie mult timp ca să te obişnuieşti din nou cu stilul de viață de aici.

Este ca atunci când transpiri şi simți cămaşa udă pe tine. De bine, de rău, o suporți. Dar dacă faci greşeala şi o dai jos, ca să te speli, este îngrozitor să o îmbraci, după aceea, din nou, jilavă şi rece.

Au o vină imensă Ion Iliescu şi oamenii săi pentru situaţia în care am ajuns (mulţi dintre noi), să nu ne simţim bine în propria noastră ţară. Dacă Gabriela Adameşteanu m-ar întreba de ce refuz invitaţia PEN-Club-ului, i-aş răspunde, riscând să par nebun:

- Din cauza lui Ion Iliescu.

163

Din fericire, Gabriela Adameşteanu, discretă, nu-mi pune nici o întrebare.

30 august. Primesc felicitări de Sfântul Alexandru. Scrisori, telefoane, SMS-uri şi e-mail-uri. Pe drumul spre redacţie, mă opreşte o blondă superbă care, prin prezenţa ei, face să crească brusc media de frumuseţe a oamenilor de pe stradă..

- La mulţi ani, domnule Alex. Ştefan eseu! Vă urez să vi se împlinească toate dorinţele!

- Chiar toate? întreb eu insinuant.

- Toate! mă asigură ea imprudentă.

31 august. Ieri mi s-a mai întâmplat ceva, în afară de întâlnirea cu blonda. Continuându-mi drumul spre redacţie, am ajuns la intersecţia dintre Calea Victoriei şi strada Dr. Lemnea şi a trebuit să străbat vasta curte părăginită din faţa clădirii cu multe etaje (acum dezafectată) în care a funcţionat cândva nu ştiu ce minister. M-au întâmpinat şapte-opt câini apocaliptici, slabi şi deşiraţi, cu părul zbârlit, însufleţiţi de o ură pe care n-am mai întâlnit-o decât la autorii despre care am scris că n-au talent (o clipă am crezut că sunt chiar ei, deghizaţi). La început, le-am vorbit frumos, le-am spus că sunt prieten cu Brigitte Bardot, le-am promis că în ziua următoare am să le aduc ceva de mâncare. Dar a fost în zadar. Mă lătrau şi mă atacau cu atâta vehemenţă, arătându-şi colţii care (exact ca în reclamele pentru paste de dinţi) nu aveau absolut nici o carie, încât am fost nevoit să iau pietre de pe jos şi să arunc în ei. Pe unul, mai îndrăzneţ, l-am lovit chiar cu servieta diplomat peste bot. Când am intrat, în sfârşit, în clădire m-am simţit victorios.

Acum mă îndrept din nou către redacţie, dar nu mai sunt un naiv. Am un buzunar plin cu sandvişuri cu care am să încerc să le câştig bestiilor bunăvoinţa. Dacă nu vor înţelege, treaba

lor. Pentru că am, pentru orice eventualitate, şi un buzunar plin cu pietre.

1 septembrie. Urmează să plec în străinătate şi mi se cere un euro-cv.

-Ce?!

- Un euro-cv.

îmi închipui că este vorba de un curriculum vitae standardizat, acceptabil de către oricare instituție din Europa. Dar cum anume se face?

Bănuiesc că trebuie să-mi procur întâi un euroformular şi un europix. Iar apoi să-mi povestesc viața:

M-am euronăscut la 6 noiembrie 1947... Ca elev de liceu, am euroînvățat bine, dar am fost cam euroobraznic... în timpul facultății, am fost exclus din euro-UTC... Am scris numeroase eurocărți... Eurosoția mea se numeşte Domnița...

Foarte complicat. Simt cum mă apucă toți eurodracii.

2 septembrie. îmi aduc aminte cât de greu a făcut rost Domnița de un europalet, ca să trimită două mii de cărți în Germania (din producția editurii pe care o conduce). Partenerii germani i-au explicat la telefon că nu se mai admit coletele clasice, care trebuie descărcate din maşină de muncitori (întrucât protestează sindicatele) şi că trebuie să aşezăm cărțile pe un europalet astfel conceput, încât să poată fi preluat şi transportat de un motostivuitor electric. Logic. Dar de unde să iei un europalet?

Domnița a întrebat la diverse fabrici, dar nu auzise nimeni de aşa ceva. Am început să explorez şi eu Bucureştiul, trezind suspiciunea lucrătorilor şi paznicilor de la diverse depozite. Explicația mea că sunt în căutarea unui europalet nu avea

■ os

deloc darul să-i liniştească. Dimpotrivă, mă făcea, în ochii lor, şi mai suspect. Românosuspect.

Domnița a găsit, în sfârşit, un europalet, în spatele unui supermarket (fusese folosit pentru transportul unor conserve). I-a dat imediat euroşpagă cuiva din serviciul de pază şi a adus europaletul la noi acasă, pe balcon. Eu l-am reparat, folosind cuie româneşti, prilej cu care am constatat că suntem compatibili cu Europa.

A urmat altă odisee, aşezarea şi fixarea cărţilor pe europalet. Operaţiile astea se fac tot după norme europene. Dar nu vreau să devin europlictisitor. Cert este că toată istoria a avut *happy-end.* Până la urmă, coletul a fost făcut cum trebuie, a ajuns în Germania şi a fost acceptat. Sindicatele de acolo, oricum, n-au protestat. Regret doar că nu ni s-a restituit europaletul de care m-am ataşat în perioada cât a stat la noi pe balcon. Câteodată, mi-e dor de el.

7 septembrie. In curtea interioară a blocului nostru, zace de mai multă vreme o canapea veche şi dezarticulată. Mă număr printre puţinii care ştiu povestea ei. Intr-o noapte, acum două sau trei luni, am fost trezit, pe la ora 1, de un zgomot puternic şi m-am uitat pe fereastră. Zgomotul fusese făcut de o canapea aruncată de la etajul întâi al blocului vecin. După un timp, am văzut doi indivizi pregătindu-se să arunce pe fereastră încă o piesă de mobilier, de data aceasta un fotoliu. Am îndreptat asupra lor o lanternă care bate la mare distanţă şi am întrebat autoritar:

- Ce faceţi acolo?

A urmat un moment de tăcere. Apoi am auzit răspunsul unuia dintre necunoscuţi, calm, raţional:

- Scoatem nişte mobilă.

De data aceasta am rămas eu surprins şi un timp n-am şt iul ce să mai spun. Dar mi-am revenit:

- Dacă nu plecaţi imediat, chem poliţia.

Indivizii nu mi-au mai răspuns. Dar la fel de calmi, rezonabili, folosindu-se de copacul din dreptul ferestrei la care se aflau ca de o scară, au coborât în curte, şi-au netezit hainele şi au plecat.

Fereastra de la care au aruncat canapeaua stă şi acum deschisă (poate că apartamentul e părăsit). Iar eu nu pot să uit noaptea în care am avut o conversaţie politicoasă cu doi hoţi.

8 septembrie. Particip, ca invitat, la Atelierul Naţional de Poezie „Serile la Brădiceni" (în apropiere de Târgu-Jiu). Mi-era teamă că am să pierd timpul pe aici, dar nu se întâmplă aşa. Organizatorii, printre care se remarcă Viorel Gârbaciu, Alexandra Andrei, Ion Căpruciu şi Ion Popescu-Brădiceni, au conceput un program instructiv şi atrăgător. In prima parte a zilei de azi, am vizitat, la Hobiţa, o bisericuţă de lemn veche de peste două sute de ani şi casa în care s-a născut Constantin Brâncuşi, iar, apoi, la Brădiceni, am asistat la un spectacol

folcloric şi am văzut o expoziție de cărți şi manuscrise, amenajată în incinta căminului cultural.

A existat şi un moment pitoresc-amuzant, acela în care noi, oaspeții, am fost transportați de la Hobița la Brădiceni cu... căruțele. Ştiind ce greutate am, m-am suit îngrijorat în căruța rezervată mie: nu se va rupe eşafodajul de scânduri? nu vor protesta caii? Căruța a rezistat, iar caii nici n-au înregistrat suirea mea pe capră.

In timp ce străbăteam ulițele, zdruncinat până în adâncul măruntaielor, dar fericit, mă gândeam ce-ar spune cunoscuții mei dacă m-ar vedea. Ar crede, fără îndoială, că au halucinații.

9 septembrie. Nu pot să uit casa în care s-a născut Constantin Brâncuşi (unii specialişti susțin că s-a născut în alta, de alături, cu care seamănă, dar asta din punctul meu de vedere nu contează). Construită din bârne şi scânduri, de tatăl lui Constantin Brâncuşi, care era cioplitor în lemn, casa iese în evidență prin ingeniozitate. Dormitorul este prevăzut cu o sobă cu lemne care are uşița în altă încăpere, în bucătărie. In aceste condiții, nimeni nu poate muri, peste noapte, intoxicat cu monoxid de carbon, aşa cum se întâmplă frecvent în România. Iar în bucătărie, deasupra sobei, există un fel de... hotă, din lemn, care absoarbe şi conduce fumul în pod, unde este amenajat un spațiu pentru afumat slănina şi carnații. Abia după ce îndeplineşte această sarcină, dată de stăpânii casei, fumul este eliberat în văzduh.

10 septembrie. Nu pot să uit nici masa la care ne-a invitat Ion Căpruciu, în casa lui, construită din piatră de râu, din Brădiceni. La nici una din recepțiile la care am fost de-a lungul vieții nu s-au servit gustări atât de bune şi amintind atât de mult de natură. Mieji de nucă, porumb fiert, caş, slănină afumată, ouă fierte cleioase, ceapă roşie şi un vin ghiurghiuliu minunat, în căni de sticlă pântecoase, brumate de răcoarea vinului, adus din pivniță. Nevasta lui Ion Căpruciu, o femeie adevărată, nu ca atâtea din cunoscutele mele care se laudă cu faptul că nu ştiu să gătească, reuşea, singură, parcă printr-un număr de magie, ca toți musafirii, cam treizeci la număr, să aibă în fiecare moment tot ce le trebuie.

Ce frumos gândesc, ce frumos râd, ce frumos muncesc, ce frumos petrec, ce frumos merg pe stradă, ce frumos aprind focul, ce frumos sunt amabili (fără nimic servil), ce frumos vorbesc, ce frumos tac (atunci când trebuie să tacă) oamenii locului! îmi vine să cer azil politic la Brădiceni.

11 septembrie. Sunt de două zile la Bucureşti, dar toi **CU** gândul la Brădiceni am rămas. Acolo, chiar prin **mijlocul** satului, curge un pârâu de munte, cu o apă limpede, în care se oglindesc rațele, plutind lin şi fără griji (unele, mai cochete, nemulțumite de ceea ce văd, dau cu ciocul în apă şi strică pentru câteva clipe imaginea). Din loc în loc, în dreptul fiecărei casei, poate fi văzută câte o mică platformă deasupra apei. Pe ea stau femeile care vin să-şi clătească rufele după ce le-au spălat.

Ce n-aş da să fiu şi eu una dintre rufele acelea!

15 septembrie. Mi-a făcut portretul, în creion, o artistă tânără şi talentată, Adina Romanescu. In timp ce mă desena, mă privea atentă, cu interes, cum nu m-a mai privit de mult o femeie. A fost încântător.

Din nefericire, totul a durat puțin (cam cincisprezece minute). Am s-o rog să-mi facă şi un portret în ulei, care necesită mai multe şedințe, fiecare de câteva ore.

16 septembrie. Cumpăr, la un supermarket, borcane cu capac, pentru murături. Chiar în timp ce le examinez, încercând să-mi dau seama dacă au gura destul de largă ca să intre în ele gogoşarii netăiați, sună telemobilul, pe care îl țin în buzunarul de la piept. Mă caută un cunoscut scriitor:

- Ce faceți, domnule Alex. Ştefănescu?
- Ce să fac? Ca de obicei. Citesc. Dar dumneavoastră?

- Eu?! Tot ca de obicei, scriu. Ca să aveți dumneavoastră ce citi.

Râd cu simpatie, dar un demon mă îndeamnă să nu-l cred. Poate că, de fapt, şi el cumpără borcane pentru murături. Sper că de la alt supermarket...

17 septembrie. Buletinele meteorologice de la diverse posturi TV sunt din nou pline de personificări de prost gust. Vântul ne-a pus gând rău, vara şi-a luat catrafusele şi a plecat în alte țări, soarele ne-a zis *good-bye,* frigul, duşmănos, ne obligă să căutăm în garderobă haine mai groase etc. Cel mai grav este că în următoarele două zile se vor năpusti şi ploile peste noi, stricându-ne *week-endrul.* După ce ascult asemenea relatări, mă simt plin de ură şi toată noaptea visez că mă războiesc cu forțele naturii.

18 septembrie. La congresul tineretului din PSD (un con-gres-kitsch, la care avântul tineresc este simulat grotesc), participanții poartă la gât cravate roşii, ca pionierii de altădată. Nici o sclipire de ironie în ochii băieților şi fetelor care se ridică în repetate rânduri în picioare şi aplaudă.

Nu reuşesc deloc să înțeleg cum poate un tânăr să fie pesedist.

19 septembrie. Grădina mea este invadată de „omizi păroase". Milioane de omizi care mănâncă necontenit frunzele vişinilor, cireşilor, merilor, perilor. Mă obsedează gândul că şi noaptea, când mă duc la culcare, gurile lor neobosite continuă să ronțăie țesuturi vegetale, distrugându-mi grădina încet, dar sigur.

In imaginația mea, zgomotul făcut de milioanele de mandibule se amplifică, devine un vacarm. Nu mai pot să adorm. Deschid televizorul la întâmplare şi dau peste un talk-show cu pesedişti. Alte omizi păroase.

P.S. Ploile nu s-au „năpustit peste noi". Ar trebui ca prezentatorii de buletine meteorologice să ne ceară scuze.

20 septembrie. Obiceiul de a minți le-a pătruns multora în sânge. Am intrat ieri într-un magazin de accesorii auto şi am vrut să cumpăr o anvelopă reşapată.

- E bună? l-am întrebat pe vânzător. Rezistă la drum? Vânzătorul, ce să facă, a răspuns afirmativ:

- E foarte bună! Cel puțin doi ani n-o să aveți probleme cu ea. A intervenit atunci şi un cumpărător, care aştepta la rând:

- Dom'le, luați cu încredere! Eu am una de aproape patru ani şi sunt foarte mulțumit.

Chestia asta m-a convins. Iată însă că, după ce vânzătorul a dispărut în depozit ca să aducă anvelopa, acelaşi cumpărător mi-a şoptit repede, pe un ton conspirativ:

- Nu luați! Nu luați! E o mizerie! Bani aruncați!

Numai celebrul psihiatru Florin Tudose ar putea să explice de ce a simțit nevoia necunoscutul să laude o marfă proastă, fără ca măcar cineva să-i fi cerut părerea.

24 septembrie. Stau de vorbă, la o masă, într-un restaurant, cu o foarte frumoasă domnişoară. Scrie versuri şi vrea să ştie dacă are talent. îmi mărturiseşte că se simte emoționată, ca pe vremea când era elevă şi se afla în fața unui profesor.

- Sunteți timidă?! întreb eu mirat, măsurându-i cu privirea îmbrăcămintea sumară, care-i lasă dezgolite mari părți din corp.

- In ciuda aparențelor - îmi explică ea, remarcându-mi privirea - da. Ştiți ce coşmar am câteodată?

- ...?

- Visez că am fost scoasă la tablă şi că nu ştiu lecția. Stau cu capul în jos, paralizată de ruşine.

- E, într-adevăr, cumplit.

- Pe dumneavoastră ce vă îngrozeşte cel mai mult? -Visez că-i fac curte unei femei superbe. Şi că ea... îmi

cedează.

25 septembrie. Telemobilul meu - pe care am dat bani grei, şi de care am grijă să fie încărcat la timp, să nu mi-**l** fure hoții de buzunare, să nu stea cu ecranul la soare, să nu cadă stropi de apă pe el când mă spăl - nu-mi este deloc recunoscător. Are față de mine o atitudine distantă şi uneori este chiar arogant. De exemplu, când formez codul, îmi răspunde țanțoş: „Cod acceptat". Cum adică „cod acceptat", măi, telemobilule? Adică exista şi posibilitatea să nu mi-**l** accepți? Păi, nu dădeam cu tine de pământ?

26 septembrie. Merg pe stradă şi aud cum îşi admonestează unii trecători câinii scoşi la plimbare. Au un ton categoric. Parcă ar fi şefi (ai dracului) care strigă la subalterni.

- Treci aici! Imediat aici! N-ai auzit ce ți-am spus? Imediat! Unul merge şi mai departe, băgându-şi mâna în părul de pe

ceafă al animalului şi scuturându-i energic capul:

- Ce ți-am spus eu, boule? Haide, spune-mi, ce ți-am spus? Eşti surd, nenorocitule?

Bietul bou, un câine mic, drăgălaş, se uită mirat la stăpânul lui furios, dar, încăpățânat cum e, refuză să-i răspundă. Până la urmă, vorbeşte tot stăpânul:

- Taci, ai? Nenorocitul naibii! Lasă că vorbim noi acasă!

28 septembrie. Particip la lansarea revistei lui H.-R. Patapie-vici, „Idei în dialog". Cu o impolitețe involuntară, adresându-se numeroşilor oameni de cultură veniți la lansare, directorul noii reviste spune:

- Cultura română arată în momentul de față ca o maioneză tăiată. Am înființat această publicație ca să dreg maioneza.

îmi imaginez un castron uriaş în care H.-R. Patapievici freacă, cu o lingură şi ea uriaşă, cultura română. Mereu se găseşte câte cineva care să vrea să facă asta.

30 septembrie. Azi se împlinesc cincizeci de ani de când citesc. Cincizeci de ani! Sună straniu. Parcă ar fi vorba da Q perioadă istorică, nu biografică. Şi totuşi, acesta e adevărul calendaristic.

Timp de cincizeci de ani, n-a trecut o zi în care să nu citesc.

Am citit la biroul meu, aplecat asupra cărții- Am citit în pat, la lumina veiozei de pe noptieră. Am citit întins pe spate, în iarbă, ignorând chemarea imperativă a vieții - soarele strălucitor, trilurile păsărilor, zborul grațios-stângaci al fluturilor - şi lăsân-du-mă absorbit de lumea imaginară a literaturii. Am citit în tren, în avion, în maşină (când nu eram eu la volan). Am citit în săli de aşteptare, în camere de hotel, pe bănci din parc, în dormitoarele cazone din unitățile militare unde am făcut stagiul militar şi apoi diverse concentrări. Am citit pe paturi de spital. Am citit în săli de clasă şi amfiteatre studențeşti, am citit în redacții (nu numai tipărituri, ci şi mii de manuscrise), am citit în biblioteci.

Cred că şi în mormânt am să citesc. Am să cer prin testament să mi se pună în sicriu cărți şi o lanternă.

4 octombrie. M-am săturat de vremea frumoasă. In România, ori de câte ori e soare, creşte automat numărul de infracțiuni. Undeva, în cer, cineva întoarce butonul unui potențio-metru şi *dă la maximum* agitația zilnică a oamenilor. Totul se activează şi *se intensifică,* în sensul rău al cuvântului. Simpla îm-brâncire se transformă în bătaie sângeroasă, hârjoneala amoroasă - în viol, joaca - în vandalism.

Câini famelici, cu blănuri jerpelite, cerşesc mâncare cu un mârâit amenințător sau se împerechează grotesc, angajați în trăiri frenetice cărora trupurile lor schilodite nu le fac față.

In plus, miliarde de bacterii se trezesc la viață din praful Bucureştiului şi emigrează în gurile şi nările bucureştenilor, pentru a întemeia acolo colonii glorioase.

Aşa stând lucrurile, *mă bucur* când se înnorează, când se face frig şi plouă sau ninge. Loviți de rafalele ploii sau de viscol, iubiții mei compatrioți se înfăşoară în paltoane, merg cu paşi măsurați pe stradă şi țin gura închisă. Par civilizați.

Câinii vagabonzi redevin resemnați şi tăcuți.

Iar bacteriile recad în hibernare, creând impresia că trăim într-o țară curată.

5 octombrie. Azi-dimineață, încă în pijama, lucram la computer, când mi-am dat seama că afară se întâmplă ceva neobişnuit. M-am uitat pe fereastră şi am văzut în curtea blocului o maşină a Poliției, o maşină a pompierilor, o maşină a Salvării, şi mulți ziarişti, operatori TV, fotoreporteri. Culmea este că aproape toate forțele de intervenție erau grupate în parcare, în jurul... maşinii mele. O reporteră frumoasă, de la Pro TV, îmbrăcată în blugi, îşi rezemase fundul de capotă şi stătea de vorbă cu un jandarm, ținându-i în față un microfon.

M-am îmbrăcat în grabă şi am alergat afară să văd ce se întâmplă. Mă gândeam, cu groază, că s-a descoperit că fac trafic cu (idei) stupefiante. Un polițist amabil mi-a explicat însă despre e vorba. In spațiul verde din curtea blocului, la rădăcina unui copac, două fetițe care voiau să îngroape o pisică moartă au descoperit o grenadă defensivă (numai cine a făcut armata, ca mine, ştie că o grenadă defensivă este mult mai periculoasă decât una ofensivă). Erau aşteptați pirotehniştii, ca să ducă grenada în altă parte şi să o dezamorseze.

Precaut, mi-am mutat maşina din... teatrul de operațiuni. Reportera de la Pro TV, neavând altceva de filmat, s-a grăbit să-mi ia un scurt interviu. A fost un moment de neuitat. Stăteam în plin soare, în fața unei femei frumoase, şi îi povesteam, ca un erou, fapte mărețe.

- Ce-ați făcut? m-a întrebat ea, cu ochii scânteind (de admirație, îmi plăcea mie să cred).

- Mi-am mutat maşina.
- De ce?
- Pentru orice eventualitate.

Acestea fiind spuse, m-am retras, cu falsă modestie, în casă. Mi-am imaginat că aud un ropot de aplauze în urmă.

6 octombrie. Am ieşit în curtea blocului, să-mi spăl maşina. Ce tristețe! Nu mai sunt polițişti, nu mai sunt pompieri, nu mai sunt ziarişti. Nu mai e nici grenada, care a provocat atâta agitație. Iar eu, bătrân şi gras, cu un mers greoi, numai a erou nu semăn. Pe capota maşinii mele, însă, minune! văd urma rotundă a fundului reporterei de la Pro TV. Amân spălatul maşinii. Mă întorc în casă, visător, târând după mine găleata de plastic, plină de apă, şi buretele. La intrarea în bloc, mă lovesc de un vecin care exclamă entuziast:

- V-am văzut aseară la „Ştiri", la Pro TV!

9 octombrie. E frig în casă ca pe vremea lui Ceauşescu. Caloriferele sunt reci, pereţii sunt reci, plapuma este rece. Până şi pisica, atât de bine îmbrăcată în blana ei, are năsucul rece.

Pe vremea lui Ceauşescu, într-o situaţie ca asta, te duceai la femei. Dar în vremea lui Iliescu şi femeile sunt reci.

10 **octombrie.** Un hoţ de buzunare, prins asupra faptului, nu poate fi considerat vinovat. El nu a furat portofelul din buzunarul pasagerului alături de care călătorea în autobuz, ci l-a *găsit* acolo. Nu şi-a dat seama că aparţine păgubaşului? Nu. Nu avea cum să-şi dea seama. Pe portofel nu scria cui îi aparţine.

Faptul că portofelul.se afla asupra cuiva nu are relevanţă. Multe purtăm asupra noastră - muşte, scame, stropi de noroi -, dar aceasta nu înseamnă că ne aparţin.

in schimb, păgubaşul, care şi-a lăsat buzunarul nesupravegheat, cu portofelul ademenitor la vedere, poate fi acuzat de ceva: de instigare la furt. Iar instigarea la o infracţiune se pedepseşte.

Aceasta este logica acelor membri ai CNSAS care consideră că Corneliu Vadim Tudor nu a colaborat cu Securitatea.

11 octombrie. Se împlinesc o sută de ani de când un critic literar amator, H. Sanielevici, care se remarcase acuzându-l pe Mihail Sadoveanu că propagă prin cărţile lui violenţa, s-a pronunţat într-un mod la fel de inadecvat şi hilar asupra baladei populare *Mioriţa.* Citind poemul ca pe un articol de ziar, H. Sanielevici se întreba retoric de ce ciobanul se resemnează după ce află că va fi omorât de tovarăşii săi, de ce nu se salvează prin fugă sau nu cheamă în ajutorul lui poliţia.

Problema este pusă greşit şi şochează prin grosolănia gândirii. Este ca şi cum cineva s-ar întreba de ce regele Lear nu-şi găseşte adăpost într-un hotel sau de ce Hyperion nu apelează la o agenţie matrimonială, ca să-şi rezolve situaţia. Oaia devotată ciobanului nu este chiar o oaie care a tras cu urechea la discuţia dintre complotişti. Iar ceea ce-i spune ea ciobanului nu este o prognoză, de genul buletinului meteorologic.

Totul se petrece în plan literar, nu practic. Ciobanul are o revelaţie în legătură cu destinul său. Nu se pot lua măsuri împotriva destinului. Şi, oricum, nu de chestiunea prozaică a luării unor măsuri se ocupă balada.

Şi mai este ceva. Chiar şi cineva tentat să-şi înfrunte, fără şansă, destinul, dintr-o pornire eroică, tot n-ar putea s-o facă, întrucât nenorocirea deja *a avut loc.* Ciobanul a aflat, în mod irevocabil, că trăieşte într-o lume în care *este posibil ca* propriii tăi tovarăşi să te omoare. El a murit (moral) în clipa în care a avut această revelaţie. Testamentul pe care şi-l face este un testament *post-mortem.*

Teza despre resemnarea ciobanului din *Mioriţa,* despre lipsa lui de reacţie dovedeşte o prostie fără margini. Şi totuşi, această teză *a fost luată în serios* de sute de folclorişti, critici literari şi eseişti.

Nu numai că a fost luată în serios, dar ideea prostească despre pasivitatea ciobanului a generat o întreagă ideologie (în general recriminatorie) în legătură cu firea românilor, cu incapacitatea lor de a reacţiona la evenimente şi de a face istorie. Nu ştiu românii cum sunt (nu mă ocup de asta, nu sunt etno-psiholog), dar despre ciobanul din *Mioriţa* ştiu sigur că *nu se poate spune* că este resemnat, areactiv etc. Nu asta este problema.

Sunt curios dacă şi peste o sută de ani inadecvata, prozaica, aberanta interpretare a *Mioriţei* va mai fi în vigoare. Dacă vor mai exista susţinători ai ei. Mi-e teamă că da, pentru că prostia e veşnică.

15 octombrie. Mi s-a părut că-l văd pe stradă - undeva, lângă Sala Palatului - pe Corneliu Vadim Tudor, însoţit de doi bo-dy-guarzi. M-am bucurat şi m-am grăbit spre el, dar bucuria mi-a fost de scurtă durată. Era în realitate altă persoană, care, privită de la distanţă, aducea puţin cu preşedintele PRM pentru că avea o faţă la fel de lată şi un zâmbet la fel de nefiresc.

îmi doresc foarte mult să-l întâlnesc pe Corneliu Vadim Tudor ca să-i dau două palme. L-aş pălmui scurt, răsunător, fără explicaţii. Apoi aş trece mai departe, mulţumit că mi-am făcut datoria faţă de amintirea tatălui meu.

Cu ani în urmă, acest individ mi-a trecut numele pe o listă a trădătorilor de ţară, publicată pe prima pagină a revistei *România Mare.* Se mai aflau pe acea listă personalităţi ale culturii

române a căror vecinătate mă făcea să mă simt mândru. Dar era o mândrie tristă, ca aceea a intelectualilor care în anii '50 se regăseau între zidurile închisorii de la Sighet.

In plus, exista riscul ca mulți oameni cinstiți şi naivi să ia în serios acuzațiile delirante. Ceea ce s-a şi întâmplat. Tatăl meu, pe atunci încă în viață, locuia în Suceava şi obişnuia să iasă în fiecare zi la plimbare prin oraş. II salutau cu respect mulți cunoscuți, iar unii dintre ei îl felicitau pentru educația pe care ne-o dăduse mie şi fraților mei. In ziua în care a apărut *România Mare* cu numele meu pe lista trădătorilor de țară, nu s-a mai întâmplat aşa. Nimeni nu l-a mai salutat, iar cei salutați de el au întors capul în altă parte. Cineva a spus explicit în spatele lui:

- Uite-l pe ăsta, mai are curajul să iasă în lume! Fiul lui e trădător de țară!
- Nemernicul! a exclamat o femeie isterică, de genul celor care îi instigaseră pe minerii veniți la Bucureşti. Ar trebui scuipat!

Tatălui meu i s-a făcut rău de la inimă şi s-a întors, abia ținându-se pe picioare, acasă. Şi-a revenit cu greu, după mult timp. După şi mai mult timp, şi opinia publică m-a „iertat", uitând de fapt de cazul meu sau, cine ştie ştie, ajungând să înțeleagă ce e cu *România Mare.* Tatăl meu însă n-a mai regăsit niciodată plăcerea de a ieşi la primbare prin oraşul în care ajunsese să se bucure de respect după o viață de muncă.

18 octombrie. Sunt nedormit, parcă am funingine sub pleoape. Aseară am făcut greşeala să mă uit la un film american cu un criminal odios care, după ce a fost în sfârşit omorât şi credeam că am scăpat definitiv de el, s-a ridicat din nou de la pământ, rânjind înspăimântător.

In filmele americane, personajele diabolice mor foarte greu. Sunt împuşcate în piept, în burtă, în brațe, în gât şi cad

la pământ într-o baie de sânge, dar după un timp - **exact** atunci când fostele lor victime îşi sărbătoresc eliberarea - se ridică în picioare şi atacă din nou. Sunt aruncate în apă şi ținute acolo până se umflă şi devin livide, dar aceasta nu **le** împiedică să iasă într-un târziu din valuri şi, orbecăind, să se arunce încă o dată asupra adversarilor. Li se dă foc şi ard în vâlvătăi urlând

îngrozitor, dar ulterior, cu terifiantele lor fețe carbonizate, se mobilizează şi îşi continuă acțiunea criminală. Chiar şi îngropate în pământ au încă un viitor: şi de acolo vor ieşi, cu țărâna şi pietrişul şiroindu-le pe umeri, şi îşi vor relua acțiunile reprobabile.

Vai de naivul care trece pe lângă trupul neînsuflețit, întins pe podea, al unui asemenea personaj. Trupul neînsuflețit va întinde brusc o mână şi îl va prinde pe naiv de picior. Un mort dintr-un film american nu este niciodată definitiv mort.

22 octombrie. Sunt într-o sală a Teatrului Național, unde are loc lansarea oficială a candidaturii lui Gheorghe Ciuhandu la preşedinția României. Un tânăr de la Pro TV, înarmat cu o cameră de luat vederi, vânează imaginea unui bătrân care urcă gâfâind scările. Sala este plină de bărbați şi femei în plină putere, cu figuri inteligente, frumos îmbrăcați, iar el filmează de la un metru distanță fizionomia marcată de vârstă şi suferință a unui fost deținut politic. De ce face asta? Ca să aducă aminte opiniei publice că PNȚCD a fost supus de comunişti unui regim de exterminare? Nu. Ca să-şi bată joc de PNȚCD, prezentându-l seara, la televizor, ca pe un partid de bătrâni, depăşit de situație.

O doamnă care are curajul opiniei (nu ca noi, domnii, indignați doar în sinea noastră) îi reproşează că vrea să **falsifice** realitatea, printr-o selecție tendențioasă. Operatorul îi răspunde cu aplomb:

- Asta vor telespectatorii, asta le oferim!

De unde ştie tânărul cu camera de luat vederi ce vor telespectatorii rămâne un mister.

Mai trist este însă altceva. Ca să-şi bată joc de PNȚCD, operatorul îşi bate joc de un bătrân, de ideea însăşi de bătrânețe. Este de neînțeles ce anume îl poate face pe un tânăr să râdă dispreţuitor văzând cum se chinuieşte un om în vârstă, ținân-du-se cu mâinile lui slabe de balustradă, să urce scările.

23 octombrie. Urmează să candidez pentru un post de senator PNȚCD din partea județului Suceava. Scriu de mână o declarație, în patru exemplare: „...declar prin prezenta, pe proprie răspundere, că nu am aparținut ca agent sau colaborator organelor de securitate ca poliție politică...".

Nu, nu am aparținut. Mai mult decât atât, am refuzat să aparțin, în repetate rânduri.

In schimb, am aparținut organelor de securitate ca anchetat, în 1966, când eram student în anul II, la Facultatea de Limba şi Literatura Română din Bucureşti. Câțiva colegi - toți bine situați astăzi - au avut grijă să informeze poliția secretă că fac „afirmații duşmănoase" la adresa regimului comunist şi mai ales că scrisesem o parodie după *împărat şi proletar* intitulată *Țăran şi secretar.*

Am fost interogat, timp de câteva săptămâni, de doi anchetatori succesiv. Unul, în vârstă, pleşuv, cu vestigii de păr blond-în-căruntit în jurul capului, şi cu ochi de un albastru rece, era brutal şi mă amenința cu pedepse cumplite, inclusiv cu împuşcarea. Celălalt, tânăr, brunet, cu buze roşii şi groase, îmi dădea de înțeles că mă compătimeşte şi că e gata să mă ajute. El mi-a sugerat să declar, la rândul meu, ce „afirmații duşmănoase" făcuseră colegii care mă trădaseră. Adevărul este că aş fi avut ce să povestesc şi, în plus, era tentantă ideea de a mă răzbuna pe

ei. Mi-am dat însă seama, acolo, între zidurile groase de la „Malmaison", aşa răvăşit de teamă cum eram şi cu lacrimi pe obraji, că dacă i-aş turna aş fi asemenea lor. Am declarat deci că nu i-am auzit spunând niciodată ceva împotriva regimului. Şi m-am simțit mândru, apoi, toată viața, că nu am turnat pe nimeni la Securitate, nici măcar pe propriii mei turnători.

26 octombrie. Mă sună I.N. şi mă ironizează pentru ideca de a candida la alegerile parlamentare din partea PNȚCD.

- E un partid expirat! stabileşte el, fără ezitare. Ce cauți tu printre bătrânii ăia?
- Nu e deloc un partid de bătrâni (au mai murit între timp, din nefericire; erau oameni extraordinari). Sunt foarte mulți tineri...
- Lasă, că am văzut eu, la televizor. Era unul care urca scările la Teatrul Național şi de-abia se ținea pe picioare!

Nu mai spun nimic şi trântesc telefonul.

1 noiembrie. Astă-noapte, în jurul orei 2, a trebuit să ies, ca însoțitor al pisicii, în curtea blocului. Mai bine nu ieşeam. Am făcut descoperiri care mi-au schimbat (în rău) starea sufletească şi n-am mai putut să adorm până dimineața. Doi indivizi necunoscuți îmi examinau, cu ajutorul unei mici lanterne, maşina. N-o deschiseseră, dar se chinuiau să vadă, printr-un geam lateral, ceva din zona

bordului. Când mi-am făcut apariția, nu s-au speriat. Mi-au zâmbit strâmb, aşteptând să mă îndepărtez. Abia când le-am spus că e maşina mea au luat-o amândoi la goană.

De undeva, de după copaci, se auzeau şoaptele, gemetele şi uşoarele icnete a doi îndrăgostiți. Curios este că alături de ei se mai afla cineva, un bărbat care fuma, rezemat de cadrul de fier pentru bătut covoarele, aşteptând probabil să-i vină rândul (nu la bătut covoarele).

M-am îndreptat repede spre intrarea în bloc, când în curte a apărut, tras de un câine-lup ținut în lesă, un bătrân îmbrăcat în pijama. Câinele, fără îndoială PSD-ist, a început imediat să mă latre furios şi s-a repezit să mă sfâşie, scăpând nu se ştie cum din strânsoarea zgărzii (poate că în realitate stăpânul lui era PSD-ist). Şi eu, şi pisica am reacționat corect. Eu am intrat repede în casă, iar ea s-a cățărat în doi timpi şi trei mişcări într-un copac înalt.

2 noiembrie. A trecut vremea când, formând un simplu număr de telefon, auzeam inimitabila voce a Zoci Dumitres-cu-Buşulenga şi eram invitat la o cafea. Fosta mea profesoară se află acum la Mănăstirea Văratec, în recluziune, ca Veronica Miele pe vremuri.

Soțul ei - cel împreună cu care am văzut-o plimbându-se seara târziu pe Calea Victoriei şi povestindu-i ceva în linişte, cu încredere, ca unui vechi prieten - a murit, lăsând-o singură.

Dacă ar fi mai multă dreptate în lume, Zoe Dumitrescu-Bu-şulenga ar trebui să se afle acum în mijlocul nostru, al sutelor de studenți şi al sutelor de mii de cititori (radioascultători, telespectatori) la educarea intelectuală a cărora a contribuit de-a lungul anilor. Ea şi-a cheltuit din propria ei ființă pentru a ne ilumina, pentru a ne transmite entuziasmul ei față de valorile culturii umaniste.

...Ar trebui să se afle în mijlocul nostru, iar noi ar trebui să-i mulțumim că, în plin regim comunist, ne-a convins să-i admirăm, mai mult decât pe oricine altcineva, pe Sofocle şi Leonar-do da Vinci, pe Shakespeare şi pe Eminescu.

Nu numai că nu se întâmplă aşa, dar unii dintre noi o mai şi acuză - practic, în absență, cu o nepolitețe pe care nu se ştie de la cine au învățat-o între timp - că a fost curtenitoare- cu Ceauşescu, că a făcut concesii regimului comunist etc. Acceptăm - fiindcă asta facem, acceptăm - situația ruşinoasă ca la conducerea țării să se afle în continuare, în anul 2004, foşti demnitari comunişti,

emuli ai lui Ceauşescu, dar găsim de cuviinţă să fim intransigenţi cu Zoe Dumitrescu-Buşulenga!

3 noiembrie. Am stat de vorbă, toată dimineaţa, cu câţiva elevi de liceu şi am constatat că nu sunt deloc iniţiaţi în frumuseţea literaturii, că n-au acces la textul literar. Analizele din multe manuale de literatură (vechi sau noi) sunt rebarbative şi îi fac pe elevi să urască lectura, ca pe o obligaţie absurdă (cam aşa cum era înainte de 1989 obligaţia de a participa la şedinţele de „învăţământ politic"). Este bizar că se întâmplă aşa. Din-tr-un prilej de jubilaţie, literatura a ajuns - din cauza lipsei de inteligenţă şi de talent a unor autori de manuale şi a unor profesori - o pacoste. Este ca şi cum şampania ar fi băută ca un sirop de tuse, din obligaţie.

5 noiembrie. Mă pregătesc să plec la Suceava, unde se sărbătoreşte centenarul Colegiului Naţional „Petru Rareş". înainte se numea Liceul „Petru Rareş", iar şi mai înainte - Şcoala Medie nr. 2. Am fost şi eu elev al Şcolii Medii nr. 2, în perioada 1954-l965, ceea ce înseamnă 11 ani fără întrerupere, din clasa întâi, până la absolvire.

încă de acum câteva zile am trimis pe adresa colegiului un mesaj:

„Ziua în care am înţeles că din două sunete, „o" şi „i", rostite repede unul după altul, se creează un cuvânt, „oi", a fost ziua în care m-am născut a doua oară. Am simţit atunci că mi se ia o ceaţă de pe minte şi am îndrăgit pentru totdeauna învăţătura.

Această experienţă de neuitat am făcut-o acum exact cincizeci de ani, într-o sală de clasă a Colegiului «Petru Rareş» din Suceava. Ii sunt profund recunoscător acestei instituţii pentru miraculoasele «oi» pe care mi le-a dăruit cândva, într-o zi de toamnă a anului 1954."

Textul a apărut într-un ziar local din Suceava. Imediat am primit un telefon de la un fost coleg de şcoală.

- Am citit ce-ai scris în ziar. Nu înţelegeam la ce se referă:
- Ce anume ai citit?

- Păi, n-am fost prea atent. Ştiu numai că era ceva cu nişte oi. Mi-a plăcut.

7 noiembrie. Peste o oră plec la Suceava. în timp ce îmi fac valiza, mă copleşesc amintirile. Mi-e dor de uniforma de elev, croită dintr-o stofă bleumarin...

Am fost coleg de clasă cu Vladimir Găitan, cunoscutul actor de azi. O mare parte din timp am stat în aceeaşi bancă cu el (lăsându-l să copieze la „extemporale" şi „teze" şi beneficiind, în schimb, de competența lui în materie de fete, pe care mă învăța cum să le cuceresc).

Țin minte o întâmplare. Eram în clasa a noua. Eu şi cu Duțu (aşa i se spunea pe atunci, de la „Vlăduțu") ne-am dus într-o seară într-o vizită acasă la Tia, prietena lui Duțu. Se mai afla acolo o cunoscută a Tiei, Geta, care urma să devină, dacă totul mergea bine, prietena mea. Părinții Tiei tocmai plecaseră cu trenul, la Focşani, pentru două zile. Ne-am apucat să bem toți patru, fără griji, nestânjeniți de prezența vreunui adult, un lichior tare, să fumăm şi să jucăm „gajuri" (un joc care presupunea „pedepse" de genul să te săruți cu cineva anume, să te dezbraci de o parte din haine etc). Eram entuziasmați de ceea ce făceam, râdeam până la lacrimi şi deveneam tot mai îndrăzneți, când, deodată, s-a auzit soneria de la uşa de la intrare. Erau părinții Tiei care pierduseră trenul şi se întorceau acasă furioşi. După ce i-a văzut prin vizor, Tia, îngrozită, ne-a obligat pe mine şi pe Duțu să ne ascundem în grabă pe balcon, cu tot cu ustensilele depravării noastre (tava cu sticla de lichior şi cele patru pahare, pachetele de țigări, scrumiera plină de mucuri). Apoi le-a dat drumul părinților în casă, explicându-le că ea şi Geta tocmai învățau împreună pentru a doua zi.

Eu şi Duțu, ghemuiți pe balcon, în întuneric, vedeam în camera luminată figurile bănuitoare ale celor doi părinți şi eram îngroziți. Am fi vrut să sărim de pe balcon, dar apartamentul se afla la etajul 7! Culmea este că, îngroziți cum eram, ne venea şi să râdem, ceea ce ne-ar fi dat de gol.

După vreun sfert de oră care ni s-a apărut o veşnicie, tatăl Tiei s-a dus la baie, iar mama ei - la bucătărie. Tia ne-a făcut semn, iar eu şi Duțu am țâşnit din ascunzătoare, am traversat ca nişte năluci camera, apoi un mic hol şi am ieşit din apartament. Pentru viteza cu care am coborât pe scări de la etajul şapte până la parter ar merita să figurăm în *Guiness Book.*

8 noiembrie. In sala de festivități a Colegiului Național „Petru Rareş" din Suceava sunt declarat cetățean de onoare al municipiului Suceava (alături de actorul Vladimir Găitan, caricaturistul Mihai Pînzaru-Pim şi sportiva Liliana Gafencu). Primarul localității, Ioan Lungu, îmi înmânează o diplomă şi mă invită să spun câteva cuvinte.

Prețuirea care mi se arată mă emoționează până la lacrimi (mă gândesc ce mult s-ar bucura tata dacă ar trăi şi ar fi de față). Rostesc un scurt discurs care este aplaudat. Dar chiar în timp ce îl rostesc, în sinea mea le spun celor din sală (profesori, elevi, reprezentanți ai autorităților) cu totul altceva:

- Vă rog, vă implor, nu-mi acordați acest titlu! Nu mă izgoniți în felul acesta solemn dintre voi! Nu vreau să fiu cetățean de onoare al Sucevei, vreau să fiu doar cetățean al Sucevei, aşa cum eram pe vremuri, în îndepărtata mea tinerețe, înainte de a face greşeala de a mă stabili la Bucureşti.

Un cetățean de onoare nu-şi mai poate permite să fure mere din livada bisericii Sf. Dumitru sau să spargă cu praştia geamurile clopotniței. Un cetățean de onoare nu se poate da iarna cu sania pe abrupta stradă Mirăuți, îmbătat de viteză, într-un nor de pulbere de zăpadă şi chiote. Un cetățean de onoare nu are dreptul ca, de 1 martie, să prindă mărțişoare în pieptul fetelor, prefăcându-se neîndemânatic pentru ca operația să dureze cât mai mult.

Primiți-mă, suceveni, din nou între voi! Lăsați-mă să fiu iar elev şi să stau într-o bancă dintr-o sală de clasă, în timp ce o profesoară (frumoasă, cum sunt toate de la acest liceu) explică ceva la tablă! Dați-mi voie să scriu versuri zgâriindu-le cu un băț pe zăpadă! Ingăduiți-mi să conduc turişti francezi la Cetatea lui Ştefan cel Mare şi să-i încânt cu informații fanteziste, despre o poartă secretă "prin care intra noaptea o femeie misterioasă în iatacul domnitorului!

Toate acestea le spun în gând, dar ceremonia se desfăşoară mai departe, netulburată, pe un fond muzical care sună, pentru mine, ca un marş funebru.

9 noiembrie. Mă aflu, în continuare, la Suceava, unde voi rămâne până la sfârşitul campaniei electorale. Presa de aici -ziare şi reviste, posturi de radio şi televiziune - este la fel de efervescentă ca aceea din Bucureşti. Suceava arăta cândva ca un oraş inventat de Mihail Sadoveanu. Acum pare desprinsă din-tr-un roman de Henry Miller. Dau interviuri, mă las fotografiat, particip la dezbateri înregistrate sau transmise în direct.

La una dintre dezbateri se declanşează o polemică între u' prezentantul PSD şi cel al PNL, pe tema şoselelor asfaltate din județ. Fiecare revendică, pentru formația sa politică, meritul amenajării acestor şosele. Intervin cu următoarea replică:

- Şoselele nu le-a asfaltat nici PSD, nici PNL. Le-a asfaltai Ştefan cel Mare!

Pare o glumă, care îi face pe cei prezenți să izbucnească în râs. Dar nu e o glumă:

- Anul acesta s-au împlinit 500 de ani de la moartea lui Ştefan cel Mare. In aşteptarea participanților la comemorare -oameni importanți din țară şi din străinătate - s-au asfaltat în grabă şoselele, aşa cum se făcea, pe vremuri, înaintea unei vizite a lui Ceauşescu.

10 noiembrie. E noaptea târziu şi mă plimb de unul singur prin oraş, prin burniță şi ceață. In spatele muzeului „Simion Florea Marian", este o casă frumoasă, îmbrăcată în viță de vie, cu o fereastră luminată la etaj. Mă uit îndelung la acea fereastră. Dincolo de ea se află minunații mei prieteni, Lidia şi Radu Rump. Dacă aş suna la uşă, m-ar primi imediat, cu drag, mi-ar pune hainele la uscat, mi-ar da un ceai fierbinte. Renunț să le tulbur seara şi plec mai departe. Dar numai gândul că ei există acolo şi că oricând mi-ar deschide uşa mă umple de fericire.

17 noiembrie. Sunt la volanul maşinii mele, în drum spre Suceava. *Week-end-u* mi l-am petrecut la Bucureşti, iar acum străbat din nou drumul european 85 pentru a ajunge în oraşul în care, de două săptămâni, particip la campania electorală. La scurtă vreme după ieşirea din capitală, văd o scenă de o brutalitate greu de imaginat. Un căruțaş se dă jos din căruță şi îşi bate cumplit calul. Ii dă o palmă răsunătoare peste ochi, îi trânteşte un pumn năpraznic în falcă, sub ureche, apoi,

l,S<)

luându-şi avânt printr-o răsucire de 360 de grade (ca în filmele cu jiujitsu) îi aplică un cot la baza gâtului. Calul, mic de statură, bătrân şi resemnat, legat în hamuri grele, care ele singure sunt greu de dus, şi având de tras o căruță încărcată cu fier vechi, tresare şi îşi înalță capul la fiecare lovitură, tăcut, cu un rest de demnitate care îmi răscoleşte sufletul.

îmi doresc din toată inima să mă dau jos din maşină şi să-l pocnesc pe căruțaş cu sete, folosind eventual chiar tehnicile lui. N-am însă curaj. El e tânăr şi bine construit, în timp ce eu sunt rablagit.

Am să mă simt vinovat multă vreme că n-am trecut totuşi la acțiune. Cu mare plăcere i-aş fi dat o palmă peste ochi, i-aş fi trântit apoi un pumn în obraz

şi, în cele din urmă, răsucin-du-mă, i-aş fi înfipt un cot la baza gâtului, făcându-l să icnească.

18 noiembrie. Suceava mea e mânjită de propaganda PSD. Având şi mijloace tehnice şi neruşinarea necesară, pesediştii au maculat oraşul lui Ştefan cel Mare cu mii de afişe, postcre, bannere şi pliante pline de minciuni stridente. în stil comunist, ei fac din alb negru şi din negru alb. Pe un „fluturaş" (ce cuvânt delicat pentru o fițuică imundă!), sub două poze, una a lui Călin Popescu Tăriceanu şi alta a unui necunoscut, Valentin Zaharia, scrie: „Călin Popescu Tăriceanu, afacerist; venit -peste 570 miliarde lei; Valentin Zaharia, agent de pază; venit -4.200.000 lei; PNL-PD propune acelaşi impozit pe venit pentru amândoi".

în realitate, nu s-a propus niciodată acelaşi impozit, ci aceeaşi cotă de impozitare, 23 la sută, ceea ce înseamnă un impozit de 131.100.000.000 lei pentru Călin Popescu Tăriceanu şi un impozit de 840.000 lei pentru Valentin Zaharia. Aşa trebuie pusă corect problema: un om plăteşte peste o sută treizeci şi unu de mii de milioane de lei impozit, iar altul - mai puțin de

un milion. In condițiile în care amândoi îşi câştigă banii cinstit, în mod evident Călin Popescu Tăriceanu este cel nedreptățit. Sau, în orice caz, LUI trebuie să-i fim recunoscători că participă cu o sumă atât de mare la bunul mers al treburilor publice, de care beneficiem cu toții.

Ca să nu mai vorbim de faptul că agentul de pază câştigă doar 4.200.000 de lei pe lună din cauza pesediştilor, care sunt la putere.

19 noiembrie. Gheorghe Ciuhandu a sosit la Suceava. Eu şi ceilalți candidați de pe listele PNȚCD Suceava pentru Senat şi Camera Deputaților ne alăturăm lui şi participăm la o întâlnire cu membrii şi simpatizanții PNȚCD, la Casa de Cultură. Atmosfera, entuziastă, devine repede incandescentă când luăm, pe rând, cuvântul. Sala este plină de oameni care nu doar refuză, ci urăsc comunismul, cu o ardoare transmisă din tată în fiu.

într-adevăr, poate că nicăieri nu este mai inadecvat comunismul ca aici. Secera şi ciocanul arată jalnic în comparație cu capul de bour de pe stema Moldovei. Ideea de C.A.P. devine ridicolă la simpla vedere a unei păduri de fagi.

De-a dreptul grotescă ar fi prezența aici a lui Ion Iliescu, pe care nu mi-l pot imagina decât ținând de dârlogi calul lui Ştefan cel Mare.

20 noiembrie. Fac drumul invers, de la Suceava la Bucureşti, tot la volanul maşinii mele. Deschid radioul (care încă nu mi s-a furat) şi ascult muzică. E o zi superbă de toamnă, cu un cer înalt şi cu un mistic joc de lumini datorat trecerii rapide a norilor prin dreptul soarelui. Momentul are măreție. Este o plăcere bărbătească să-ți străbați țara de la un capăt la altul, într-o zi ca asta.

îmi vine ideea să iau cu mine o autostopistă. Aş vrea să fie una care să tacă tot drumul, ca să conteze doar ca o prezență feminină, nu ca interlocutoare. La ieşirea din comuna Moțca, văd o individă frumoasă, care gesticulează energic, încercând să oprească o maşină. încetinesc, dar mi se pare prea voluntară şi accelerez din nou. în apropiere de Bacău, două fete simpatice, cu basmale roşii, legate cochet, şi figuri de ştrengărite, îmi fac semne jucăuş-imploratoare. Nu-mi place că sunt două, ar vorbi necontenit. Trec mai departe. La Adjud, o tânără, cu un copil mic în brațe, vrea şi ea să opresc, însă ideea că a făcut copilul cu altul mă enervează şi mă prefac că n-o observ.

Până la Focşani, mă chinuieşte un sentiment de vinovăție. Cum am putut s-o las singură, pe şosea, cu un copil mic în brațe? Am acum cu totul altă stare sufletească. Mă simt inundat de duioşie şi generozitate. O bătrânică slabă şi gârbovită aşteaptă, la ieşirea din Focşani, să găsească şi ea o „ocazie". Opresc imediat şi o invit pe scaunul din dreapta mea. După ce se instalează, începe să-mi povestească prin ce a trecut din cauza unui văr care i-a luat pământul. Vorbeşte, vorbeşte, vorbeşte, cu o voce stridentă.

Asta e tot ce s-a ales din ideea mea de-a avea o prezență feminină în maşină.

26 noiembrie. în fiecare zi sosesc pe adresa mea de e-mail (şi probabil şi a altora) mesaje din partea celor care fac campanie în favoarea lui Adrian Năstase. Toate se remarcă prin lipsa de logică şi, mai ales, prin tratarea prietenos-promiscuă a destinatarului. Citindu-le, ai impresia că un bețiv te ia de guler şi te trage lângă el el, ca să-ți spună ceva confidențial. Astăzi am primit următorul apel:

„România are nevoie de sprijinul lui Adrian Năstase ca el sa continue ceea ce a început.

Pentru aceasta, Adrian Năstase are nevoie de votul şi de încrederea TA pentru a-ți oferi stabilitate.

Astfel România are nevoie ca TU să-i oferi această oportunitate."

Am dat clic pe comanda „replay" şi am răspuns: „De ce mă tutuiți, pesediştilor?"

28 **noiembrie.** In urma alegerilor, pesediştii au rămas pe scena vieții politice într-o situație destul de avantajoasă (cu concursul unor cetățeni lipsiți de responsabilitate). Țara nu s-a putut scutura de omizile păroase care au invadat-o în ultimii cinsprezece ani.

29 **noiembrie.** Mă afectează foarte mult rezultatul alegerilor. Nu-mi pot regăsi umorul. Astă-noapte, chinuit de insomnie, m-am gândit cu milă la mine însumi. După 1989, dintr-un exagerat sentiment al datoriei, mi-am cheltuit cea mai mare parte din energie pronunțându-mă în probleme politice sau participând direct la viața politică. Am luat parte la şedințe, mitinguri, marşuri de protest. Am condus asociații, programe, fundații etc. Rezultatul? Zero. Ca şi rezultatul agitației altor mii de oameni cinstiți care şi-au făcut iluzia că îi pot învinge pe foştii activişti ai PCR şi foştii securişti, aflați la putere şi după 1989. In țară se trăieşte la fel de prost, nimeni nu a remarcat ce am făcut (în afară de cei care mi-au spart geamurile la maşină sau mi-au dat telefoane de amenințare), iar eu sunt mai bătrân cu cincisprezece ani.

1 decembrie. Sunt la modă posturile de televiziune specializate: unele transmit exclusiv muzică, altele - filme, manifestări sportive, creație folclorică etc. TVR 1 s-a specializat în Adrian Năstase. Mi-e şi teamă să urmăresc programele TVR 1. Chiar şi când se difuzează o ecranizare după *Romeo şi Julieta,* există

riscul să-l vedem pe actualul prim-ministru, făcându-şi loc, bu-călat şi încruntat, printre personajele lui Shakespeare şi anunțând - „ca să fie foarte clar pentru toată lumea" - că va construi şi în România balcoane pentru îndrăgostiți.

3 **decembrie.** Stau de vorbă cu Ana Blandiana, la sediul Academiei Civice, unde se sărbătoreşte împlinirea a zece ani de la înființarea instituției. Poeta străluceşte de inteligență, bunătate şi frumusețe. Mă gândesc la marea ei

realizare de după 1989 -*Memorialul Victimelor Comunismului şi al Rezistenței* de la Sighet, primul şi cel mai important muzeu al comunismului din lume - şi mi se face ruşine pentru regnul bărbătesc care, în toți aceşti ani, n-a dat nici un exemplar uman comparabil cu ea.

4 **decembrie.** Mă urmăreşte amintirea întâlnirii de ieri cu Ana Blandiana. Regret că n-a fost acolo şi Ion Iliescu. Dacă ar fi fost, ar fi avut prilejul să se compare cu poeta şi ar fi înțeles, în mod sigur, că trebuie să se retragă cât mai repede din viața publică. Cu microfonul în mână, ar fi solicitat atenția celor din jur şi ar fi declarat că a luat hotărârea să locuiască într-o căsuță, undeva, la marginea Bucureştiului şi să nu mai iasă niciodată în lume. Iar declarația lui ar fi fost primită cu aplauze.

6 decembrie. Sunt la țară, în grădină la mine şi sap pământul în care am să semăn la primăvară salată şi castraveți, ceapă şi mărar. Cazmaua (la Suceava, unde am copilărit, se spunea „hârlețul") intră greu în pământ, dar mă folosesc de considerabila mea greutate pentru a o înfige, cu piciorul, cât mai adânc. Trece un țăran pe lângă grădină, se opreşte şi mă priveşte, zâmbind ironic, prin gardul de sârmă împletită. El ar face orice ca să scape de lucratul pământului, iar eu, care am un loc de muncă la oraş, vin aici şi sap. îşi închipuie probabil că sunt cam țicnit. Ca să nu-i ghicesc gândurile, mă întreabă:

- Cu cine votați duminică, domnu'şef?
- Cu Traian Băsescu!

-Vedeți, aşa m-am gândit şi eu, da'nu ştiu dacă e voie... II asigur cu toată gravitatea:

- E voie.

El mă priveşte neîncrezător, mă salută ducându-şi două degete la pălărie şi pleacă.

7 decembrie. Au trecut şapte ani de când mi-am cumpărat un Renault 19 Europa. In aceşti şapte ani, maşina *nu s-a defectat niciodată.* Vara sau iarna, pe ploaie sau pe arşiță, ori de câte ori m-am suit la volan şi am întors cheia de contact, motorul a pornit imediat, ca şi cum până atunci nu făcuse decât să mă aştepte, plin de zel. Am avut, în toată această perioadă, doar o pană de cauciuc.

Şi mi s-au furat, în repetate rânduri, oglinzile retrovizoare, dar de asta nu automobilul e răspunzător.

îmi amintesc ziua în care l-am cumpărat. Am găsit atunci, în portbagaj, o sticlă de şampanie din partea firmei. I-am mulțumit vânzătorului, dar susceptibil, ca orice român pățit, am observat repede că din portbagaj lipsea trusa de scule. „Mi-au pus o sticlă de şampanie - m-am gândit - ca să-mi distragă atenția..." Am şi spus:

- Gestul cu şampania e frumos. Dar unde e trusa de scule? Vânzătorul a izbucnit în râs:

- Ce să faceți cu ea?

- Păi... să mai strâng câte un şurub... să scot colierele, când crapă vreun furtun şi trebuie înlocuit...

- N-o să fie cazul. N-a fost cazul.

8 decembrie. Urmăresc cu atenție, la TVR, confruntarea Traian Băsescu - Adrian Năstase (programată de pesedişti, cu

r<)7 o abilitate de jucători de alba-neagra, după ora 22, când țăranii, obosiți de muncă, dorm). Trei dintre cei prezenți în studio - şi anume Adrian Năstase, Cristian Tudor Popescu şi realizatorul emisiunii - sunt negri de supărare. Au pivirile fixe, maxilarul inferior căzut şi vobesc cu dinții strânşi. De ce? Pentru că Traian Băsescu, surâzător, îl domină în mod evident pe candidatul PSD-PUR. Această solidarizare afectivă a doi ziarişti (care ar trebui măcar să simuleze imparțialitatea) cu unul dintre candidați este indecentă.

La un moment dat, pe neaşteptate, Traian Băsescu face o mărturisire surprinzătoare şi impresionantă, cu o sinceritate de personaj din Dostoievski:

„Mă gândesc, câteodată, Adrian, ce blestem apasă pe poporul român că trebuie să aleagă un preşedinte dintre doi foşti comunişti ca noi... Dar dacă tot ne aflăm în situația asta, să ne străduim măcar să renunțăm la mentalitatea comunistă... Tu nu vrei deloc să renunți..."

Nimeni dintre foştii membri ai PCR n-a avut forța morală să vorbească aşa după 1989. Dacă ar fi avut, alta ar fost situația acum în România.

9 decembrie. Nu numai că nu s-a mai făcut o asemenea declarație, dar nici în prezent nu există oameni care să-i înțeleagă tragismul. Presa de azi este plină de interpretări prozaice ale mărturisirii lui Traian Băsescu, considerată o

manevră bine gândită. Dar chiar manevră de-ar fi, cum de n-are ecou în conştiinţa nici unui ziarist?

10 decembrie. Am întâlnire cu... Oana Sârbu. O întâlnire (din nefericire) profesională. Am invitat-o la emisiunea *Un metru cub de cultură de* la Realitatea TV. Trebuia să fie aici, pentru înregistrare, la ora 13 şi 15. Este 13 şi 30 şi încă n-a venit.

Iniţial, i-am propus să-i trimit o maşină, dar a refuzat, preferând să vină cu maşina ei. Şi acum, poftim, întârzie. în sfârşit, dă un telefon şi explică, precipitat, că s-a rătăcit şi că se află undeva în sudul oraşului (iar noi suntem în est). După încă un sfert de oră, telefonează din nou ca să mă anunţe că a ajuns în apropiere de Realitatea TV, dar aşteaptă la o barieră.

Mă enervez tot mai mult. Nu pot accepta lipsa de punctualitate, în ţara asta totul întârzie, cu excepţia eclipsei de soare!

Şi deodată, apare Oana Sârbu! Coridorul pe care înaintează spre mine se iluminează progresiv, o dată cu fiecare pas făcut de ea. Este o adevărată artistă: frumoasă, conştientă de puterea ei de seducţie. Toţi băieţii din echipa tehnică, de obicei apatici, se însufleţesc şi devin plini de solicitudine.

Este caraghios să-i ceară cineva Oanei Sârbu să fie punctuală. Mă ruşinez amintindu-mi ce gândeam în urmă cu câteva minute. Mă simt ca un bătrân funcţionar de la Arhivele Statului căruia i-a aterizat un fluture pe catastiful asupra căruia stă aplecat şi scrie.

12 decembrie. Sunt nerăbdător să aflu rezultatul alegerilor prezidenţiale, care se vor anunţa abia mâine. Şi eu şi Domniţa am votat, bineînţeles, cu Traian Băsescu. Mama Domniţei, în vârstă de aproape optzeci de ani, s-a mobilizat şi ea şi a stat mai bine de trei ore la coadă la Colegiul Naţional „Mihai Viteazul" (unde s-a amenajat o „secţie specială" pentru flotanţi) ca să voteze tot cu el. Dar cine este câştigătorul?

- Dacă vrei să afli cine este, îmi spune Domniţa, uită-te la mutrele celor de la TVR.

Mă uit. Sunt posomorâte, ca ale unor ciocli. înseamnă că a câştigat Traian Băsescu.

?o()

13 decembrie. Victorie! A câştigat, într-adevăr, Traian Bă-sescu. Nu mai scriu un rând în plus. Mă duc să beau.

20 decembrie. Stau la o coadă imensă, la ghişeul „înmatriculări/ Radieri"de la Direcția Circulație a Poliției Capitalei. Când unul dintre solicitanți termină formalitățile, coada înaintează foarte puțin sau deloc, pentru că este lată, nu numai lungă.

Resemnat, mă las în voia amintirilor. Odată, înainte de 1989, am stat la coadă la benzină o zi, o noapte şi încă o zi. In zori, a venit la mine Domnița - eroic, înfruntând vremea ploioasă - ca să-mi aducă un sandviş şi cafea fierbinte. La acele cozi oamenii vorbeau, se împrieteneau şi se ajutau unii pe alții să-şi împingă maşinile ca să nu mai pornească motorul şi să consume un mililitru de benzină în plus. Au fost şi cazuri când un bărbat şi o femeie care nu se cunoscuseră până atunci s-au îndrăgostit în cursul zecilor de ore petrecute împreună la coadă, iar ulterior s-au şi căsătorit.

Alte cozi pe care nu pot să le uit sunt cele de la bufetul *României libere,* unde servea vesela şi repedc-mânuitoarca-de-cân-tar Maricica. Mulțimea cumpărătorilor umplea incinta bufetului şi se revărsa şi pe coridor. Nu numai ziarişti, ci şi numeroşi colaboratori şi vizitatori, unii dintre ei - scriitori celebri, stăteau înghesuiți şi înaintau centimetru cu centimetru, cu speranța că vor lua şi pentru acasă o jumătate de kilogram de caşcaval sau de crenvurşti. Fiecare se străduia să câştige bunăvoința Maricicăi, făcându-i complimente şi glumind. S-au spus acolo fraze de-o inteligență sclipitoare (care s-au risipit, din nefericire, pentru totdeauna în văzduhul scund şi plin de aburi al bufetului). Neintimidată de prestigiul intelectual al celor care o curtau, Maricica respingea cu dispreț această ofertă şi venea, spontană, cu propriile ei replici, de un umor deocheat şi insolent, amuzante doar pentru ea. Cei prezenți aveau grijă însă să râdă cu gura până la urechi, ca să n-o supere...

- Ce doriți? înmatriculare sau radiere?

Tresar. Am ajuns, nici nu ştiu când, în fața ghişcului. Mă uit repede în dosarul pe care îl am în mână ca să-mi aduc aminte ce doresc.

21 decembrie. Astăzi, Ion Iliescu părăseşte în sfârşit Palatul Cotroceni. Ar trebui să mă bucur, dar sunt obosit. Viața mea, în întregime, a fost apăsată de

prezența succesivă la conducerea țării a trei activiști ai PCR: Gheorghe Gheorghiu-Dej, Nico-lac Ceaușescu și Ion Iliescu. M-am născut în 1947, ceea ce înseamnă exact în anul în care regele era obligat să părăsească țara. De la naștere și până la vârsta de optsprezece ani mi-a urâ-țit viața Gheorghe Gheorghiu-Dej. Și acum îmi răsună în minte strigătele deznădăjduite și urletele de durere care suiau, ca o muzică a infernului, din beciurile Securității din Suceava. De la nouăsprezece la patruzeci și doi de ani și-a bătut joc de existența mea Nicolae Ceaușescu, obligându-mă să asist sau să particip la sărbători terifiant-ridicole, până când mi-am pierdut respectul față de mine însumi. De la patruzeci și trei și până la cincizeci și șapte de ani, câți am astăzi, într-o perioadă în care am renăscut frenetic, crezând că s-a terminat o dată pentru totdeauna cu comunismul, mi-a maculat biografia Ion Iliescu, cu rânjetul lui de activist șmecher, mulțumit că a păcălit istoria. (Perioada 1996 -2000 a fost doar un vis frumos, țara fiind condusă atunci, din umbră, tot de el și oamenii lui.)

Aceasta e povestea, tristă, a vieții mele: optsprezece ani cu Gheorghe Gheorghiu-Dej, douăzeci și patru de ani cu Nicolae Ceaușescu, cincisprezece ani cu Ion Iliescu...

in

11 ianuarie. Stau de vorbă, la o recepție, cu un psihiatru francez, care îmi spune, pe un ton confidențial, că, potrivit observațiilor lui, optzeci Ia sută dintre români au probleme mari cu nervii și ar trebui să se trateze.

-Vreți să spuneți că suntem nebuni?! exclam eu indignat, rănit în orgoliul național.

- A, nu e vorba de asta, pur și simplu sunteți obosiți, îmi răspunde el cu diplomație. Dar... știți... foarte obosiți.

Zâmbesc ironic, îl asigur că noi reprezentăm o zonă de stabilitate nu numai politică, ci și psihică, și adaug, supralicitând, că la nevoie putem și exporta sănătate mintală.

Discuția se încheie aici și sunt mulțumit că i-am făcut față. Dar ideea psihiatrului mă urmărește. îmi aduc aminte că și eu am sesizat cândva o deosebire între modul nostru de a fi, mereu agitat, și calmul celor din Europa de Vest sau din Statele Unite. La noi aproape toată lumea strigă și gesticulează,

cuprinsă de surescitare, în timp ce în Occident oamenii se ascultă cu răbdare unii pe alții, sensibili la argumente.

Da, nu stăm deloc bine cu nervii, dar cum am putea să stăm bine dacă trăim aşa cum trăim? Mă uit la mine, nu neapărat la alții, şi îmi dau seama că de dimineața până seara trăiesc încordat, în autobuz trebuie să mă feresc de hoții de buzunare. Pe stradă merg cu grijă ca să nu calc într-un canal fără capac şi să nu enervez din greşeală vreun câine vagabond. Iar când sunt la volanul maşinii mele, trebuie să mă dau fulgerător la o parte, cu maşină cu tot, din calea şoferilor bezmetici.

Acasă, când îmi sună cineva la uşă, mă întreb dacă nu am de-a face cu un escroc. La restaurant, cu friptura în față, pun mâna pe furculiță temător, ca şi cum aş apăsa pe trăgaci la ruleta rusească: a fost sau n-a fost bolnav porcul de trichineloză? La ghişeul la care îmi plătesc impozitele aştept cu emoție să aflu dacă îmi vine sau nu rândul înainte de terminarea programului.

Trăind aşa, e de mirare că încă nu ne-am pierdut mințile cu totul.

12 ianuarie. Urmăresc la televizor un film american din 1995 despre un caz de hărțuire sexuală. Eroina filmului, o funcționară de treizeci şi ceva de ani, apare de la început pe ecran şi, cu o expresie de oroare, se apucă să povestească ce coşmar trăieşte din cauza unui bărbat abuziv. îmi închipui că se referă la o brută care încearcă mereu să o violeze sau la un şef care o amenință că o concediază dacă nu se culcă cu el.

Nici vorbă de aşa ceva. „Hărțuitorul" este de fapt un coleg de serviciu care... o iubeşte. O priveşte visător în timpul orelor de lucru, stând nemişcat la biroul lui, cu bărbia rezemată în palme şi cu coatele sprijinite pe teancurile de hârtii rămase nerezolvate. Iar într-o bună zi - ce monstru! - îi mărturiseşte că n-a dormit toată noaptea gândindu-se la ea şi că în zori, chinuit de dor, a izbucnit în plâns.

Datorită împrejurării că această ultimă mărturisire este o mărturisire scrisă, admisă ca probă injustiție, femeia poate să-l dea pe bărbat în judecată.

Mă gândesc, zguduit de propria mea descoperire, că bărbatul din film iubeşte aşa cum se iubeşte... în poezia lui Eminescu: „La geamul tău ce strălucea/ Privii atât de des;/0 lume toa-tă-nțelegea - /Tu nu m-ai înțeles./.. ./O oră să fi fost amici,/Să ne iubim cu dor,/S-ascult de glasul gurii mici/O oră, şi să mor."

Dacă ar fi trăit în SUA, la sfârşitul secolului douăzeci, Eminescu ar fi riscat să ajungă la închisoare, pentru hărțuire sexuală. Cu atât mai mult, cu cât avea şi obiceiul să facă iubitei declarații scrise. (Destul de bine scrise, dar asta nu ar fi impresionat instanța!)

15 ianuarie. Sunt chemat telefonic, pe neaşteptate, la Realitatea TV să spun câteva cuvinte despre Eminescu (cu prilejul aniversării naşterii lui) la emisiunea de ştiri de la ora 18. Mă îmbrac repede (bine că m-am bărbierit de dimineață), ies din casă cu paşi repezi şi urc în maşina care mi-a fost trimisă în regim de urgență. Şoferul conduce ca Schumacher. Cu un vâjâit transformat la curbe într-un urlet metalic, străbatem şapte kilometri în cinci minute, ajungem la Casa Presei şi urcăm în fugă scările (ceea ce mă face să transpir). Computere, femei tinere şi frumoase, bărbați aferați, cu figuri de şefi (sau viitori şefi), monitoare suspendate la doi-trei metri înălțime. Atmosferă americănească, de agitație eficientă.

Intru în studio şi iau loc la o masă circulară, alături de prezentatoarea ştirilor. Peste câteva secunde, ea mă va întreba prin ce mai e actuală poezia lui Eminescu.

îmi vine în minte un vers din *Călin (file din poveste):* „Tâmpla bate liniştită ca o umbră viorie". Este vorba de momentul în care Călin intră pe ascuns în iatacul fetei de împărat şi, profitând de faptul că ea doarme, nu o violează, cum ar face un erou al zilelor noastre, ci o contemplă. O priveşte atât de atent, încât se îmbată de frumusețea ei. Şi observă, printre altele, cum tâmpla celei scufundate în somn bate liniştită, ca o umbră viorie.

Cine mai are răbdare, astăzi, să vadă tâmpla unei femei? Telespectatorii cărora urmează să mă adresez preferă să li se arate țâțe mari, elastice şi picioare desfăcute repede, fără fasoane. Nu, Eminescu nu mai e actual. Să le spun asta telespectatorilor? Prezentatoarea ştirilor se întoarce spre mine. Bătăile inimii mi se accelerează. Ce să fac? îmi vine să mă ridic şi să plec.

16 ianuarie. Cineva din familie mi-a făcut cadou un fazan.

Printr-o coincidență, un scriitor pasionat de vânătoare, E.N.,

mi-a dăruit, la rândul lui, o făzăniță. Acum e cinci dimineața, şi instalat la bucătărie, mă pregătesc să jumulesc amândouă păsările (înainte de a se trezi

Domnița, ca să-i fac o surpriză). Mă simt ca un călău. Păsările, aşezate una lângă alta pe masă, sunt neînchipuit de frumoase. Iți vine să crezi că au fugit din Paradis, printr-o fereastră lăsată deschisă de un înger neatent. Fazanul are un penaj fastuos, din care irizează toate culorile curcubeului, savant armonizate. Făzăniță, mai mică şi cu un colorit mai discret, sugerează tocmai prin modestie şi delicatețe feminitatea. Poziția în care se află păsările, dictată de jocul întâmplării, seamănă cu o îmbrățişare tandră. Fazanul doarme dus, epuizat parcă după o noapte de dragoste (deşi nu e greu de văzut că are câteva găuri provocate de alice în gât şi într-o aripă) , în timp ce făzăniță, cu capul rezemat sfios de pieptul lui, dă impresia că visează şi se va trezi dintr-o clipă în alta.

Mi se năzare că încă respiră şi o ridic în grabă de la locul ei, dornic s-o salvez. Dar descopăr că în loc de burtă are o cavitate goală, însângerată. Prietenul meu, E.N. n-a uitat să-i scoată mațele, ca să nu se altereze.

19 ianuarie. In fiecare dimineață, când mă trezesc, mă bucur amintindu-mi că Ion Iliescu şi Adrian Năstase nu mai conduc țara. Ce bine e fără ei! Mulți alți români (în afară de Ion Iliescu şi Adrian Năstase înşişi care sunt în continuare negri de supărare) se bucură ca şi mine. Ori sunt eu nebun, ori e adevărat ce văd: pe stradă, în autobuze, peste tot, lumea e cuprinsă de însuflețire, parcă sărbătoreşte ceva. Până şi pe mereu încruntatul Cristian Tudor Popescu l-am văzut vesel.

21 ianuarie. La cinci dimineața, somnoros, deschid televizorul şi îi văd, îngrozit, pe ecran pe Ion Iliescu şi Adrian Năstase. Timp de o clipă cred că sunt tot ei la putere şi că pe Traian

Băsescu şi Călin Popescu Tăriceanu doar i-am visat. Mi sc face rău. Apoi, înțeleg că e vorba doar de nişte imagini de arhivă şi răsuflu uşurat. încep, voios, o nouă zi de muncă.

22 **ianuarie.** Muzică în autobuz, revărsată din difuzoarele fixate în plafon. O fată invizibilă repetă la nesfârşit, fără emoție: „Vreau să fii numai al meeu!/ Vreau să fiu numai a taa!"

Este o interpretare exterioară, behăită, care mă scoate din sărite. Şi versurile mă enervează, parcă sunt compuse de oligo-freni. îmi aduc aminte şi de altele: „Când sunt cu tine/ E foarte bine..." sau „Nu mai vreau să ştiu de tine,/

nu te mai gândi la mine..." sau „De la mine ai plecat,/ Asta e, asta e,/ Nu eşti singurul bărbat,/ Asta e, asta e..." sau „Stau cu tine noaptea-ntrea-gă,/ Nimeni n-o să înțeleagă..."

Stai, domnişoară, cu el o noapte întreagă, dar nu mai cânta!

23 **ianuarie.** Invitatul meu la emisiunea *Un metru cub de cultură* de la Realitatea TV este Mircea Cărtărescu, îmi face plăcere să discut cu el, uit că mă aflu în fața a sute de mii de telespectatori. Cu o pasiune rece, Mircea Cărtărescu explică ce înseamnă, din punctul lui de vedere, succesul în literatură. Pe neaşteptate, sunt anunțat că trebuie să întrerup emisiunea, ca să fac loc unei transmisii în direct, de la ceremonia de învestire a lui Victor Iuscenko în funcția de preşedinte al Ucrainei. Mă conformez, profund nemulțumit, şi visez la vremea când discursurile şefilor de stat vor fi întrerupte pentru a se transmite în direct dialoguri cu scriitori de valoarea lui Mircea Cărtărescu.

24 **ianuarie.** Relația mea cu tinerii este tot mai confuză. Mă simt dezorientat în prezența lor. Până mai ieri nu ştiam, de exemplu, că ei folosesc sintagma „i-am pus-o" cu sensul „m-am culcat cu ea". Ştiam alte expresii ale lor, la fel de elegante -

„i-am tras-o", „ne-am rupt în figuri", dar chestia cu „i-am pus-o" mi-era străină. Şi iată că azi am plătit pentru ignoranța mea. M-am întâlnit pe stradă cu o domnişoară care îmi luase mai demult un interviu pentru un ziar şi ea mi-a reproşat că nu i-am trimis prin e-mail fotografia promisă. I-am cerut scuze şi am asigurat-o că o să-mi repar greşeala.

- Am să v-o trimit domnişoară, la noapte, când e serverul mai puțin aglomerat.

Domnişoara şi-a luat rămas bun, nu înainte de a-mi cere o asigurare în plus:

- Dar, domnu' Alex Ştefănescu, nu uitați, mi-o puneți sigur la noapte?

Am liniştit-o:

- Puteți să contați pe asta, domnişoară! La noapte, v-o pun sigur!

Doi tineri care treceau pe lângă noi au izbucnit în râs. Domnişoara, probabil mai puțin inocentă decât mine, a roşit. Dar eu, abia după ce am ajuns acasă şi am dat telefoane unor cunoscători, am aflat ce înseamnă „a i-o pune" cuiva.

P.S. Expresia îmi provoacă o nedumerire. Verbul „a pune" are un sens pasiv. Practic, cum procedezi? O pui pur şi simplu şi o laşi acolo?

25 ianuarie. Fac ordine în teancurile de cărţi primite sau cumpărate în ultimele luni. Două titluri - ale unor romane scrise de autori tineri - îmi atrag atenţia: „Pizdeţ" de Mihai Vakulovski şi „Băgau" de Ioana Bradea. Din nou simt prăpastia dintre mine şi tânăra generaţie. La groapa de gunoi a istoriei cu mine!

Trist, aşez cărţile în bibliotecă. Şi, din cauza prejudecăţilor de care n-am să scap niciodată, am grijă ca volumele „Pizdeţ" şi „Băgau" să stea la distanţă unul de altul...

27 ianuarie. Tocmai scosesem cheile din buzunar şi mă pregăteam să-mi deschid maşina, când şi-a făcut apariţia un tânăr cu ochii albaştri - un albastru spălăcit - şi cu un zâmbet larg, familiar-insinúan t:

- Sunteţi domnu' Alex. Ştefănescu! -Da.
- Locuiţi pe Calea Moşilor numărul....bloc...

Şi îmi spune exact adresa, cu scară, etaj, număr de apartament. Uimit, confirm:

- Buletinul dumneavoastră de identitate are seria..., numărul...

Da, chiar acelea sunt seria şi numărul. întreb, depăşit de situaţie:

- De unde aveţi informaţiile astea?!

- Noi ştim totul despre dumneavoastră! E clar! Mă pierd cu firea:
- Aţi venit să mă arestaţi?
- Nu, să vă dau o carte. Răsuflu uşurat. El continuă:

- Scriu versuri, mi-a apărut o carte şi vreau să o citiţi şi dumneavoastră. Sunt sigur că o să scrieţi despre ea!

Scena aceasta s-a petrecut acum douăzeci de ani, în parcarea din faţa Casei Scânteii. Despre cartea primită atunci n-am scris niciodată. Ori de câte mă aşezam la masa de scris, simţeam parcă un pistol în ceafă şi nu reuşeam să compun o frază.

Azi am primit prin poştă o nouă carte de la acel autor. După cum reiese din dedicaţie, este la fel de optimist, ca şi cum n-ar fi trecut anii. Mi-a pus în plic şi o carte de vizită. Lucrează la Ministerul de Externe.

28 ianuarie. Ninge! Toţi cei care se plângeau că e nefiresc de cald în ianuarie, că în lipsa zăpezii terenurile agricole

2.14

rămân fără protecţie, că microbii or să-şi facă de cap în oraşe etc. se plâng acum că ninge. Bine că nu sunt Dumnezeu, fiindcă lipsa asta de logică a oamenilor m-ar scoate din sărite!

30 ianuarie. Alexandru Paleologu şi Ion Iliescu vorbesc simultan la televizor, unul pe un post, al doilea - pe altul. Mă uit când la unul, când la celălalt şi fac o comparaţie. Alexandru Paleologu, intelectual de elită, care a făcut închisoare din motive politice, explică, ruşinat, pentru a nu ştiu câta oară după 1989, că a dat cândva declaraţii la Securitate. Ion Iliescu, fost activist al PCR, care stătea în prezidii în timp ce Alexandru Paleologu şi mulţi alţii se aflau în închisoare, explică, neruşinat, că se simte în stare să conducă în continuare PSD-ul. Nedreptatea, strigătoare la cer, se transmite în direct!

2 februarie. Se mai găsesc de vânzare la unele tutungerii (care nu mai seamănă însă a tutungerii, fiind invadate de sticle de whisky şi ciorapi de damă) periuţe de dinţi de fabricaţie românească. Ele costă 7000 de lei bucata, iar pe ambalajul lor rudimentar scrie „100% păr natural".

Mi-am cumpărat şi eu o asemenea periuţă, rudă săracă a sofisticatelor „Colgate" sau „Aquafresh" care strălucesc în vitrinele marilor magazine ale oraşului. Am dus-o acasă sceptic, dar încă de la prima folosire mi-am dat seama că este mai bună decât *toate* tipurile de periuţe - franţuzeşti, americane, ungureşti, englezeşti, sud-coreene - care se găsesc în vânzare. Părul ei bogat şi generos, tăiat impecabil, chiar este natural, în proporţie de 100%. Spre deosebire de luxoasele ei surate, care în clipurile publicitare funcţionează ca nişte complicate angrenaje reglate perfect, dar care în realitate îţi zgârie gingiile şi îţi agaţă dinţii, fiind confecţionate, cu zgârcenie, din câteva fire de plastic ţepos, periuţa românească curăţă întreaga dantură cu o fermitate tandră, cu acea receptivă îmbrăţişare de care este în stare doar părul natural (fie el şi de porc, cum este probabil cel folosit în acest caz!).

Mi-am aşezat periuța pe masa de scris şi mă uit din când în când la ea cu duioşie. Deci facem şi noi, românii, ceva de mai bună calitate decât alții! Deci putem!

3 februarie. Am tensiune mare, 20 cu 12. Simt un vâjâit puternic la ceafă şi în urechi şi aud mici pocnituri în tot capul, ca şi cum s-ar desprinde bucăți dinr-o tencuială prost pusă. S-ar putea s-o mierlesc (să dau colțul, să-mi pun pardesiu de scânduri, să mă trezesc cu musculițe la gură).

Ştiu că unii s-ar bucura din toată inima dacă aş păți-o (şi pentru ei chiar ar merita să mor, aş avea sentimentul că nu mor degeaba). Dar există alții cărora le-aş face mari încurcături. Mă gândesc în primul rând la cei care m-ar căra (de acasă la spital, de la spital acasă, din casă la dric etc.). Cât caz ar mai face că sunt greu! Cum m-ar mai brunului! Ce sume mari i-ar cere Domniței pentru efortul lor!

Altă încurcătură ar fi la Uniunea Scriitorilor, unde cineva ar trebui să compună în grabă necrologul. „Poftim - ar zice persoana peste care ar cădea pacostea - acum şi-a găsit şi Alex să dea în primire! Când mă pregăteam şi eu de *week-end!* Şi de unde dracu' să iau date despre el?"

Chiar şi la *Aspirina săracului* ar fi o oarecare derută: „Anunțăm sau nu anunțăm chestia asta? Merge într-o revistă de umor? Să zicem că o dăm. In căzu' ăsta, trebuie să găsim ceva în stilul nostru. Uite, de exemplu, «Mulți chemați, puțini alex./ ştefănescu - ales-bules.» Da' să-l întrebăm totuşi şi pe Dinescu!"

M-am hotărât, iau enalapril şi furantril.

5 februarie. „Scorpion. O zi plină de capcane. Trebuie să fii prevăzător cu partenerul de afaceri, care îți va face o propunere tentantă..." Ascult în fiecare dimineață horoscopul la radio, fascinat de spectacolul prostiei omeneşti. în afară de faptul că totul c o invenție caraghioasă, în care cred, nu se ştie de ce, milioane de oameni, mai e şi o invenție fără legătură cu stilul de viață din România. Practic, mulți dintre „astrologii" noştri preiau textele din presa americană şi le traduc în limba română, ncbătându-şi capul să le adapteze la situația de la noi.

Iată cazul meu, care sunt, dacă m-aş lua după tâmpenia cu zodiile, „scorpion". Ce partener de afaceri am eu? Singurul meu partener de afaceri e Domnița, cu care împart, de peste treizeci de ani, puținii noştri bani, câştigați printr-o muncă intelectuală grea. Iar singura „propunere tentantă" pe care ea ar

putea să mi-o facă e una (foarte plăcută) pe care nu mi-a mai făcut-o de multă vreme, fiindcă am îmbătrânit amândoi.

Un cunoscut al meu, de la țară, Marin, e „săgetător". Lui i se recomandă să investească, azi, fără reținere, până la treizeci la sută din profit.

Du-te, Marine, fără grijă, la cârciumă şi investeşte într-o bere. Mi-e teamă însă că investiția ar depăşi treizeci la sută din cât câştigi într-o zi.

8 februarie. Nu ne stă deloc bine să-i imităm pe americani. Chiar acum câteva minute m-am despărțit de un cunoscut care m-a vizitat acasă ca să-mi ceară împrumut cinci sute de mii de lei (pentru repararea unei țevi la instalația de apă). Mi-a povestit ce necazuri are: salariu mic şi perspectiva şomajului, nevastă bolnavă, copii la şcoală care au mereu nevoie de cărți şi caiete etc. La plecare, i-am atras atenția că banii luați de la mine i-a pus neglijent în buzunarul canadienei şi că s-ar putea

să dea peste un hoț de buzunare. A râs de temerea mea şi a exclamat „No problems!"

El e plin de probleme ca un câine vagabond de purici şi spune „No problems!"

La fel m-a contrariat, mai demult, un electrician care a venit să-mi instaleze o priză şi care, când l-am întrebat dacă priza e bine fixată în perete, mi-a răspuns cu aplomb: „Țochei", adică „It's O.K.!" După ce a plecat, am descoperit însă că priza se mişcă în locaşul ei şi că mai face şi scurtcircuit.

N-am de unde să-l găsesc pe electrician, fiindcă nu mi-a lăsat un număr de telefon, dar de fiecare dată când folosesc priza şi aud sfârâitul scânteilor electrice, spun printre dinți, enigmatic: „Țocheiul mă-tii!".

10 februarie. Am văzut azi la circ un număr de dresaj cu o pisică mofturoasă care trebuia să facă slalom printre mai multe bețişoare fixate pe un suport. A făcut şi n-a făcut slalomul, mai sărind câte un băț, mai întârziind în dreptul altuia şi aşteptând să fie împinsă de dresoare de la spate. La sfârşit a primit drept răsplată ceva de mâncat, iar dresoarea a fost aplaudată cu entuziasm.

Păi, dacă i-aşa, eu şi cu pisica mea, Chiţi, am putea să ajungem la circ mari vedete. Chiţi ştie să aducă înapoi radiera pe care i-o arunc în lungul holului de la intrare. O aduce, mi-o depune la picioare, şi aşteaptă să i-o arunc din nou.

Şi asta încă n-ar fi nimic. Ii place atât de mult jocul ăsta, încât uneori, când stau la computer nemişcat ca o statuie, cu ochii fixaţi asupra monitorului, ea urcă pe birou şi lasă radiera exact lângă tastatură, propunându-mi în felul acesta delicat să fac o pauză şi să mă joc cu ea.

Dacă, prost crescut cum sunt, nu-i dau atenţie, mă loveşte cu lăbuţa peste obraz, având grijă să-şi ascundă ghiarele, ca să nu mă zgârie.

Cum să rezist unei asemenea invitaţii? Când posteritatea mă va întreba de ce nu mi-am terminat opera, am să-i răspund: - N-am putut. S-ar fi supărat Chiţi.

12 februarie. îmi dă telefon Radu Anton Roman şi mă întreabă cum anume ar putea să se aboneze la *Aspirina săracului.* Dacă lui Radu Anton Roman, care e un voluptuos, îi place atât de mult revista, înseamnă că e într-adevăr bună. Şi mie îmi place, în special ultima pagină.

P.S. Sunt un fan al emisiunii lui Radu Anton Roman de la Pro Tv, „Bucătăria lui Radu". Aş vrea să fac şi eu una - „Dormitorul lui Alex". Sunt curios, cine ar avea mai mare audienţă?

14 **februarie.** Ziua îndrăgostiţilor. Nu mă felicită nimeni, deşi sunt şi eu îndrăgostit. De cine anume? N-am spaţiu tipografic suficient ca să reproduc lista.

15 **februarie.** Mă uit rar la televizor (mai des mă uit din televizor la telespectatori). Totuşi, urmăresc unele emisiuni, îndeosebi noaptea târziu, când nu pot să dorm.

Astă-noapte l-am văzut pe generalul de Securitate Nicolae Pleşiţă, la emisiunea lui Dan Diaconescu de la OTV. Era cuprins de o stranie şi terifiantă însufleţire, ca aceea a gunoiului animat de foşgăiala miilor de viermi. Râdea batjocoritor de noi toţi, mândru că ne-a terorizat, prin instituţia pe care a condus-o ani la rând şi că ne terorizează şi acum, intrându-ne în case prin intermediul televiziunii. Avea drept interlocutori, în studio, doi intelectuali cu înaltă pregătire, şi le vorbea cu acea familiaritate vulgară cu care îi anchetau pe vremuri ofiţerii de Securitate pe oamenii de valoare căzuţi în mâinile lor. Formula lui preferată de adresare era „băi!", iar gluma lui preferată - accentuarea licenţioasă a apelativului „scumpule" („scum-pule!").

Heinrich Himmler, şeful Gestapoului, a fost arestat după căderea fascismului şi s-a sinucis în închisoare, iar dacă totuşi ar fi trăit şi ar fi scăpat nejudecat n-ar fi avut nici o şansă să apară la televizor şi să se hlizească în fața victimelor lui. Nicolae Pleşiță, şeful Securității, are această şansă, la cincisprezece ani de la căderea comunismului.

Asta a făcut Ion Iliescu după 1989, a protejat, prin prezența lui la conducerea țării, indivizi odioşi. Drept urmare, atmosfera morală de la noi a devenit irespirabilă. Ar trebui să le cerem din când în când lui Ion Iliescu şi oamenilor lui să mai plece în câte o vizită în străinătate şi în absența lor să aerisim România.

17 februarie. Este ora 7. Ascult, ca în fiecare dimineață, Radio Gucrrilla, cucerit de spontaneitatea şi umorul celor doi prezentatori (probabil foarte tineri): Mihai Dobrovolschi şi Iulian Tănase. Ei au o obrăznicie simpatică, aşa cum am mai întâlnit pe vremuri doar în cărți (mă gândesc la Gavroche din romanul lui Victor Hugo, „Mizerabilii"). Poate că, urmând exemplul lor, vom reuşi, în sfârşit, să valorificăm inteligent imensele resurse de obrăznicie din România, produs pe care l-am putea şi exporta dacă l-am recondiționa în prealabil.

21 februarie. Sunt la volanul maşinii mele, în drum spre Casa Presei. înainte de a mă sui în maşină, m-am bucurat din toată inima constatând că peste noapte nu mi s-a furat nimic: nici oglinda retrovizoare, nici roata de rezervă şi nici măcar ştergătoarele de parbriz. O să-mi meargă bine azi. Şi aparatul de radio este la locul lui. Mă gândesc să ascult nişte muzică, dar văd la bord un bec roşu aprins. Nu mai am benzină! Curios; ieri am făcut plinul! Vasăzică, mi s-a furat totuşi ceva.

22 februarie. Discuție pe stradă cu un individ care mă opreşte şi-mi arată discret conținutul unei sacoşe: este plină de aparate foto şi camere video digitale, ca lada găsită de Edmond Dantes pe insulă - de bijuterii. Toate sunt argintii şi sclipesc ademenitor.

- Şefu', nu vrei o digitală?
- Nu sunt şef. Şi nu vreau o digitală.
- Hai, şefu', că o dau ieftin.
- Dacă o să am nevoie, o să iau una de la magazin.
- Mata nu înțelegi că o dau ieftin? La magazin e scumpă de te ustură.
- Nu iau, dom'le, îți pierzi timpul cu mine.

- Da' de ce nu iei? Fin'că-s țigan?
- Pot să-ți spun sincer de ce?
- Hai, spune!

- Uite de ce. Nu pentru că eşti țigan. Dacă ai fi vânzător într-un magazin, aş cumpăra de la tine fără nici o problemă. Nu iau - pentru că sunt furate. Cum să mă bucur că dau bani puțini pe un aparat când ştiu că altcineva plânge după el?

Omul cu sacoşa mă priveşte un timp cu gura căscată, apoi mă lasă în plata domnului. Nu înainte de a-mi spune, nu agresiv, ci cu un fel de compătimire în glas:

-Aoleu, şefu', mata eşti prost tare!

P.S. Pe drum mă gândesc că l-am mințit involuntar când i-am spus că nu sunt şef. De fapt, sunt. Şi am un salariu de 200 de dolari pe lună.

23 februarie. Ce meserie ruşinoasă: lider sindical în România! într-o țară în care e atât de mare nevoie de muncă, tu să

vii să ceri să se muncească mai puțin şi să nu se facă prea mare caz de calitatea proastă a muncii! Şi asta, numai ca să rămâi lider sindical şi să te bucuri de diverse avantaje. Oamenii care vor cu adevărat să muncească n-au nevoie de lideri sindicali. Se adresează direct proprietarului firmei şi pun ei înşişi ce condiții vor, pentru că de asemenea oameni este întotdeauna nevoie. Liderii sindicali îi reprezintă de fapt pe cei care nu vor să muncească. Calitatea lor reală este aceea de responsabili cu lenea.

Mereu se spune, în mod absurd, că, în relația patron-sala-riat, patronul vine de la început cu un atu, capitalul, şi că pentru echilibrarea situației este nevoie de o legislație care să-l protejeze pe salariat. In realitate, lucrurile stau exact invers; în relația patron-salariat, salariatul este acela care vine de la început cu un atu, şi anume faptul că nu are capital şi, în consecință, nici răspunderi, riscuri, bătaie de cap etc.

Visez o grevă a patronilor, care să-şi retragă brusc capitalurile din toate afacerile şi să facă astfel să înceteze orice activitate. Atunci să-i văd pe liderii noştri sindicali! Ce-ar mai avea de zis, când săptămâna de muncă ar fi de zero ore?

25 februarie. Mugur Isărescu explică la nesfârşit - a şi răguşit din cauza asta - în ce constă trecerea de la leul uşor la leul greu. Şi totuşi unii încă n-au înţeles. Un bărbat, în autobuz, se plânge (fără umor) că leul greu îi va rupe buzunarele.

26 februarie. La emisiunea „Un metru cub de cultură" de la Realitatea TV îl am ca invitat pe Horia-Roman Patapievici, unul dintre cei mai inteligenţi oameni din România. Ar trebui inclus, prin hotărâre de guvern, în patrimoniul naţional şi însoţit permanent de SPP-işti. Dar el - iată - îşi face apariţia de unul singur, un băiat zvelt, agil, cu freza strâmbă şi cu un zâmbet prietenos şi stângaci în acelaşi timp. Se aşază la masa la care va avea loc discuţia, sub lumina reflectoarelor. Ce am putea face: ca să-l ocrotim, într-o ţară plină de primejdii? Tresar când unul dintre maşinişti se apleacă asupra lui şi îi agaţă microfonul la rever.

27 februarie. Ies dintr-o sală de cinematograf şi constat, surprins, că în numai două ore oraşul s-a acoperit de zăpadă.

Parcă e alt Bucureşti. Crengile copacilor s-au transformat într-o dantelărie imensă, aeriană, casele par desprinse dintr-o poveste de Andersen. Mă uit cu înţeles la un necunoscut, care iese o dată cu mine din sala de cinematograf, şi mă pregătesc să-i spun: „Ce splendoare!". El dă din cap afirmativ şi exclamă primul:

- Ce mizerie!

28 februarie. Sunt indus în eroare de firma unui sex-shop, EROTICA: din cauza literei „e", care are un desen complicat, citesc BIROTICA. Intru, deci, în presupusul magazin de birotică şi cer un pix.

- Ce fel de pix? mă întreabă vânzătoarea, uşor amuzată, crezând că vorbesc cifrat.

- Unul mai delicat, pe care să-l fac cadou unei doamne, de 1 martie.

- Nu ştiu dacă doamnele preferă unul delicat, comentează vânzătoarea, cu un aer ghiduş.

Remarca mi se pare insolentă şi mă uit înjur, căutând un martor al indignării mele. Brusc, descoperind tot arsenalul de mărfuri specifice, îmi dau seama unde mă aflu şi ies în fugă din magazin.

Totul este să nu întâlnesc vreun cunoscut. Nu întâlnesc. Abia după vreo două sute de metri apare unul, dar asta se întâmplă în fața unei cofetării, ceea ce nu e atât de compromițător.

1 martie. Ion Iliescu nu se poate obişnui cu ideea că nu mai e preşedinte. Se agită, dă din mâini şi din picioare, spune vrute şi nevrute, schimonosit de o enervare sumbră. Pe Traian Băses-cu l-a acuzat de „istericale", pe Mircea Geoană l-a etichetat drept „prostănac". Şi acesta e abia începutul. N-ar fi exclus ca în curând să se trântească pe jos şi să urle că vrea înapoi preşedinția. Atunci, din motive umanitare, va trebui să-l mințim că am modificat Constituția ca să-l putem alege a patra oară şi că l-am şi ales. Va trebui, de asemenea, să-I aplaudăm frenetic ori de câte ori îl vom vedea şi să scandăm: „I-li-es-cu pre-şe-din-tc/ Noi toți te iu-bim fier-bin-te!".

*

Mă sună de la Suceava Lidia Rump, fosta mea colegă de liceu, acum o eminentă profesoară de engleză şi inspectoare, pentru limba engleză, la Inspectoratul Şcolar Județean. îmi spune cu umor:

- Şi ca semn că te ador/ îți trimit un mărțişor!

îmi năvălesc în minte amintiri din vremea când eram elev de liceu. De întâi martie le duceam colegelor buchete de topo-raşi, care miros mai frumos decât parfumurile franțuzeşti. Şi le prindeam în piept mărțişoare, atingându-le ca din greşeală sânii mici şi tari de sub uniforma bleumarin. Lidia mă trezeşte din reverie:

- Alex, ți—1 dau la telefon şi pe soțul meu!

Uitasem, toate fetele de atunci sunt acum măritate. Nu mai sunt ce-au fost. Şi nici sânii lor nu mai pot fi găsiți în locul în care i-am lăsat acum patruzeci de ani.

2 martie. La *întâlnirile României literare* de la Clubul Pro-metheus îşi face apariția şi Răzvan Theodorescu, care a suferii o fantastică metamorfoză. I-a crescut părul! Lung, buclat, ca de păpuşă Bărbie. Şi are o figură luminoasă, deloc asemănătoare cu aceea de boxeur la pensie, cu ochelari, pe care o avea înainte. In plus, în mod surprinzător, dă dovadă de inteligență. Nici numele nu şi l-a păstrat. Se numeşte acum Mona Muscă.

3 martie. Toată viața mi-am dorit un birou mare, pe care să-mi pot întinde cărțile, fişele, agenda, creioanele şi pixurile, ochelarii şi tot ce mai e legat de munca mea. Nu că n-aş fi avut bani să mi-l cumpăr, dar mi-a lipsit o cameră în care un asemenea birou să încapă şi să mai rămână loc şi pentru bibliotecă. M-am mulțumit cu unul miniatural, asemănător cu cele folosite de doamne pentru machiaj. In ultimii ani a mai apărut şi computerul care ocupă şi el destul loc pe acest birou-jucărie. Drept urmare, pe micile suprafețe rămase libere, îmi aranjez aproape toate lucrurile pe verticală. Sunt înconjurat de *teancuri* de obiecte: peste o revistă încă nescoasă din husa ei de plastic stă o carte de curând cumpărată, peste carte - o lupă, peste lupă - dactilograma unui text mai vechi al meu, pe care îl revizuiesc, peste dactilogramă, cheile apartamentului, peste chei - o altă carte, din care urmează să transcriu un citat, peste carte -telefonul mobil, peste telefonul mobil - agenda şi aşa mai departe. Dacă se întâmplă să mă ridic de la birou în grabă, neatent, dărâm unul sau două teancuri de acest fel şi mă enervez cumplit. In timp ce îmi rearanjez lucrurile împrăştiate, îl blestem pe Ceauşescu, care a dat indicația ca blocurile să aibă încăperi mici, şi mă blestem pe mine însumi, pentru că l-am suportat pe Ceauşescu.

Singurul avantaj în asemenea cazuri este că descopăr obiecte despre care nu mai ştiam unde sunt.

P.S. Când mă invita Emil Constantinescu la Palatul Cotro-ceni, nu-mi puteam desprinde privirea de la biroul lui imens. El credea, probabil că visez să ajung şi eu preşedinte, dar eu îl invidiam de fapt pentru acele mari suprafețe, pe care mi-aş fi putut întinde cărțile, fişele etc şi - vis de neatins - mi-aş fi aşezat şi mâinile, care niciodată n-au avut loc pe biroul meu de acasă.

8 martie. Mi-a murit mama. A fost găsită în garsonierea ei din cartierul Militari, în fotoliu, cu capul rezemat pe mâna stânga. Pe față avea întipărită o expresie de surpriză şi de refuz, ca şi cum în ultima clipă de viață ar fi văzut - sau ar fi înțeles -ceva care ar fi dezgustat-o. Sau poate era doar grimasa provocată de o durere neaşteptată.

M-am străduit să-mi fac datoria - alături de sora şi fratele meu - fără să mă las cuprins de deznădejde. Spectacolul spălării mortului, al legării lui cu faşe, al îmbălsămării, al încărcării lui în sicriu, al transportării sicriului pe scările înguste ale blocului are o expresivitate brutală, de nesuportat. Mi-a fost de mare ajutor,

în aceste împrejurări, firea mea activă. Ocupân-du-mă de formalități, de organizare, am evitat să mă gândesc prea intens la ce s-a întâmplat.

Acum, acasă la mine, stau singur în camera mea de lucru şi mă analizez. Mă doare capul, mă simt confuz, ca atunci când cobori din avion, şi mi-e un dor sfâşietor de mama. Sunt mereu tentat să-i dau telefon, ca să-i aud măcar vocea.

Pe de altă parte, în mod curios, simt şi o stranie satisfacție că AM RETRAS-O dintr-o lume în care se trăieşte atât de urât, că am pus-o la adăpost, că i-am lăsat fără pradă pe toți ticăloşii care îi vânează fără milă pe bătrâni. Nimeni nu va mai putea să-i facă vreun rău. Niciodată.

12 martie. Azi am avut mai mulți invitați la masă. Unul dintre ei a făcut o grimasă de oroare când m-a văzut ducând la gură o pulpă de pui. Am încremenit cu pulpa în mână şi a trebuit să ascult o lungă perorație despre vietatea drăgălaşă care cu numai câteva zile înainte alerga fără griji prin curte şi care a fost decapitată ca să-mi satisfac eu poftele bestiale.

Părerea mea este că, dacă tot se merge pe panta asta, a duioşiei, ar trebui să se meargă până la capăt. De ce să ne fie milă numai de puii de găină? Să ne fie milă şi de peşti, şi de raci, şi de tot ceea ce se mai sacrifică la bucătărie pentru masa noastră zilnică. Să ne fie milă, apoi, nu numai de animale, ci şi de plante, pentru că şi ele sunt organisme vii. Gospodina care toacă mărarul cu satârul este în inconştiența ei un călău odios, iar îndrăgostitul care culege flori pentru iubita lui - un ucigaş în serie.

Ar trebui interzisă şi folosirea insecticidelor, întrucât țânțarii şi gândacii de bucătărie sunt şi ei nişte biete viețuitoare, dornice să trăiască în anturajul nostru. Dacă îi omoram, puişorii lor rămân orfani. Ce urât din partea noastră! Ne gândim cu duioşie la puii de găină, dar la puii țânțarilor şi gândacilor nu ne gândim niciodată.

In sfârşit, a venit vremea să renunțăm şi la lupta necruțătoare pe care o ducem cu microbii şi viruşii din corpul nostru. Antibioticele trebuie considerate substanțe toxice de luptă, iar folosirea lor - pedepsită prin lege.

Ca să nu mai vorbesc de faptul că s-ar cuveni să sancționăm nu numai uciderea, ci şi traumatizarea a ceea ce este viu. Dacă o muscă inocentă ni se aşază pe nas, trebuie să o lăsăm acolo; alungând-o, o speriem şi există riscul ca ea să nu se mai refacă psihic niciodată.

15 martie. Sunt pe Calea Victoriei şi trece pe lângă mine, pârâind apocaliptic, o motocicletă. Am senzația că sunt mitraliat şi mă mir că nu mă prăbuşesc. Regret că n-am un braț foarte lung ca să-l ajung din urmă pe motociclist şi să-l urechesc.

Bucureştiul se află, sunt sigur, pe primul loc în lume la producția de zgomot. Pe străzile lui, oamenii strigă, maşinile claxonează, câinii latră şi frânele scrâşnesc atât de tare, încât pasagerii din avioanele care zboară pe deasupra se uită speriați în jos, crezând că în capitala României concertează orchestra infernului, dirijată de Scaraoțchi însuşi.

Un tânăr bucureştean care trece pe lângă un bloc şi îşi aminteşte că la etajul şase al acelui bloc locuieşte un prieten de-al lui nu îl vizitează ca să stea de vorbă cu el, ci îl strigă de pe stradă, până când îl face să iasă la fereastră. Apoi, bucuroşi de revedere, amândoi discută cu pasiune de la distanță, prin-tr-un fel de răgete de animale înjunghiate.

Pe stradă se şuieră, cu două degete introduse în gură, aşa cum procedează ciobanii când vor să se facă auziți de la un deal la altul. Din automobile răsună muzica asurzitoare emisă de radiocasetofoanele care încă n-au fost furate. Iar şoferii se ceartă între ei prin intermediul claxoanelor. Mugetul unui autobuz are de obicei mai multă autoritate decât behăitul unui automobil.

Copiii joacă fotbal printre blocuri, şutând năpraznic în geamurile maşinilor parcate prin preajmă. In felul acesta se declanşează sistemele de alarmă, care acompaniază cu sunetele lor artificiale, de roboți în agonie, fazele următoare ale jocului. Neexistând arbitru, la fiecare diferend toți jucătorii încep să vocifereze vehement. Când răguşesc, disputa se consideră încheiată şi jocul se reia.

In sălile de spectacole foşnesc pungile cu bomboane, târâie telemobilele şi şuşotesc spectatorii înşişi. în locuințe bolborosesc țevile şi răzbat de afară zgomotele ca de metronom apocaliptic produse de bătutul covoarelor. In magazine vânzătoarele povestesc în gura mare ce-au gătit acasă.

Iar Ion Iliescu vorbeşte şi el, în continuare.

CUPRINS

2003 5
2004 87
2005 205

Ffersonaje

Ion Caramitru, un tânăr cu casetofon, Andreea Marin, Mircea Dinescu, mai multe eleve de liceu, Călin Popescu Tăricesanu, Nicolae Manolescu, Simona Bălănescu, Horia-Roman Patapievici, Ana Blandiana, Emil Constantinescu, Scaraoțchi, Mircea Cărtărescu, SPP-işti, Radu Anton Roman, un motociclist, Ion Diesai, Oana Sârbu, Traian Băsescu, un agent de circulație, Radu Vasile, o reporteră de la Pro Tv, regele Mihai, Cristian Tudor Popescu, Ion Cristoiu, un vânzător de ziare, Adrian Nâstase, Octavian Paler, George Pruteanu, patriarhul Teoctist, "v un cal, Radu Duda, soda autorului, Dan Matei Agaton, Răzvan Theodorescu, păduchele de San José, Victor Ponta, păianjenul roşu, Gianina Corondan, Adrian Păunescu, Dinu Patriciu şi mulți alții.

însemnările din această carte au apărut inițial în simpatica revistă ,Aspirina săracului", ' ***în perioada 2003-2005.***

Au fost scrise la îndemnul lui Mircea Dinescu. căruia îi mulțumesc.